N:r 14. ÅRG. 32. 5 SEPTEMBER 1927. PREN.-PRIS 2:25.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Foto: Rut Lundberg.

Deltagare i Steningemötet 1927.

HERRENS ORD TILL TRON.

Sak. 4 kap.

Fjärde kapitlet hos profeten Sakarja ger oss bilden av Herrens tjänare, som på Herrens kallelse i tro går åstad att utföra hans uppdrag. Serubbabel är en förebild till vår Frälsare, och han är en föregångare och ett exempel för alla dem, som vilja taga på sig Jesu ok och gå hans ärenden.

Till alla, som besjälas av Serubbabels ande, kommer Herrens ord. Och detta är ett ord till tron. Det är ett ord till den tro, som är villig att gå fram trots omöjligheter. För Serubbabel kunde det ju synas vara omöjligt, att ett Herrens tempel skulle kunna resas, där det blott fanns ruiner. Men Serubbabel tog icke desto mindre murarelodet i sin hand och gick att utföra sin Herres uppdrag. Visst voro ruinerna en nedslående syn för honom, men då han lyfte sin blick ifrån ruinerna och fäste den på Herren, fick han mod. För Abraham var det allt annat än ljust, då han såg på sin egen halvdöda kropp, men den stund han därjämte såg upp till honom, som givit löftet och började räkna med honom, blev han stark i tron.

Herrens ord kom vidare till den tro, som vågade räkna med Gud trots de små resurser, som stodo till buds. Serubbabel hade ej mer än ett murarelod, men han gick ändå åstad till det stora verket på Herrens ord, och han fick bevittna, att huset restes mitt ibland ruinerna. Tron behöver ej andra garantier än Herrens ord, och tar tron detta ord som sin garanti, skall den aldrig komma på skam.

Herrens ord kom vidare till den tro, som var villig att gå fram trots motstånd, ja, hart när oövervinneliga svårigheter. Mot Serubbabel reste sig sådana likt ett väldigt, överhängande berg. Där var den stora världsmakten, vars hot hade blivit uppväckt av Guds folks fiender, där voro dessa, som fordrade att få vara med men som ej voro av tron och som, då Serubbabel vägrade dem att vara med och bygga, blevo fruktansvärda fiender. Men Serubbabel tog fasta på Herrens ord: Eho du är, du stora berg, som reser dig emot Serubbabel, till slättmark skall du bliva. Och det skedde så.

Då någon är villig att gå denna trons väg, skall han på den finna stora ting.

Han skall likt Serubbabel finna Guds glädje. Det heter, att de glädjas, de sju Guds ögon, då de se murarelodet i Serubbabels hand. Dessa Guds ögon, heter det, överfara hela jorden. De se mycket stort och härligt på jorden, men intet är för dem värt något i jämförelse med Serubbabels trosväg. Gives det väl något större än att äga Guds glädje? Och den glädjen vinnes på denna enfaldiga trosväg efter Herrens ord.

För det andra märka vi, att Herren för denna tro har berett en outtömlig kraftkälla. Denna framställes för Serubbabel i bild, bilden av ljusstaken med sin oljebehållare och sina två oljeträd, från vilka oljan ständigt flödade, så att lamporna aldrig behövde slockna. Tillförselka-

nalerna voro också givna i underbar fullhet, ej e t t rör utan s j u. För allt var sörjt, så att Andens olja rikligen skulle komma varje lampa till del. Endast e t t var nödvändigt att akta på: att kanalerna ej täpptes till.

För det tredje se vi, att Herren ger denna tro hela sin n å d s f u l l h e t. Nåd, nåd med honom, heter det. Under nådens rika flöden är det Herrens hus skall byggas, och den tro, som öser ur den källan, skall ej komma på skam.

Därför skulle ock Serubbabel en dag få föra fram slutstenen till Herrens tempel. Herren själv har gått i borgen för att den, som vill gå fram i tro på honom, skall nå målet.

E. Folke.

Hemförlovade ombud och vänner.

Meddelande har ingått, att två av vår Missions mångåriga, beprövade vänner och understödjare, folkskolläraren *Johan Fredrik Kristoferson* i Sanda, Gotland, och revisor *J. Nordling*, Kramfors, fått ingå i den eviga vilan.

Vi minnas med stor tacksamhet till Herren dessa våra bröders vandring vid vår sida härnere och deras sa dyrbara delaktighet med oss i evangelium under många år och växlande skiften. Den insats, de fått göra för kinesernas frälsning, har alldeles visst ej upphört att göra sig förnimbar därmed att de utträtt ur de stridandes led härnere. Allt som göres i Guds rike och för Jesus Kristus har evighetsnatur och Herren ger därat kraft till att leva och förmeras, så länge det heter idag.

Det är så ljuvligt att tänka på den kärlek, som är verksam hos våra vänner för missionens sak. Den är alltid ett vittnesbörd om att vi äga uppfyllelsen av Jesu löfte: »Se jag är med eder alla dagar intill världens ände», ty missionskärleken den är om något ovanifrån.

Och när våra vänner förflyttas till högre tjänst bliva banden, som binda oss vid vårt eviga hem, stärkta. Må vi löpa som de, må vi vara vakande och bedjande, må vi hinna målet!

*

Vidare ha vi den smärtfyllda plikten att meddela, att vår missionär Hugo Linders åldrige fader, gevärssmeden *L. H. Larsson*, Visby, fått hembud. Vi känna behov av att ge uttryck åt vårt innerligaste deltagande i hans efterlevande anhörigas sorg. Mest smärtsamt måste det kännas för hans barn därute i Kina, som varit så långt och så länge skilda ifrån sin fader och som ej ha tillfälle att få bevisa honom den sista kärlekstjänsten. Och vi tänka med särskilt stor tacksamhet till Gud på honom och alla de andra, som äro villiga att giva sina barn åt Herren för hans tjänst i hednavärlden. Göre Herren deras offergärning rikligen fruktbärande!

»De skola vila sig ifrån sitt arbete och deras gärningar följa dem efter.» *E. F.*

*

Thekla Lindström, medlem av Hvetlanda Kristliga Ungdomsförening, har efter ett uthålligt, troget tjänande kallats att ingå i vilan. I trettiotvå år har vår förening i henne haft en stark bärare, en fast och tjänande hand, allt i förening med en ljus tro och ett intresse, som aldrig svek. Helt naturligt känna vi det tomrum, som vår syster lämnat, svårt att fylla.

För S. M. K. hade hon ett varmt intresse. Sedan många år tillbaka var hon även den, som arbetade för Sinims Lands spridning på denna plats.

På vårt åminnelsemöte, då vi alla djupt kände, vad hon betytt för oss, samt ställdes inför uppmaningar att likt henne helt leva för vår Mästare, upptogo vi ett offer, som vi till hennes minne beslöto sända till S. M. K., vilken mission hon ju så varmt älskat.

Frid över hennes ljusa minne! *S. O.*

Ovanstående insänt från Hvetlanda meddelar, att ännu en av våra kära vänner

STENINGEMÖTET 3—7 AUGUSTI 1927.

Kan man se en skönare syn än en skara människor, alla stilla lyssnande, när de eviga sanningarna förkunnas? Kan man tänka sig något som är härligare att få vara med om, när tvivel utbytes mot tro, när likgiltighet förbytes i levande kärlek och när den svaga förtröstan på en levande Gud växer sig allt starkare? Och kan man känna en större glädje än den, då gemenskapen blir så stark, att det inre livets tankar gärna blottas? Jag tror det knappast.

Något av denna syn och denna glädje fingo vi erfara under årets Steningevecka. För flera var återseendets glädje stor; de hade behållit fjolårets dagar i friskt minne och nu längtat att få komma åter.

Foto: Karin Westerberg.

Utanför samlingslokalen.

Redan från första stund kände vi oss hemmastadda i samlingssalen. Den var prydd med kinesiska bonader, en del sydda av kinesflickor. På ena väggen fann man en karta över Kina, som var översållad med kors, utvisande de platser, på vilka protestantisk mission nu bedrives. Och den talade sitt tydliga språk. Vilken kamp och vilken kärlek låg ej bakom varje litet kors. Det stora hemlighetsfulla landet så långt borta blev med ens så verkligt och kom oss så nära. I salen fanns också en tavla, som jag tror ännu mer tilldrog sig vår uppmärksamhet. Det var den välbekanta bilden av Jesus, när Han med uppåtlyftad blick och knäppta händer ber sin översteprästliga förbön. Jag har sett denna tavla många gånger förut, men aldrig har den betytt så mycket för mig som dessa Steningedagar; det var som om Jesu bön till Fadern att han måtte uppenbara sin härlighet *nu särskilt gällde oss.*

*

Under konferensdagarna förekom mycket. Det viktigaste må här antydas:

I tidig morgonstund samlades vi en stund till *bön och förbön.* Från början betonades, att dessa stunder måste betraktas såsom de viktigaste om samvaron skulle motsvara det egentliga syftemålet. Därför ville vi ock gärna vara med då. Det nuvarande svåra missionsläget drev oss också till att ingående bedja för missionärerna och missionsförsamlingen ute på fältet samt om ledning i fråga om missionens framtid.

Så följde bibelstudiet och om jag gissar rätt var det under dessa stunder, som hjärtana mest öppnades för Gudslivet. Och så skall det ju också vara! Ingen makt på jorden kan ju komma med en sådan styrka som Herrens eget ord.

---

kallats till den högre tjänsten. Det är med innerlig tacksamhet vi minnas vår syster, fröken Thekla Lindström, och saknaden efter henne blir också stor. Välsignat vare hennes minne och hennes livsgärning! Må Gud trösta de, som stå sörjande vid hennes bår, och må han kalla någon att inträda på den plats, hon nu fått lämna i tjänsten härnere!

L. B.

De två första dagarna ledde rektor *J. Rinman* studiet och hans ämne var: *»Åsynen av Jesus och vittnesbördet om Jesus»* — enligt den centrala delen av Joh. 12 kap.

Grekerna såsom »portens proselyter» hade väl kommit till högtiden för att tillbedja, men såsom icke judar hade de ingen del i påskalammet. Vad de på avstånd sett av de händelser som timat omkring Jesus kommo dem emellertid att direkt uttala en begäran om att personligen få se Jesus och möta honom. Och Jesus såg i dessa greker de första kärvarna av den skörd han genom sitt lidande skulle inbärga och varav han skulle »se och mättas». Varje gång ett människohjärta på allvar vill möta Jesus har stunden kommit, då människosonen skall förhärligas för det hjärtat och genom det hjärtat. *Jesus-åskådningen leder ofelbart till Jesu förhärligande.*

Foto: Rut Lundberg.
Kursledare samtalar med en deltagare.

Och *vittnesbördet om Jesus* är dels »Faderns röst från himmelen», huru olika än människor uppfatta och tolka den, och dels vårt vittnesbörd om honom som kommit till tro på honom. Hans förhärligande genom vad som skedde på korset upprepas ständigt genom korsets evangelium i vår erfarenhet. Och det är dessa verkligheter som vi äro kallade att vittna om.

Under lördagens bibelstund förde oss missionsdirektor *E. Folke* in i Sakarjas 4 kapitel, som innehåller så många mäktiga tankar. Det var verkligen en stund till uppmuntran och tröst för dem, som tycka sig vara små här i världen. Grundtanken i det som genomgicks var: *Herrens ord till förnyad tro inför uppgifterna.* Svaret på profetens fråga om de två olivträden gavs av Herren själv i hans underbara ord om Josua och Serubbabel. De förebildade nämligen Kristi översteprästerliga och konungsliga ämbeten genom vilka Andens olja ständigt tillföres oss. Däri ligger livskraften för tron och däri ligger möjligheten för dem som tro att utöva helig tjänst. Gud själv för igenom sin sak och möter den svaga trosmänniskan med sina särskilda kraftkällor. — I den stunden kände man, att hjärtana voro med i bönen som följde: »Tag du våra händer och led du oss trons väg till trons mål för Jesu skull.»

Foto: Ester Lundmark.
Våra yngsta deltagare.

Därefter följde *missionsstunderna.* De mera grundläggande föredragen avhandlade ämnen sådana som »Missionskallelsen» och »Missionstjänsten» samt »Missionsmålet». De mera berättande föredragen rörde sig såväl om arbetet på missionsfältet som om S. M. K:s utveckling i det hela från dess första begynnelse intill våra dagar. Man kunde inte annat än glädja sig över att något få vara med i ett arbete som detta, där Guds ingripande och välsignelse så tydligt visat sig under årens lopp.

Dagen avslutades med aftonbön och se-

Foto: Rut Lundberg.
Framför pensionatet.

dan ställdes vanligtvis färden till bryggan eller uppåt utsiktsberget, där vi i månskenet sjöngo den ena sången efter den andra tills det blivit så mörkt, att vi måste leta oss fram till lägret.

Att *söndagen* bröt in med strålande sol voro vi särskilt glada åt. Då kommo flera vänner från staden för att vara med oss under vår sista mötesdag. Gudstjänst och missionsstund anordnades ute i det fria och det var så stämningsfullt att samtidigt som man fick lyssna till budskapen om Guds ord och Guds verk höra naturens mångstämmiga lovsång i vindens sus i trädkronorna och vattnets sorl utmed stranden.

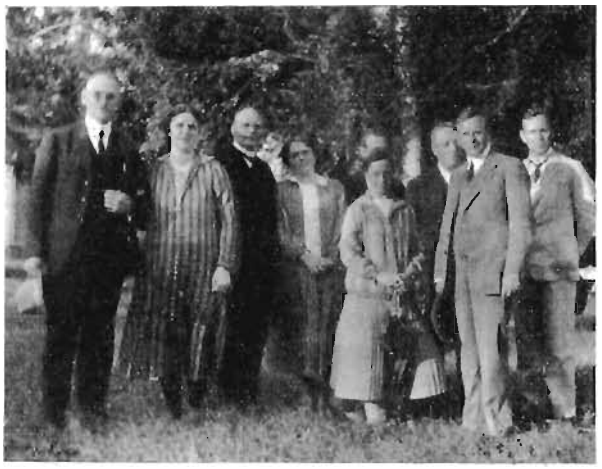

Närvarande missionärer. Foto: Rut Lundberg.

På aftonen var *avslutningsmöte,* då efter ordf., överste *Dillner,* deltagarne buro vittne om de olika intryck de mottagit de gångna dagarna. Det var vittnesbörd vilka samstämmigt förtäljde om mottagen välsignelse. Här må blott erinras om några få sådana uttalanden:

»Jesus allena är kvar då allt annat försvinner, även upplevelserna på förklaringsberget. Endast om Jesus får stå kvar såsom den främste, honom som vi se i ständigt ökad klarhet, när allt annat bleknar, kunna dagar sådana som dessa avsätta förblivande frukt.»

*

»'Och likväl föll det icke', *det* som var grundat på hälleberget. Det består alla de prov det utsättes för emedan dess grund är Kristus. Så skall även det verk som uppbyggts inom oss dessa dagar bestå om vi blott vila på Kristus.»

*

»Vi sjunga ofta sången om 'Tonen från himmelen' men under dessa dagar ha vi ock *så* förnummit genklangen av denna ton i vårt innersta, att vår bön måste vara att intet må komma den tonen att förstummas vilka andra röster och toner som än omgiva oss i livet».

*

»När jag kom hit till Steninge var jag, sasom tidigare, sysselsatt med ett stort problem: Huru få erfara Andens fullhet — kan jag någonsin bli fylld av den helige Ande? Men här har ocksa den välsignelsen mött mig att jag ej blott på nytt fått se att hela gudomens fullhet bor lekamligen i Kristus utan ock att vi här genom tron *»äro uppfyllda i honom»,* Kol. 2: 9, 10. Det är alltså icke fråga om någon fullhet hos mig själv utan i Kristus som uppfyller mig. Så bliver då Kristus svaret på även denna fråga».

*

Foto: Ester Lundmark.
På bryggan före avresan.

Steninge slott. *Foto: Olga Rinman.*

STENINGEVÄNNER!

Nu äro vi ju en hel liten skara, som kunna kallas så, och dessa rader äro ämnade för alla, som antingen i fjol eller i år varit med på Steninge. Jag behöver inte återkalla några gemensamma minnen för att Ni skola bliva riktigt varma om hjärtat; dagarna där voro så ovanliga i sitt slag och glömmas helt säkert inte lätt.

Många gånger har jag tänkt på, hur roligt det skulle vara, om vi på något sätt kunde stå i kontakt med varandra. Vi höra ju samman; måste vi icke då även stå samman? Och detta inte bara för vår egen skull. S. M. K. väntar det av oss. De ledandes tankar med Steningemötena ha ej endast varit att föra deltagarna djupare in i Gudslivet utan avsikten har även varit den, att genom dessa möten få fram en kärntrupp, som är villig att på allvar taga upp Kinamissionen.

Hur skall då denna sammanhållning bäst vinnas? Några tankar härom har väckts, vilka här meddelas, och så får framtiden utvisa, vad som kan bliva därav.

1) Ett stort önskemål är, att alla Steningevänner utan undantag ville följa S. M. K:s verksamhet genom att läsa »Sinims land». Utan denna tidning tror jag knappast, att vi kunna förbliva Steningevänner, ty att uppehålla kärleken till ett arbete, om

---

»Vi några flickor ha talat om, att vi så gärna skulle vilja säga något här i kväll. Vi ha fått vara med om högtidsdagar och högtidsstunder här på Steninge, som ha hjälpt oss och stärkt vår tro. Och nu äro dessa dagar slut och vi resa härifrån. Vi veta att på högtidsstämningar kunna vi icke bygga vårt liv, det behövs något annat. Men när det gäller att tala om det innersta är det svårt att finna ord, och därför ville vi i stället få sjunga om den plats, där vi kunna finna vila», och så sjöngo de den sång, vars första strofer lyda:

»Tätt vid korset, Jesus kär,
Hjälp mig städs att bliva.»

*

Tidigt på måndagsmorgonen kom avskedsstunden — obeveklig. Nere på bryggan hunno vi dock sjunga några sånger och länge kunde de, som stannade kvar, från båten höra den kända sången:

»O, hur saligt att få vandra
Uppåt vid vår Faders hand!»

Daga Matton.

vilket man sällan eller aldrig får höra något nytt, är otänkbart. Vilken glädje skulle det inte vara, om vi visste, att tidningen två gånger i månaden nådde oss alla!

Av intresse är kanske att få veta att i tidningen kommer att införas hälsningar och meddelanden särskilt till Steningevännerna. Dröj därför ej att till expeditionen insända 90 öre, som utgör avgift till slutet av innevarande år.

2) Vore det inte också roligt om vi alla hade en sparbössa? Den lilla tingesten kan, där den står i vårt rum, helt säkert ofta påminna oss om än det ena och än det andra från våra Steningedagar och månne inte samhörighetskänslan skulle växa sig stark oss emellan i medvetandet av, att vi ibland (helst regelbundet t. ex. varje söndagsmorgon) ville bringa missionsarbetet även ett offer.

Foto: M. Lindén.
På utsiktsberget, Steninge.

Och så på nästa Steningemöte — om det får bliva något sådant — anordnas en offerstund, och då få vi se om denna tanke vunnit anklang.

Med denna tidning sändes därför till alla Steningevänner en sparbössa.

3) Och så en sak till. Vi Steningevänner om några veta att det behövs ännu något mer om vi vilja bliva en kärntrupp i arbetet för missionen. Ha vi glömt allt annat från våra Steningedagar, tror jag dock, att bönens betydelse står kvar för vårt medvetande. Och att det finns något som heter bönhörelse ha vi under båda kurserna så levande fått erfara.

Varje tisdagsafton mellan 7—8 samlas en del vänner i Betesdakyrkan i Stockholm till bön för S. M. K. Hur skulle det vara om missionsvännerna på bönemötet sista tisdagen i varje månad som böneämne framburo »Steningevännerna» och om dessa vänner å sin sida särskilt den dagen bådo för missionen och för varandra. Vore det inte för många av oss en hjälp att veta, att vi då bliva ihågkomna av bedjande vänner och vore det inte en styrka för missionen om vi då, enskilt eller gemensamt bådo för den. Att vi till Steningevännernas bönedag förslagit den sista tisdagen i varje månad beror därpå, att tidningen strax förut kommit ut och påmint oss om olika böneämnen.

Det är alltid med en viss bävan, som man föreslår en bönedag. Det är nämligen lättare t. o. m. att samla medel än att troget öva förbön. Därför synes det oss som vore det bättre att inte ha någon bestämd bönedag än att sedan man kommit överens om en sådan ändock låta denna bliva en dag utan bön! Och dock ha vi i detta fall

känt ansvaret så stort, att vi övervunnit tveksamheten och mana varandra till ett allvarligt ingående i böneuppgiften.

Må vi alla Steningevänner därigenom åtminstone söka återgälda något av det vi själva fått mottaga.

*

Som det är av stort intresse, att ingen Steningevän tappas bort torde adressförändringar m. m. meddelas undertecknad, adress Artillerigatan 40, Stockholm.

Daga Matton.

Från föreståndarens arbetsrum.

Rätt lång tid har förflutit sedan jag nedskrev något för vår tidning och då jag nu gör det, är det alltfort som »landsflyktig». Med undantag av tvenne, våra syskon Axel och Anna Hahne, befinner sig hela vår mission f. n. vid Peitaiho, en sommartillflyktsort, belägen ungefär sex timmars järnvägsresa från Tientsin vid en vik av Gula havet. Vi äro fördelade på sex hushåll och ha det i yttre måtto så bra vi kunna önska oss. I dag är det tredje dagen av vår konferens. Vi beslöto att avskilja första dagen till uppbyggelse och hade inbjudit Dr. Jonathan Goforth och en missionär Guldbrandsen att leda mötena från kl. nio till tolv. E. m. skulle vi inga möten eller förhandlingar ha utan endast mellan 9—12 på f. m. på de olika verandorna. Första dagens möten voro emellertid så givande att vi beslöto ha liknande den andra dagen och i dag beslöto vi att även i morgon ha möten på samma tid. Gud har känts så nära.

Goforth, i sin förkunnelse en Elias eller Johannes Döparen, svänger Andens svärd med samma eld och värme som för trettio år sedan. Han har en orubblig tro till Gud och uppmanar oss att pröva honom att i våra liv förhärliga honom och att leva ett böneliv som resulterar i själars omvändelse. Guldbrandsen, som genomgått djupa andliga erfarenheter, talade i går så gott om att »all nåds Gud vill fullkomna oss». Han sade att meningen med detta »fullkomna» var »akkurat detsamme som da Petter lagede sine net». Enda skillnaden var möjligen den att då Petrus lagade sina nät det troligen blev märken i desamma efter hans grova och valkiga händer, men då Gud lagar näten, icke så, ty han är »all *nåds* Gud».

Våra möten omväxla med mycken sång och musik, sång på svenska, norska och engelska, musik till orgel, luta och guitarr. Gamla fru Goforth sade till mig i dag, med tårar i ögonen, sedan hon lyssnat till en sång på för henne främmande språk: »Det måste bliva något liknande detta i himmelen, då vi alla där en gång skola samlas!»

*

Brev från hemlandet veta att förtälja huru våra vänner äro i ständig verksamhet för oss i förbön och detta är ägnat att i hög grad stärka våra händer och liva vår tro. Fran många håll hör man ju den farhågan uttalas att det läge varuti Kinamissionen f. t. råkat kan vara ägnat att avkyla intresset för densamma och att missionsvännernas kärlek kommer att löpa i andra kanaler. Det vore ju ej så underligt om så skedde, handlade man blott och bart efter världsliga beräkningar, men Guds verk är ett himmelskt och de som deltaga i detsamma ha fått lära sig att göra sina beräkningar, ej efter denna tidsålderns, utan efter den store, himmelske byggmästarens planer.

Legenden berättar att vår Frälsare en gång efter sin uppståndelse sammanträffade med Petrus och att denne då tillfrågade honom huru det nu skulle gå med världens evangelisering då han ej längre var med sina lärjungar. Härpå lär Frälsaren ha svarat: *»Jag litar på Eder.»* På samma sätt är jag övertygad om att under dessa prövningens tider vår Frälsare skall kunna lita på sin församling och att denna

ej skall svika hans förtroende. Ty svårigheter möta oss överallt och inget Guds arbete finnes som icke måste räkna med desamma.

Den kristne har aldrig utlovats frihet från svårigheter. Han är tvärtom lovad raka motsatsen. »I världen haven I betryck.» Missionären på fältet och ledningen i hemlandet hava att möta svårigheter av olika slag. Desamma driva oss ned på våra knän och vi lära på så sätt känna vår Gud som aldrig tillförene.

*

Från vårt fält når oss underrättelser allt ibland. Från Honan ha de dock varit sparsamma beroende på den politiska oro som där råder. Så tillvida ha de meddelande vi fått varit goda och breven andas alla en glad förhoppning om att arbetet snart må kunna återupptagas. Ännu är dock ställningen sådan att vi ej våga yttra oss med någon visshet om när så kan ske. Nationalisternas mål är ju att intaga Peking. Ännu äro de ej där, men de komma nog i sinom tid och först då kan man med visshet få se vad deras seger kommer att innebära för landet i sin helhet och missionsarbetet i sin ordning.

Häromdagen stod det att läsa i en tidning att av Kinas 8000 missionärer hade 5000 rest hem, 2500 vistades vid kuststäderna och endast 500 i det inre av landet. Jag vet ej om denna uppgift är riktig. Kanske. Men det är min fulla övertygelse att det ej skall dröja så länge innan vi få vända om summorna och att evangelii budbärare återigen befinna sig på de gamla platserna.

De »mångahanda prövningarna» äro svåra nog att genomgå. Döden skördar flera förhoppningsfulla liv, vad mångårigt arbete har byggt upp rives i ett nu ned, så vill det synas, hån och spott måste många kristna genomgå, Guds hus profaneras m. m. men om allt detta hör till »eldsprovet», då det oäkta byggnadsmaterialet skall förbrännas, så är det ju bäst att det sker så fort som möjligt.

»Himmel och jord skola förgås men mitt ord skall icke förgås», säger vår Gud och »ingen som förbidar honom skall komma på skam».

Peitaiho den 7 juli 1927.

August Berg.

Från Ishih. (Forts.).

Skrämd in i Guds rike. Av alla de nio nydöpta komma blott två på stadsförsamlingen. Den ena av dessa är fru Chang, boende ½ km. utanför staden. Tre av hennes söner äro döpta, hennes man dog för ett par år sedan såsom lycklig nyfrälst, sedan han på sjukbädden mottagit Jesus som sin Frälsare. Själv har hon räknat sig såsom troende från samma tid. Likväl har det icke varit någon tillväxt i nåden eller någon värme i hennes kristendom — orsaken kom för en tid sedan i dagen. Hon blev hastigt sjuk, så sjuk, att hon förlorade talförmågan. Hon trodde själv, att hennes sista stund var kommen, och hennes familj samlades i bestörtning omkring hennes dödsbädd. De stunder, hon var något redig, var hennes själ fylld av fasa för döden — mera nu, genom det ljus, hon hade fått över synden och Gud såsom rättfärdig domare — och i ett sådant ögonblick sträckte hon upp handen mot himmelen och tecknade till sin omgivning, att de skulle bedja. Det blev snart svar på bönen, hon återfick talförmågan, och då kom det: »Nej, aldrig mer skall jag *spela,* nu skall jag omvända mig riktigt och gå in i församlingen.» En *skräck* för synden hade hon fått; må den sitta kvar! När hon kort därpå besökte oss, sade hon till min hustru: »Tänk, så väl, att jag icke dog och förspillde min nådestid!»

*

»Inre»-mission. Ju mer man får blicken öppen för den osynliga delen av missionsarbetet, *innersidan,* Guds Andes verk i hjärtat, ju mer fylles man av tillbedjan och lov jämte det man sjunker till noll i sin självuppskattning. Vi så ordets säd men kunna så litet iakttaga, *var* sädeskornen falla, ännu mindre deras groning. Ofta ser det ut, som fölle allt vid vägen och på stengrunden, men överraskade blicka

vi oss omkring: än här, än där, på platser, där vi minst väntat det, ha vetestånd spirat upp. Men en långsam process är det ofta. »Två väldiga strida om människans själ», det blir till en tyst, seg dragkamp, med andlös spänning följa vi dess gång — »åt vilket håll lutar det nu?» Men vanligen undandrager den sig vår iakttagelse, Herren släpper dock icke sitt tag, han skall fullborda, vad han begynt.

Att få vara hans medarbetare är den största tänkbara ära och vinst. Må han fylla oss med en helig trånad efter ett handtag på hans sida! Att få vara hans ringaste hantlangare är största upphöjelse. O, att vi hade förstånd härom, och att vi vunne skicklighet i tjänsten!

Ishih den 13 maj 1927.

Axel Hahne.

Från det lidande Kina.

Ett rysligt dåd har förövats av rövare i en Shantungby norr om staden Laiwuhsien. Under de sista 18 månaderna har hela distriktet varit översvämmat av rövare, och innevånarna ha levat som jagade villebråd. Aldrig ha de kunnat känna sig trygga, och i vår utflyttade ett stort antal av dem till Mandsjuriet, för att där få åtnjuta lugnare förhållanden. Under ett sådant skräckvälde var det helt naturligt, att byinnevånarna så småningom förenade sig för att motstå rövarnes anfall. Men motstånd förorsakar alltid hämnd, och mer än en by har blivit så gott som helt och hållet tillintetgjord i sitt försök att försvara sig. De spridda rövarhoparna förena sig vid sådana tillfällen till så stort antal, att ett anfall alltid är liktydigt med framgång.

En grupp av sex byar förenade sig för att försvara hem och egendom. I skärmytslingar med ett mindre antal av rövarne hade några av dessa dödats. Därför samlade sig omkring 2000 rövare, redo till strid. Byinnevånarne hade, för att bättre kunna försvara sig, tagit sin tillflykt till en palissad belägen på en bergshöjd. Hit församlades män, kvinnor och barn tillika med boskap, grisar och hundar för att finna en tillflyktsort. Då allt var lugnt kunde männen om dagen våga sig ut för att hämta vatten och livsmedel, men i detta särskilda fall kom folket i en brydsam belägenhet, ty innan de hunnit att anskaffa tillräckligt med vatten för en längre tids belägring blev hela berget omringat av en fruktansvärt stor skara banditer.

Då vattenförrådet i det närmaste var förbrukat, beslöto de sig för att kapitulera och sände därför sin huvudman för att underhandla. Trots böner, tårar och knäfall sändes han tillbaka med det beskedet, att alla skulle dödas. Ett uppehåll gjordes i striden för att på så sätt få en bundsförvant i folkets vattenbrist. Därefter hopsamlades bränsle kring tre sidor av berget och på den fjärde och öppna sidan församlade sig rövarna till anfall. Bränslet antändes, och elden hindrade folket från att komma undan. Under det förtvivlade försvaret dödades omkring 30 av rövarna, men deras antal var så stort, att de hade övertaget och hemförde segern. Inom kort hade de klättrat över murarna och började sitt anfall på folket innanför desamma.

Ett förfärligt slaktande tog nu sin början, som endast upphörde, då man kunde antaga, att varje man, kvinna och barn av de 1800 lantbrukarna voro dödade. Somliga hängdes, andra skötos, brändes, stenades, ihjälslogos eller sönderhöggos. Av hela skaran undkommo endast trettio personer, som antingen låtsade sig vara döda eller som voro sanslösa och sedan återkommo till livet.

Somlig av dessa komma aldrig att återvinna sin hälsa, men de ha berättat vad de upplevat och det som skett kommer aldrig att glömmas av dessa bergsbor.

August Berg.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Till missionsvänner av olika samfund i Sverige.

De orosrörelser i Kina, vilka under senare tiden tagit formen av ett inbördeskrig på flera fronter, hava mer eller mindre störande inverkan även på den kristna missionsverksamheten i detta land. I några fall hava missionsstationer blivit plundrade eller apterade till logement för soldater. I andra fall har missionsverksamheten tillfälligt omöjliggjorts genom de krigsrörelser, som med växlande segerlycka dragit fram och tillbaka över hela provinser. I åter andra fall har missionsverksamheten hittills kunnat regelbundet bedrivas såsom före inbördeskrigets utbrott.

Utvecklingen av dessa förhållanden har följts med djupaste intresse av missionssällskapen i olika länder. Så har varit förhållandet även i Sverige. På grund härav sammankommo representanter för alla i Kina verkande svenska missionsorganisationer till ett möte i Stockholm tisdagen den 12 juli 1927 för bön och överläggning rörande dessa ting. Det talrikt besökta sammanträdet präglades av ett djupt kristligt allvar och endräktig förbön för missionen i Kina, missionärerna, de infödda kristna samt befolkningen i detta stora, nu så oroliga land. Efter ingående överläggningar beslöt också mötet att tillställa samtliga missionsvänner i Sverige ett meddelande rörande missionsläget i Kina just nu.

Först av allt vill mötet giva uttryck för sin tacksamhet till Gud för hans nådiga beskydd av missionen och missionärerna i Kina. Oss veterligt har ingen svensk missionär där blivit dödad under denna orostid.

I egenskap av representanter för olika missionsorganisationer vilja vi ock erinra om den tacksamhet Sveriges kristna äro skyldiga missionärerna, kvinnor och män, vilka vågat sina liv för Kristi skull, för deras uppoffrande och framgångsrika arbete till människors upplysning och frälsning, för deras mod i fara och uthållighet i prövningar. Det stora antalet kristna församlingar och skaran av troende medlemmar, lärare och predikanter, som nu finnas å de svenska missionsfälten i Kina, vittna, bättre än ord kunna det, om betydelsen av detta missionärernas trogna arbete.

De stridsrörelser, som nu oroa Kina, vända sig icke i särskild mening mot missionen och missionärerna. Tvärtom åtnjuta dessa förtroende och aktning i vida kretsar. Dessa rörelser äro av nationell och politisk art. Såsom sådana reagera de häftigt mot utländskt inflytande och i synnerhet mot de särskilda rättigheter, som på diplomatisk väg tillförsäkrats utlänningar och av dem grundade företag av olika beskaffenhet. Mottot för dessa rörelser kan uttryckas med orden: Kina åt kineserna!

Samtidigt rasar striden mellan kinesisk konservatism å ena och modern radikalism å andra sidan. Stora delar av Kinas folk ha vaknat upp politiskt och önska genomföra reformer, vilka, enligt deras mening, avse att göra detta jätterike i öster till en självständig, modern stat, likvärdig med stormakterna i väster. Det är begripligt, att nationalistiska strömningar och radikalistiskt färgade slagord lätt kunna bringa Kinas lågt stående allmänhet och i synnerhet dess ungdom till handlingar av fanatism och besinningslöshet, detta så mycket mer som Kina under denna kristid icke kunnat undgå att mer eller mindre påverkas av rysk bolsjevism.

Sådana orosrörelser äro emellertid icke något för Kina enastående. Samma strid för frihet och självständighet har i en eller annan form kämpats bland alla folk. Missionärerna i allmänhet inse detta och hysa det djupaste deltagande med detta folk, som nu genomlever en för dess framtid mycket betydelsefull kris. Missionsvännerna i Sverige böra fördenskull icke heller låta sig gripas av modlöshet rörande Guds verk i Kina. Det som nu sker därute — hur smärtsamt det än må förefalla och hur långsamt det synes förlöpa — utgör dock en tillfällig om ock viktig episod i den stora kinesiska nationens historia. Dessa tilldragelser komma säkerligen

att följas av stora och avgörande segrar för evangelium bland Kinas folk. Erfarenheten från boxareåren 1900, 1901 lär oss detta. Den gudomliga förklaringen, att missionens Herre äger all makt i himmelen och på jorden och att »alla folk, stammar och tungomål måste tjäna Honom», som regerar med nåd och rätt, utgör en borgen härför.

Vi tro också, att den närvarande nöden i Kina utgör ett av de medel, genom vilka Herren Gud ingjuter andlig stadga i den kristna församlingen där och danar henne till ett passande verktyg för gudsrikets upprättande bland Österns folk.

Förhållandet, att missionärer tillhörande ett missionssällskap, nödgats hemresa, under det att ett annat sällskaps missionärer ännu äro kvar och verka i Kina, har väckt undran i vissa kretsar. Man har frågat sig, varpå denna olikhet i handlingssätt grundar sig. Vi anse det därför på sin plats att upplysa alla Sveriges missionsvänner om att denna skenbara olikhet helt och hållet beror av olika omständigheter på de olika missionsfälten. Kina är ett stort land, betydligt större än hela Europa. Det är för alla klart, att ett krig i t. ex. södra Europa alls icke behöver störa det allmänna livets gång i de skandinaviska länderna. Så har det nu varit i Kina. Medan krig och förödelse övergått ett missionsfält, har ett annat från det förra avlägset fält njutit nästan fullständigt lugn. Som ett allmänt omdöme gäller, att missionärer i norra Kina denna gång varit mindre ofredade, under det att missionärerna i mellersta och södra Kina haft det besvärligare. Ingen missionär har, så långt vi känna, vikit från sin post, förrän kriget direkt bringat honom därtill, eller myndigheternas order gjort det till en plikt att så handla. Det har upprepade gånger hänt, att infödda kristna av omsorg om missionärernas liv och missionens bestånd uppmanat dessa att lämna av kriget härjade orter, till dess lugnare förhållanden inträda.

Mången missionsvän har frågat sig själv, om tiden för bedrivandet av missionen i Kina nu är tillända. Mer än ett sinne har gripits av olust inför »det evinnerliga bråket i Kina, som aldrig synes taga en ände». Rörande detta spörsmål vilja vi först hänvisa till vad nyss blivit yttrat om inbördeskrigets i Kina karaktär och vad vi tro kommer att följa därpå. Här kan icke vara fråga om slutet på ett stort och mycket framgångsrikt Guds verk utan om nya utgångspunkter och större kraftutveckling för dess fullföljande. Huru än de allmänna förhållandena komma att gestalta sig, ett är visst, att mycket stora uppgifter vänta missionärerna i framtidens Kina, försåvitt den kristna församlingen där skall bliva en stark och inflytelserik bärare av kristendomens idéer, — ett förhållande, som i sin tur måste bliva av den allra största betydelse för hela mänskligheten. Således är det vår bestämda övertygelse, att Sveriges ---stna alltfort hava en stor missionsuppgift att utföra i Kina och att det är allas vår förmån och plikt att energiskt och målmedvetet i tro och hopp fullfölja denna gudomliga kallelse.

Ett annat förhållande bör härvidlag beaktas. Kinas kristna församlingar, deras enskilda medlemmar samt infödda predikanter och lärare genomleva nu en tid av svåra prövningar. Sedan missionärerna i mycket stor utsträckning för en tid nödgats draga sig tillbaka, äro dessa kristna lämnade åt sig själva. Det är ingalunda lätt och i många fall omöjligt för dem att övertaga det ledareansvar och den fostrareplikt, som påvilat missionärerna. Det närvarande måste fördenskull vara en tid av mycken rådvillhet och stora bekymmer för Kinas kristna rörande fullföljandet av missionsverket, som de innerligt älska och vars framgång de önska betrygga.

I många fall bliva de dessutom offer för allehanda trakasserier och svåra förföljelser, — då de — ehuru de i regel sympatisera med de reformsträvanden, som nu göra sig kraftigt gällande — av samvetsskäl icke anse sig kunna följa de vägar eller bruka de vapen, som användas av Kinas icke kristna, stundom mycket fanatiska reformivrare. Många bland dem hava sålunda fått sina hem skövlade och

sina familjer skingrade, medan den knappa dagsinkomsten helt och hållet förlorats.

Det vore något oerhört, om Herrens lidande och svaga församling i Kina till allt detta skulle nödgas lägga den bittra erfarenheten, att moderförsamlingen i Sverige glömt och övergivit henne. Detta skulle mer än något annat verka förlamande och förödande på den förra och för alla tider utgöra en skamfläck för den senare. De svensk-kinesiska kristna äro våra barn i nåden. De hava vant sig att med kärlekens och tacksamhetens blickar se upp till moderförsamlingen och hennes värderade representanter. Det är fördenskull en öm och ofrånkomlig modersplikt för Sveriges kristna att nu, i barnets nödtid, icke övergiva detsamma.

Ur djupet av våra hjärtan och med hela styrkan av vår kristna tro och kärlek till missionen vilja vi fördenskull härmed tillropa alla våra medkristna och missionsvänner, att de jämte oss måtte göra Jesu Kristi sak och hans efterföljare i Kina till föremål för ett hjärtligt deltagande och trons bön. Tusentals kristna i Kina samlas under dessa prövningslider varje dag vid morgongryningen till gemensam bön för missionen, missionärerna och de kristna församlingarna. De bedja om en kraftig andlig väckelse över Kinas folk. Mäktiga bönesvar hava också redan visat sig genom särskilda gudsingripanden och tusentals människors omvändelse. Samtidigt pågår en i Kina förut aldrig skådad allmän kristen kampanj för spridandet av Nya Testamentet bland folket. Hundratusentals icke kristna människor hava redan mottagit denna heliga bok och förbundit sig att dagligen läsa i densamma. Låt oss möta dessa bedjande och arbetande syskon inför nådens tron! Låt oss bedja om stora ting och vänta stora ting från Gud för Kinas mer än fyrahundra millioner människor!

Oroligheterna i Kina hava åsamkat missionsorganisationerna många bekymmer och större penningutgifter än vanligt. Så behagar det Herren att även pröva äktheten av *vår* tro och *vår* kärlek till honom och hans verk. Det är vår bön, att vi alla måtte gå starkare samt rikare på tro och goda gärningar ur denna prövning. Den dag torde med visshet komma, då Kinas kristenhet icke längre skall vara beroende av kärleksgåvor från Västerlandets kristna. För den närmaste framtiden står den emellertid i större behov än någonsin av vår hjälp. Det är av största betydelse att Sveriges missionsvänner besinna detta, så att de nu, i Kinamissionens kanske viktigaste ögonblick, icke undandraga den sin hjälp och sålunda försumma den givandets nåd, missionens Herre i rikt mått vill beskära oss alla.

Ingen bland nationerna har, proportionellt sett, utsänt ett så stort antal missionärer till de icke kristna folken som den svenska. Sveriges kristna hava också under en följd av år intagit ett framstående rum ifråga om penningeuppoffringar för missionen. Vi äro övertygade om att dessa förhållanden innebära stora framtidslöften för vårt land och folk. Liksom våra föregångare och fäder med ett brinnande nit och stora uppoffringar grundade och förkovrade detta Guds verk bland Kinas folk, må vi, deras efterföljare, vårda och förmera det heliga arv, de överlämnat åt oss. Endast så skola vi själva bestå inför Gud vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse i härlighet. Och det vi göra, må vi göra i tro och hopp till Honom, som köpt oss alla åt Gud med sitt blod och som försäkrat, att intet vapen kan stå Honom och hans evangelium emot.

Stockholm den 12 juli 1927.

För Helgelseförbundet
P. Rosander.
För Svenska Baptistmissionen
C. G. Lundin.
För Svenska Missionen i Kina
E. Folke.
För Svenska Mongolmissionen
Edmund Skoglund.
För Svenska Alliansmissionen
Emil Johnson.
För Svenska Kyrkans Missionsstyrelse
Gunnar Brundin.
För Svenska Missionsförbundet
Sv. Bengtsson.
För Örebro Missionsförening
John Ongman.

Senaste nytt från vårt fält i Kina.

De sista breven från våra missionärer i Kina meddela, att hopp om att kunna återvända till vårt arbetsområde i Shansi förefinnes. Ställningen var visserligen fortfarande mycket oviss, men svenske ministern i Peking hade förklarat sig anse det vara utsikt till att våra missionärer i höst skulle kunna återvända till Shansi. Däremot förefanns ej sådan utsikt beträffande de delar av vårt fält, som ligga i provinserna Shensi och Honan, men gemenskapen med dessa delar kan ju lättare uppehållas från Shansi, om våra missionärer kunna koncentrera sig där.

Vi tro att S. M. K:s vänner med glädje och tacksamhet skola upptaga detta meddelande såsom böneämne och bedja Herren leda i allt som sammanhänger med återvändandet.

*

Vi ha ock mottagit meddelande om att missionär *Martin Bergling* samt fröken *Hanna Wang* och i deras sällskap Rudolf Bergling samt Sven Wester äro på hemväg. Missionsledningen på fältet har ansett det lämpligt, att Martin Bergling reste hem med Rudolf och Sven, så att de sistnämnda kommo hem i tid för skolornas början, och fröken Wang, vilkens semester är nära förestående, återvänder med dem. Give dem Gud en god hemresa!

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under augusti 1927.

Allmänna missionsmedel.

1120. Koll. i Kumla missionskyrka, gm H. D. 25: 25
1121. Syfören. i Munkflohögen, till Hanna Wangs underh. 35: —
1122. K. E., Visby, gm M. S. 10: —
1123. E. A., d:o, gm d:o 10: —
1125. 2 Petr. 3:13, till R. Andersons underh. 200: —
1126. »Herrens del» 50: —
1127. »Annie» 10: —
1128. Gåvomedel fr. Dalom, gm M. S. 15: —
1129. Offerkuvert fr. G. L., gm H. B., Hova 13: —
1130. »Jer. Kl. 3: 26» 7: —
1131. H. R., Norrköping, gm I. R. 100: —
1132. K. F. U. K:s Centralförening, gm K. M. A., till Maria Björklunds underh. 50: —
1133. Koll. i Edane 13: 03
1134. D:o i Hertzöga 11: 73
1135. D:o i Ragnerud 8: 80
1136. D:o i Engebäck 8: 96
1137. »Herrens tionde» 100: —
1138. »Ps. 89: 10» 300: —
1139. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
1140. Röks syförening 100: —
1141. »Tant A.», gm Ch. A., Vadstena 10: —
1142. »En kinavän», gm d:o 10: —
1143. S. och C., sparb.-medel, gm d:o 5: —
1144. E. A., d:o, gm d:o 5: —
1145. J. G. gm d:o 5: —
1146. »Ur Guds rika förråd», gm d:o 10: —
1147. H. Lj., gm O. L., Skövde 10: —
1149. H. J., Katrineholm, »i anledn. av missionär R. Berglings 60-årsdag» 50: —
1150. A. L., offerkuvert, gm A. B., Skelleftеå 10: —
1151. N. S., tackoffer, till E. Sjöströms underh., gm d:o 10: —
1152. E. och H. S., till d:o, gm d:o 50: —
1153. H. H., Medle, sparb.-medel, gm d:o 6: 56
1154. Undersåkers Mfg 50: —
1155. S. J., Eksjö 100: —
1156. Koll. vid Steningemötet 7/8 1927 107: 55
1157. Missionsoffer i Kölaby, gm S. A., Trädet 36: 88
1158. Tackoffer 10: —
1159. Gåva från missionsvänner, gm G. H., Rök 37: —
1160. Habelsbolets Ungd.-förening 25: —
1161. Offergåva d. 14/3 1927 5: —
1163. A. L., Sthlm 5: —
1165. A. D—n, Sala 50: —
1166. H. J., Motala Verkstad 10: —
1167. H. och I. J., Göteborg 30: —
1168. E. J., Ekenässjön, »med tack till Gud för särskild hjälp» 10: —
1169. »Till Svenska Missionen i Kina, i st. för blommor till godsägare Aug. Johanssons i Bjurvik bår», gm E. H., Björköby. 10: —
1170. H. E., Mariestad 10: —
1171. A. B., Skellefteå 15: —
1172. »En minneskrans på avl. folkskoll. J. Kristoferssons, Sanda, bår, skänkt av vänner», gm H. K. 162: —
1173. K. G., Sthlm 40: —
1174. A. O., Norderön 50: —
1176. »X» 20: —
1177. Koll. vid möte för S. M. K. i Skövde 14/8 131: —
1178. »Herrens tionde» 10: —
1180. F. K., Rödjenäs, »en blomma på Sofia Hedströms grav» 60: —
1181. »Missionsvän, B-fors» 75: —
1182. G. K., Björköby 20: —
1183. »Onämnd» 30: —
1184. »Tionde» 40: —
1185. »En blomma på Thekla Lindströms bår» 10: —
1186. »Onämnd, Sjötorp, gm C. W. C., Leksberg 50: —
1187. A. V., Skövde 5: —
1188. Värna mfg 50: —
1189. »Herrens tionde», gm M. L. 18: —
1190. »Ps. 91: —» 100: —
1191. A. B—m, Ärla, »till de hemvändande missionärerna» 10: —
1196. »Ps. 28: 8, 9» 10: —
1197. Haraby syförening 40: —
1198. M. R., Agunnaryd 40: —

1199. Ö. H. K. U-d, till C. och E. Bloms underh.: fr. Hvetlanda 150: —, fr. Bäckseda 50: —, fr. Korsberga 100: —, fr. Holsby 125: —, fr. Naglarp 50: —, till M. Lindéns underh.: fr. Ulriksdal 25: —, fr. Korsberga 50: —, fr. Naglarp 50: —, till Judith Hultqvists underh.: fr. Naglarp 50: —, fr. Mörteryd 150: —, till S. M. K., sparb.-medel fr. Hvetlanda 264: 26, fr. Holsby 31: 50, fr. Skede 10: —, fr. Bäckseda 34: —, fr. Korsberga 25: —; till S. M. K. fr. Korsberga 50: —, fr. Fiflekull 75: —, »En blomma på Thekla Lindströms grav» 101: 10 1,390: 86
1200. »En missionsvän» 500: —
1201. »Med hjärtevarm hälsning från en gammal missionsvän» 10: —
1202. M. J., söndagsägg, gm A. D., Kristdala, till Minnie Nicholsons underh. 10: —
1203. Behålln. fr. en söndagsskolfest i Maghultskog, till d:o, gm d:o 18: 50
1204. Drifseryds syförening 50: —
1206. M. H., Magra 40: —
1207. A. R., Malmö 200: —
1208. »A. B., till missionärernas underh. ute i Kina», gm M. Ph. T., Linköping 20: —
1209. Olmstads Västra Arbetsförening 25: —
1210. »Gunnar» 20: —
1212. S., Sthlm 10: —
1213. M. C., Asvall 5: —
1214. E. S., Nässundet, »ett löfte till Herren» 25: —
1215. »Till Jesu tjänst» 50: —

Kr. 5,206: 12

S. M. K:s Pensionsfond.

1124. Mal. 3: 3 50: —

Kr. 50: —

Särskilda ändamål.

1148. A. P., Storvreta, till öresskrifter 30: —
1162. »Herren känner de sina», sparb.-medel och offergåva till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 33: 25
1164. A. E., Duvbo, till kvinnoarb. i Hancheng 50: —
1175. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien 30: —
1179. J. A. V. P., Mönsterås, för bibelkv. i Puchow 25: —
1192. E. och M. Ph. T., Linköping, till fru H. Tjäder att anv. efter gottf. 15: —
1193. D:o, d:o, till Martin Bergling för d:o 10: —
1194. Onämnd, till Maria Pettersson för d:o 10: —
1195. Onämnd, till Hilma Tjäder för d:o 10: —
1205. Onämnd 25: —
1211. Till Maria Nylin, »födelsedagsgåva av vänner», att anv. efter gottf., gm S. L., Ystad 100: —

Kr. 338: 25

Allmänna missionsmedel	5,206: 12
S. M. K:s Pensionsfond	50: —
Särskilda ändamål	338: 25
Summa under augusti mån. 1927 Kr.	**5,594: 37**

Med varmt tack till varje givare!

»Gud är vår tillflykt och vår starkhet, en hjälp i nöden, väl beprövad.» Ps. 46: 1.

RÄTTELSE.

I Nr. 12 av Sinims Land står i redovisningen för juli No. 971 kr. 15, skall vara 5: —. Som slutsumma på Allmänna missionsmedel står kr. 4,258: 86, skall vara kr. 4,283: 86.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1927 i sin 32:dra årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Herrens ord till tron. — Hemförlovade ombud och vänner. — Steningemötet 3—7 augusti 1927. — Steningevänner. — Från missionärerna. — Till missionsvänner av olika samfund i Sverige. — Senaste nytt från vårt fält i Kina. — Redovisning. — Missionstidningen Sinims Land.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1927.

N:r 15. ÅRG. 32. 5 OKTOBER 1927. PREN.-PRIS 2: 25.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"Guds verk måste göras och jag torde dö."[1]

»Guds verk måste göras och jag torde dö»,
O, må jag i tid det besinna!
Mitt liv är så flyktigt — allt kött är blott hö,
Och snart skall det budet mig hinna:
Gör redo för pundet, som gavs dig!

»Guds verk måste göras och jag torde dö»,
Så hjälp mig, o Jesu, att verka
Ditt verk och ej likna den vacklande rö,
Nej, värdes mig liva och stärka
Till fasthet och trohet i striden!

»Guds verk måste göras och jag torde dö»,
Men har du min Frälsare blivit,
O, lär mig med villiga händer ock strö
Omkring mig de gåvor du givit,
Till gagn för ditt rike på jorden!

Ur »Samlade Sånger» av *L. S.*

[1] En omvänd hednings ord, då han lämnade sin gåva till missionen.

GLÄDJANDE ERFARENHETER.*

Varje gång vi se tillbaka på vad Gud har gjort för oss och tänka på huru han burit oss och talat till oss, då blir hjärtat så fullt av tack och lov, så att vi glömma allt det tråkiga, som Gud sänt oss. Då måste vi lova och tacka Herren, och då vilja vi inte ha det för oss själva. Då vilja vi att alla folk skola höra det.

När jag reste ut, hörde jag inte till Missionen, och dock hörde jag till Missionen. Jag var ej antagen som missionär, utan utreste i sällskap med mina föräldrar. Mitt hopp var dock att en gång få stå som S. M. K:s missionär. Jag tackar nu Gud, att han ledde mig så och gav mig detta tillfälle att pröva, huruvida kallelsen var verklig eller om det bara var min egen mening och längtan. Jag såg emellertid allt klarare och klarare, att det var Gud som kallat mig, och därför kunde jag, då tiden var inne, med visshet inlämna min ansökan till Missionen.

Tiden har gått så oändligt fort. Jag har känt mig så lycklig. Jag har fått tacka och lova Herren för allt vad han givit, för alla tillfällen till glädje. Och inte minst emedan jag fått känna, huru missionsvännerna ha bett för mig, och huru Gud hört deras böner.

Vår hemresa har gått mycket lyckligt. När vi behövde kunna men inte kunde tala ryska, gav Gud oss t. ex. ett par svenska missionärer bland ryssar till ressällskap. Så lade Gud allt till rätta för oss, och vi kunde med glädje och frimodighet färdas hela vägen hem.

Många olika förhållanden ha mött mig i Kina sedan jag som 18 års yngling reste dit ut. Jag tänkte en gång, att hade jag anat, att jag så ung skulle möta sådana svårigheter, så kanske jag dröjt med utresan ett par år. Men mitt under all nöd har Gud givit sådan tröst och glädje.

»Under dina vingars skugga jublar jag». Det ordet kom till mig, då jag år 1925 var ensam i Hoyang. Att mitt under strid och oro få ett sådant ord, det var något underbart. Så fick jag undan för undan lära, att jag skulle jubla mitt under de största svårigheterna. Många gånger ville hjärtat kanske bli oroligt och ängsligt, och man tyckte, att den börda man hade att bära, var litet för tung, men då kom Guds ord så ljuvligt: Det är jag som bär alltsammans.

Ett annat ord, som vid ett tillfälle gladde oss var Job 11: 16—20. Det var då Hoyang belägrades. Vi samlades, som vi brukade göra, till bön inför Gud, och kom att läsa detta ord, och genom det blevo vi alldeles lugna. Det var så tydligt Guds ord till oss. Vi togo det precis som det stod, och vi kände oss lugna och glada.

Vi sovo varje natt, vi fingo vara utan förskräckelse, och många kommo för att söka vår ynnest, bland dem isynnerhet sådana, som under fredstid aldrig ville höra talas om oss.

Roligt har det varit för mig att tillsammans med min far få resa upp ibland bergen och besöka de enkla naturliga människorna där, som skyndade oss till mötes, som gärna ville höra Guds ord och tyckte, att vi stannade för kort tid, varje gång vi kommo. Glädjande har det varit få vara med på stormöten och se alla dessa glada troende, som huro en helt annan prägel än de icke kristna. Mycket glädje har jag åtnjutit tillsammans med pojkarna i en ålder från 6 år ända upp till 18—20 år, somliga kanske äldre än jag själv, ja, ända upp till 28 år. Jag har fått vara ibland dem, leva ibland dem och visa dem litet av Kristi kärlek och låta dem se, vad Gud har gjort med mig. Jag tror, att predikningar inte äro så viktiga, som just detta att leva Kristi liv ibland dem.

Jag kommer så väl ihåg de små pojkarna mellan 8—16 år. Vi brukade samlas om onsdagskvällarna efter skolans aftonbön ett stycke ifrån skolan på mitt rum. Då kommo de, men icke emedan de visste, att de skulle få något. Jag gav dem avsiktligt inga gotter dessa kvällar, även om

* Anteckningar från ett anförande av missionär *Martin Bergling* vid S. M. K:s höstmöte den 20 sept. 1927.

Foto: Martin Bergling.

Fyra bröder av vilka de 3 äldsta i våras gingo i Hoyang gosskola.

jag annars ibland stoppade till dem något. Då samlades vi till bön, och då fick jag höra den ene efter den andre öppna sin mun ock stappla fram några ord: »Herre Jesus fräls mig». Det var dyrbara stunder, då vi fingo se, hur Guds Ande arbetade i de ungas hjärtan. I vår Ynglingaförening fingo vi även se stadens mellanskolas pojkar vara med. Jag har till denna skola sålt inalles 40 testamenten och 3 biblar och till lärarna 6 biblar. Bakom dessa köp ligger inte bara nyfikenhet utan jag tror att de också visa, hurn Gud arbetar ibland dem.

Mina tankar gå också till mina kära fångar i fängelset. Omständigheterna gjorde att det blev fängelse i Hoyang, fastän det egentligen bara var häkte. Fångar fördes dit för att sedan vidare transporteras, men på grund av krig och oro fingo de kvarstanna där.

Den förste vi fingo se vunnen för Gud var fängelsedirektören själv. Varje gång vi ej kunde besöka fångarna har han sedan besökt dem och talat till dem. Varje fånge har ett ex. av Nya Testamentet, och varje ny fånge som kommer får en bibeldel eller ett Nya Testamentet. Mycken glädje har jag fått åtnjuta, då jag haft tillfälle att besöka dem, fått sitta tillsammans med dem och tala med dem.

En och annan ha vi, sedan de blivit fria, fått se vid våra möten. Han har kanske känt sig något osäker. Han vet knappast vad för samling han kommit in i. Han vet bara, att där finns någon, som har talat med honom om Gud. Så ha under årens lopp ett par fångar kommit till tro på Herren Jesus.

Minnena dröja även vid alla bibelkurser vi haft, och vid opiepatienterna som gått igenom fars asyl. Hur mycken glädje ha vi inte förnummit, när vi fått se, huru de börjat söka Gud, huru de funnit honom, och sedan ha gått hem och talat med sina kära. Det vore så oändligt mycket att berätta, som visar huru Gud för sitt verk framåt.

En erfarenhet, som utgör exempel på huru Gud berett mig glädje, rent personligt, kanske jag också skulle tala om. Jag kände mig rätt så ensam en gång i fjol. Jag tyckte, att det skulle vara bra roligt att ha någon jämnårig manlig kamrat. De andra på missionsstationen, fröken Ester Berg och fröken Estrid Sjöström, mor och far, de voro dock icke jämnåriga manliga kamrater. Jag bad därför till Gud, att han skulle sända mig någon manlig kamrat. Då fick jag ett brev om att ett par vänner från min tid vid bibelskolan i Norge skulle komma och stanna hos mig i åtta dagar.

Förutom mycket annat, t. ex. den stora glädjen varje gång vid våra dophögtider då vi fått se stora skaror förenas med församlingen, har det slutligen varit så glädjande att få se, huru Gud, när jag varit nedböjd, kommit och mött med sitt eget ord på ett så naturligt sätt, som om han stått framför mig och som om det ordet inte sagts till någon annan än just till mig. Somliga gånger har det varit ord av varning, andra gånger ord av tröst, åter andra ord av uppmuntran och uppmaning till tillförsikt. En gång då jag var mycket orolig, gav Gud mig t. ex. ordet i Josua bok: Förfäras icke! Ja hur skulle det gått för mig, och hur skulle det gå för mig, som alltid är så rädd utav mig, om jag icke haft och hade Herrens ord: Frukta icke, ty jag är med dig, var icke försagd, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand.

Höstmöte med välkomstsamkväm.

Den 20 sept. fingo vi inom Svenska Missionen i Kina börja vårt offentliga arbete för hösten i Stockholm genom ett välbesökt och välsignelserikt höstmöte på Stadsmissionens lokal vid Stortorget, vid vilket möte även missionärerna Martin Bergling och fröken Hanna Wang hälsades välkomna till Sverige från fältet i Kina.

Kommitténs ordförande, överste *H. Dillner*, ledde mötet och öppnade detsamma med ett anförande, i vilket samtliga de närvarande, men särskilt de hemkomna missionärerna, hälsades välkomna.

Efter överste Dillners anförande och sedan direktör *Edm. Skoglund* sjungit en solosång, överlämnades ordet åt missionär *Martin Bergling*. Något utförligare anteckningar från detta anförande införes på annat ställe i detta nummer av Sinims Land, varför vi ej här ingå på något referat utav detsamma. Så mycket torde dock även här behöva sägas, som att den återblick, Martin Bergling gav oss, ej blott stämde hans eget sinne utan även åhörarnas hjärtan till tack och lov för all Guds nådefulla godhet.

Efter Martin Bergling talade fröken *Hanna Wang*. Hon framförde först sitt varma tack till missionens vänner, som så troget genom förbön och offer stått bakom och varit stöd för henne och övriga missionärer. Hon uppmanade dem också att icke förtröttas utan i stället om möjligt ännu ivrigare stödja och hjälpa under denna tid, så full av prövningar och strider. Så erinrades vi om, huru Gud under de år, som flytt, även för fröken Wang visat sig underbart trofast och stor. Hon hade fått vara frisk hela tiden utav arbetsperioden i Kina och hade med glädje fått tjäna Gud därute. Aldrig hade hon ångrat, att hon sade ja till Herrens kallelse, då han kallade henne att utgå såsom missionär till Kina.

Första tiden i Kina åtnjöt hon förmånen av att vistas på Kina Inlandsmissionens språkskola i Yangchow. Redan där fick hon och hennes kamrater erfara, huru Gud hörde bön och kom med sin nådefulla hjälp. En gång var t. ex. staden utsatt för en förskräcklig eldsvåda, då 23 hus uppbrändes, och då även språkskolan var allvarligt hotad. Där ropade man emellertid till Gud i sin nöd. Bönhörelsen kom också, i det att vinden vände sig, och så fick den händelsen bidraga till att tron på Gud och på att han hör bön stärktes.

En annan stor bönhörelse, som gavs eleverna vid språkskolan, var, att en utav de infödda lärarna där, som svar på mångas böner, under denna tid tog steget helt över på Herrens sida.

Efter fyra månaders vistelse på språkskolan, fick fröken Wang resa upp till S. M. K:s arbetsfält. Hon hade hört talas om provinsen Shensi och vad hon hört, hade kommit henne att förstå, att denna provins var en »förskräcklig» provins, en rövarprovins. Gud hade emellertid givit henne visshet om att just till denna provins och till staden Tungchow där var det, som han ville sända henne. Dit ledde också Gud hennes steg, och så kom hon till denna plats för att där tillsammans med missionär och fru Svensson kämpa Herrens strider.

De striderna bava alltid varit hårda, ej minst i Tungchow. Näppeligen finnes väl på vårt fält någon plats, för vilken så många tårar fällts och så många böner uttalats som Tungchow. Ditkommen möttes emellertid fröken Wang utav underrättelsen om att de troende togo emot henne såsom ett svar på sina böner. De hade haft tre böneämnen; de hade bett om ett predikotält, om ytterligare en kvinnlig missionär och om en flickskola. Predikotältet hade de redan fått, nu kom fröken Wang såsom ännu en kvinnlig missionär med uppgift att arbeta ibland dem, och så småningom fingo de också en flickskola.

Slutligen fingo vi följa fröken Wang på resor i distriktet och besök därute i byarna. Hon tog oss med och försökte lära oss känna åtskilliga utav dem, som Herren fått vinna för sitt rike i dessa trakter. Vi fingo se något utav striderna, som utkämpats, men också något av segrarna, som vunnits. Ty även i Tungchow och distriktet där vinnas segrar för Guds rike. Gud går framåt och för sitt verk till seger, och även nu, då Gud tagit missionärerna ifrån arbetet där, fortsätter han utan tvivel själv med sitt arbete. Må vi blott taga del däri genom våra böner och vårt offer!

*

Avslutningsanförandet hölls av missionsföreståndare *E. Folke*, som erinrade om huru Herren Jesus drevs utav ett kärlekens »måste», som gjorde, att han inte kunde annat än gå omkring och hjälpa alla dem, som behövde hans hjälp. Så gjorde han, då han själv vandrade härnere, och så gör han alltjämt genom sina tjänare. Så vill han också göra genom oss. Han har ett uppdrag för oss. Må vi blott, drivna av hans kärlek, träda in i uppgiften, så att Guds planer med och för oss bli förverkligade!

Under mötets lopp erinrade överste Dillner om den gåva, Gud givit vår mission genom fröken *Sigrid Storckenfeldt*, genom det arbete hon fått utföra för vår mission och det kärlekens intresse, som hon så troget visat densamma.

Efter den gemensamma tesupén avslutades till sist mötet av missionär *Th. Sandberg* med ett kort anförande och bön. Direktör *Skoglund* bidrog med sina solosånger till att göra mötet så givande, som det verkligen blev, och med tacksamhet till Gud återvände vi från detta möte, så rikt på uppmuntran och välsignelse.

M. L.

Steningevänner!

Visst är det roligt, att vi äro spridda över hela vårt land, men ibland skulle jag önska, att alla vore hemma i Stockholmstrakten. Så t. ex. söndagen den 11 september, då vi voro utbjudna till missionsdirektor Folkes hem »Klippan» på Drottningholm. Dagen började mulen, men så småningom kom solen fram allt mer och mer, och till sist blev det strålande, flö-

Ett Steningeminne. Foto: A. Thunqvist.

dande solsken, som förgyllde allt i naturen.

Det var som en fläkt från vårt vackra Steninge. Missionsdirektorn ledde en andaktsstund. I dagens text återfanns språket: »Kommen till mig I alla, som arbeten och ären betungade och jag skall vederkvicka eder». Det var så stilla och man förstod, att orden föllo ned i mottagliga hjärtan. Vi hade ju egentligen samlats omkring missionen, men hur väl behövde vi inte ännu en gång få höra denna inbjudan för att på nytt få överlämna oss själva!

Så följde en trevlig stund omkring kaffebordet, varefter vi åter samlades, denna gång för att dryfta »Steningefrågor». Också nu blev det en givande stund. Den ena sången avlöste den andra. Mest sjöngs tacksägelsesånger, och genom dem blevo hjärtana varma. Man märkte, hur Steningetankarna omfattats med kärlek och intresse och det påpekades, vilka stora

möjligheter vår sammanslutning äger, blott vi förbliva den trogna.

Samvaron avslutades med bön; då gingo tankarna ut till Steningevänner i hemland och hednaland. Och den inre gemenskap, som i dylika stunder kan kännas så stark, förnams så tydligt.

Några förmiddagstimmar ila dock alltför fort; snart var det tid att återvända till staden, vilket vi denna gång gjorde med glädje och tacksamhet över vår första »Steningedag».

*

Den 27 september var ju utsatt till att bliva vår första gemensamma bönedag. En liten skara av Steningevänner hade samlats i Betesdakyrkan.

»Villigt kommer ditt folk, när du samlar din här; i helig skrud kommer din unga skara inför dig såsom dagg ur morgonrodnadens sköte» var den hälsning, som överste Dillner i inledningen gav oss och den vill jag nu sända vidare ut till alla, som inte kunna vara med.

Daga Matton.

---

†

Sigrid Storckenfeldt.

Åter har en av våra äldre vänner och medarbetare fått hembud. Efter en kort sjukdom gick fröken *Sigrid Storckenfeldt* den 14 dennes över gränsen för att vara med Herren.

Fröken Storckenfeldt lämnar ett stort tomrum efter sig i Svenska Missionen i Kina. Alltsedan 1908 har hon varit medlem av Missionens Kvinnokommitté, och under de senare åren har hon varit S. M. K:s representant i Svenska Missionsrådets Kvinnokommitté. I syföreningen har fröken Storckenfeldt tagit en mycket verksam del. Vid S. M. K:s veckobönemöten i Betesdakyrkan och vid våra övriga möten i huvudstaden har hon nästan aldrig saknats.

Fröken Storckenfeldt hade alltid ett mycket varmt hjärta för missionärernas barn

Sigrid Storckenfeldt.

och hon sökte använda varje tillfälle att för dem mildra smärtan över försakelsen att ej få vara hos sina föräldrar.

Missionärerna voro henne ock mycket kära. Alltid då tillfälle bjöds, beredde hon dem i sitt hem rik vederkvickelse.

Detta personliga intresse, denna hängivna kärlek och denna aldrig svikande trohet i missionens tjänst, som vi alltid mött hos fröken Storckenfeldt, är mer än allt annat på jorden ägnat att stärka modet hos Guds kämpande skara, särskilt i dessa tider, då striden blivit het och hård såsom aldrig förr.

Förlusten av en sådan medarbetare kännes mycket smärtsam, men vi få hämta tröst därav, att hon nu gått till det land, där hon åtnjuter största sällhet i gemenskapen med sin Frälsare och har största möjligheter att tjäna honom.

Fylle nu Herren de glesnande leden! Give han oss alla nåd att vara deras efterföljare, som genom tro och tålamod blivit löftenas arvtagare!

E. Folke.

Icke endast Svenska Missionens i Kina missionärer och vänner förlorade vid fröken Sigrid Stockenfeldts bortgång en varm vän. Även missionärernas barn gjorde en liknande förlust, ty även de ägde i henne en trogen vän.

Här liksom eljest när det gällde arbetet för Gud, famnade hennes rika hjärta vitt. Men jag tror, att särskilt vi missionärsbarn inom S. M. K. på ett alldeles särskilt sätt voro inneslutna i hennes böner och tankar samt fingo mottaga många yttre bevis på hennes kärlek.

Huru många gånger tog hon ej emot oss i sitt hem! Med varmt intresse följde hon oss på våra olika vägar genom livet. Vid det årliga av Missionsrådets Kvinnokommitté anordnade samkvämet för missionärsbarn var hon alltid med, och en stor glädje var det att då få möta henne och se hennes glädje.

Nu är vår kära Tant S. St. ej längre bland oss som förr. Men ändock känna vi, att vi alltfort äga henne. Jesus sade: »Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig.»

Henrik Berg.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Tacksägelse för »glädjande erfarenheter», s. 202.
Tacksägelse för välsignelser mottagna vid Missionens höstmöte, s. 204.
Tacksägelse och förbön för »Steningevännerna» och för deras insats i missionsarbetet, s. 205, 206.
Tacksägelse för vad Gud givit genom fröken S. Storckenfeldt och bön om att Gud må fylla de glesnade leden, s. 206.
Missionsresor och möten i hemlandet, s. 207, 208.
Missionsförsäljningen i Stockholm, s. 208.
Missionärernas planer på återresa till fältet, s. 208.
Ställningen på fältet, s. 210 f.
Missionskonferensen i Jerusalem, s. 213.
Stormötet i Saugor, s. 214.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Hemkomna missionärer.

Söndagen den 4 sept. ankommo missionärerna fröken *Hanna Wang* och *Martin Bergling* samt i deras sällskap *Rudolf Bergling* och *Sven Wester* med båten från Finland till Stockholm.

Resan från Kina till Sverige hade för dem gått synnerligen hastigt och hade varit mycket god. I allt hade de fått se, huru Gud i sin nåd banat och förberett den väg de skulle vandra. Referat från välkomstmötet, som återfinnes på annat ställe i detta nummer av vår missionstidning, talar närmare härom. Här vilja vi emellertid begagna tillfället för att till våra hemkomna missionärer få uttala ett varmt och hjärtligt: Välkomna hem!

Missionsresor och möten.

Under sista tiden ha flera av våra missionärer och hemarbetare varit upptagna av en livlig reseverksamhet. Kandidat *G. A. Österberg* har företagit en längre resa till Norrland och planerar nu en missionsresa på Gottland. Missionärerna *Nils* och *Olga Svensson* äro ännu på en rätt så omfattande resa huvudsakligast i Skåne. Missionär *David Landin* befinner sig på en resa anordnad av Svenska Lärares Missionsförening. Fröken *Anna Eriksson* har besökt flera platser i Småland och Västergötland.

Förutom i samband med i det föregående omnämnda planerade resor kommer v. G. missionär *Nath. Engbäck* att innevarande månad resa i Östergötland och under november i Östra Härad i Småland. Missionär *Martin Bergling*, som f. n. befinner sig i Kristinehamn, och som därifrån meddelar om rika tillfällen till helig tjänst, ämnar sedermera besöka några platser i Småland samt K. F. U. M.-föreningarne inom Sydsvenska distriktet. Fröken *Hanna Wang* har också erhållit flera kallelser till medverkan vid möten i Jämtland och slutligen kommer v. G. missionsföreståndare *E. Folke* att tala vid möten i Jönköping den 12—16 okt.

Alla dessa möten och resor anbefalla vi härmed åt missionsvännernas trogna hågkomst i förbön. I denna för Kina så kritiska tid behöva missionsvännerna särskilt uppmuntras till att ihågkomma Kina. Må då alla dessa möten och resor genom Guds nåd få bidraga därtill!

Missionsförsäljning.

Syföreningarne för Sv. Missionen i Kina i Stockholm anordna *tisdagen den 22 nästkommande nov.* försäljning för missionen. I nästkommande nummer av Sinims Land kommer utförligare meddelande härom att lämnas tidningens läsekrets, men redan nu ville vi anbefalla försäljningen åt missionsvännernas hågkomst.

Ställningen i Kina.

Meddelandena från våra missionärer i Kina tala alltfort om hoppet om att kunna återvända till arbetsfältet. Kanske har detta hopp tagit något fastare former, i det att man verkligen börjat planera återresorna. Vi behöva emellertid alltjämt bedja Gud vägleda missionärerna i detta hänseende, på det att hans vilja må ske och missionärerna *i hans tid* må kunna vända åter.

En sommarafton.

Det var en stilla afton på ett berg i Kina, dit några missionärer hade tagit sin tillflykt under hettiden för att vila litet ifrån arbetet. Några av oss hade denna afton tagit med sig matsäck och hade så haft en gemensam måltid i det fria. Måltiden var nu över och solen dalade just bakom ett berg långt borta i väster. Vi gingo uppför en bergsstig till en höjd, varifrån man hade en härlig utsikt över dalen. En liten flod slingrade sig fram i den närmaste dalsänkan, och långt borta i fjärran syntes den ena bergskammen över den andra.

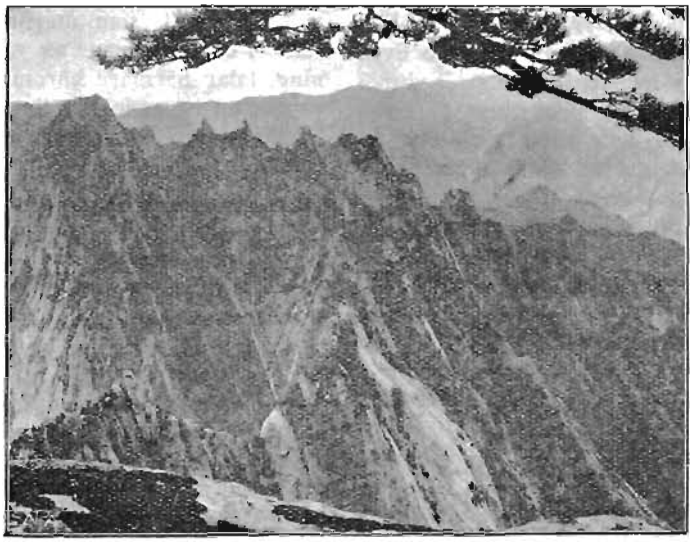

Bergparti från Shensi.

Vi satte oss ned för att njuta av den korta aftonskymningen, som härute varar endast omkring en timme. Sång efter sång uppstämdes, mest på engelska. Så sjöngs: »Tryggare kan ingen vara», och våra engelska syskon svarade med en sång på samma melodi. Fast av olika nationer voro vi alla ett hjärta och tjänade alla samme himmelske konung för detta folks eviga frälsning.

Det blev alldeles stilla, ett vackert ljussken syntes bakom ett berg, allas ansik-

ten vändes dit. Man satt i spänning och säkert gingo mångas tankar till vår Herre Jesus och hans tillkommelse. Lika säkert som vi då fingo se, vad vi väntade, skall vår brudgum Jesus då tiden är inne visa sig i skyn i sin härlighet. Han kommer, som han lovat. Halleluja!

Nu tittade månen upp över bergkammen och spred alltmer sitt ljus över nejden. Allt var så tyst omkring oss. Nu var den helt uppe över bergets topp. Någon stämde upp en lovsång till vår Gud. Där sutto vi en liten skara Herrens vittnen i hednaland. Några av oss hade grånat i tjänsten, andra hade nyss trätt in i de kämpande lederna, men alla hade ett mål i sikte nämligen att föra Kinas folk till Frälsarens fötter. Här sagos män och kvinnor, prövade i Guds skola. Somliga hade märken på sin kropp efter misshandel, som de fått utstå, men alla voro de villiga att lida mer om det behövdes för att rädda och hjälpa de i mörker vandrande.

En fru stack sin arm under min. Det låg ett vemodigt drag över hennes ansikte. Då min man och jag för 25 år sedan träffade henne, hade hon en öm, älsklig man vid sin sida. Kort därpå blev han kallad till den eviga vilan. Likaså deras lille förstfödde. Slaget kom så hastigt, men hos Gud sökte hon kraft att bära det och att fortsätta sitt arbete i Mästarens tjänst. Hon fick nåd att tåligt vila stilla i Guds vilja och att bära sin sorg med hopp om återseendets glädje hos Gud i det rätta Fadershemmet.

Snart var denna härliga afton slut likasom vilotiden häruppe på berget. Ned till slätten igen, där arbetet väntar, så ljöd kallelsen, men under arbetstiden få vi blicka upp till Herrens berg, speja och lyssna. Kommer ej dagen snart, som vi vänta?

Ett ljussken skimrar allaredan. Morgonstjärnans uppgående strålar båda dagens snara inbrott. Snart höres anskriet. Det gäller att rädda dyrbara blodköpta själar, medan det ännu är tid. Ack, att Herrens tjänare vore villiga att hörsamma kallelsen och gå ut såsom ljusbärare i mörkret! Ännu finnes det ädelstenar att bryta för Mästarens krona. Vem hör hans kallelse och kommer?

»Till denna skara samla, kalla
Allt flera hem från stormens brus!
Där rymmas ljuvligt alla, alla!
Uti det stora Fadershus.
Där intet missljud blir i sången,
Vad land, än här dem fostrat har,
Ty inför tronen lösta fången
Ju sjunger samma lovsång klar.»

Dagny Bergling

»Såsom bedrövade och dock alltid glada.»

Nog är missionens väg en tårevägen men dock en glädjeväg. Så är det oftast både i missionsarbetet och i missionärernas enskilda liv. Kanske blir den vägen tyngst och svårast att gå, då det gäller att lämna det arbete och de själar, som man kämpat och bedit för såsom nu varit förhållandet med missionärerna i Kina. Det kännes såsom ett mycket sorgligt förhållande, men Gud torde ha någon plan även med att tillåta detta.

Då man lämnat de kära kinesiska trossyskonen och barnen, bland vilka man arbetat, fylles ens hjärta av intensiv längtan efter dem, och i minnet återkallas de sköna stunder man haft tillsammans med dem under det de mörka bortglömmas. Många av de missionärer, som nu tvingats lämna sina stationer, hör man säga: »Vi hade det så gott i arbetet på vårt fält, vår station, och Gud välsignade rikligen ordet, som såddes, och ovanligt stor villighet att lyssna därtill förmärktes.» Ja, så kunna vi ock säga om arbetet i Puchengdistriktet sista halvåret, sedan vi kommo tillbaka från Kikungshan. Med undantag av studentagitationerna under jul- och nyårstiden ha vi ej haft det minsta hinder för arbetet. Vi hade större tillslutning till bå-

de goss- och flickskolan samt kindergarten än förut (närmare 40 elever i varje skola), och Gud hade rikligen välsignat vårt arbete såväl i dessa skolor, som i tält- och byarbetet. Rätt många hade kommit över på Herrens sida, särskilt genom tältverksamheten. Bed för dessa nyvunna, ty de ha mycket att kämpa emot.

Efter kinesiska nyåret hade vi evangeliska möten några dagar samt bibelkurs för män och kvinnor. Vi fröjdades mycket över den mottaglighet för ordet, vi funno hos kursdeltagarna, och över den enighet och kärlek, som rådde bland dem inbördes, samt över det behov av bön, enskild och gemensam, som förefanns bland dem. Vi ville be att få lägga på våra svenska förebedjande vänners hjärtan att mycket bedja för de troende och särskilt de ledande i församlingen att de må bli verkliga bönemänniskor. Endast därigenom bli de skickliggjorda att bära det förtroendet, den börda Gud lagt på dem nu, då han låtit missionärerna lämna sina stationer. Gud *skall* förvisso använda de infödda kristna och hans verk skall gå framåt trots allt.

»Glädjens i hoppet!» Rom. 12:12.

I Herren förenade
Hanna Wang.

Från föreståndarens på fältet arbetsrum.

I dag den 22 augusti avresa våra syskon Hanna Wang och Martin Bergling över Sibirien till hemlandet. I deras sällskap befinna sig ock Rudolf Bergling och Sven Wester, som skola fortsätta de studier som genom Kikungshanskolans upplösning blevo avbrutna.

Vistelsen i Peitaiho närmar sig också för oss andra sitt slut, ty längre än till september månads slut kunna vi ej bo kvar här. Dels stängas då alla affärer, dels börjar det bliva kallt, och bostäderna äro i de flesta fall ej försedda med eldstäder. Vårt hopp är ock att i september kunna få återvända, åtminstone till Shansi. Ännu vill dock vår minister ej giva sitt samtycke därtill, men har dock givit oss ett gott hopp vad Shansi beträffar.

Från fältet komma alltfort i det stora hela goda underrättelser. Så skriver t. ex. pastor Kao i Yuncheng: »Den fjärde söndagen i varje månad besöker jag An-l. Sista gången jag var där, voro ej så få församlade. Av församlingsmedlemmarna voro nämligen 39 närvarande. För några dagar sedan var diakon Cheng här och fick ett förråd traktater. Han, tillika med äldste Wang och herr Tu delade ut dessa i varje butik. I köpingen Tao-tsuen är tillståndet bland de kristna ej så tillfredsställande. De båda församlingsmedlemmarna Chang komma ej alls till gudstjänsterna och äldste Wang säger, att det ej är nog med det, de förakta även de troende. Äldste Tsao har rest till sitt hem i Linchin för att tillse sitt jordbruk.

Den första söndagen i augusti ämnar jag sammankalla församlingsrådet till ett möte för att rådgöra om höstens skolverksamhet. Vi ha haft det ganska varmt och flera ha varit sjuka, bland dem gamla fru Ly. Det såg för våra ögon ut som skulle hon ej kunna gå igenom denna sjukdom, men Gud gjorde henne åter frisk, och kanske hon ännu kan få leva några år. Min hustru har ock varit sjuk. Min mor har återkommit från Tungchow. I församlingen därstädes har fienden likt en glupande ulv sönderslitit några av lammen. Vi behöva bedja mycket för de våra där, särskilt att det ännu därstädes pågående kriget snart måtte upphöra.

Varje måndag och lördag besöker jag de troendes hem i staden. Ledsamt nog är det några stycken, som ej vilja lämna sina synder. Advokaten Li och tretton andra komma ej till våra möten. Ehuru jag ständigt uppmanar dem, komma de likväl icke. Varje söndag komma omkring femtio av församlingsmedlemmarna och trettio av forskarna till gudstjänsten. För detta tackar jag Gud.

Till fängelset går jag i regel två à tre gånger varje månad. Bland de nitton, som ha antecknat sig som forskare, ha tre eller fyra begärt dopet, men jag har ej ännu kunnat medgiva det. Vill pastorn vara god råda mig, huru jag skall göra i detta stycket! De äro så glada varje gång jag

kommer till dem. Fyra nya forskare ha anmält sig; en är anställd i en affär, en är hustru till Shang Hong-hsi. I affären på västra gatan ha vi ett möte varje söndagsmorgon. De sedvanliga veckomötena på kvällarna ha vi för tillfället nödgats upphöra med på grund av värmen. För

»Då det badas i Peitaiho». Foto: Oscar Carlén.

övrigt, kanske med undantag av Lingpao och Sin-an, råder det lugn och Feng Yu-hsiang har utfärdat befallning om att beskydda alla missionsstationerna.»

*

Äldste Chin Sing-teo i Mienchih skriver och berättar om ett möte, som de ledande inom församlingarna haft i Honan för att rådgöra om församlingarnas angelägenheter. Han berättar också, att det i Honan utkommit ett påbud om att varken små- eller folkskolor få öppnas med mindre än att ett kapital på ett tusen dollars finnes i hand. Jag förstår ej vad detta innebär. Kanske man ej får fästa så mycket vikt vid detsamma. Han meddelar ock att ganska mycket, »nio tiondedelar», av tillhörigheterna i Lingpao plundrats, men nämner ej om att någon åverkan gjorts, varken i Shanchow eller Mienchih. Från Sinan höra vi att barnhemshuset ramponerats betydligt av kulor och regn, men någon åverkan på bohag och lösöre tycks ej ha ägt rum.

I Honanfu bodde soldater i skollokalerna och General Chang Chih-chiangs fru i systrarnas hus. Vår äldste i Honanfu, Wei, ansag dock detta vara ett skydd. Bodde ej hon där, skulle andra taga platsen i besittning. För övrigt uppförde alla sig väl. Nu har proklamation utgivits, i vilken militären förbjudes att bo i missionens lägenheter.

Det sistnämnda torde dock ej vara mycket att lita på. Den ena dagen är ej den andra lik. På det hela taget ha vi den allra största orsak till tacksamhet mot Gud, som så skyddat vår missions egendom och gjort att arbetet på alla stationerna kunnat ostört fortgå.

August Berg.

»Han gav sitt liv.»

Följande utdrag ur ett brev från missionär, fröken *Anna Janzon*, talar sitt mäktiga språk. Kou gav sitt liv för Mästaren, som förut gett sit liv för honom. *Vad göra vi för honom, som dött även för oss?*

I Changyang — den plats, där Guds verk i Honanfu-trakten började, voro de kristna samlade till bönemöte. Kou Shu-chen, en av våra evangelister och bästa predikanter, fick då, tillsammans med åtta andra kristna, giva sitt liv.

Denne vår broder hade Gud fått välsigna. Han gav sin tjänst frivilligt och predikade på platser, där evangelium ej var känt, men på sista tiden reste han ock omkring för att hålla bibelklasser och uppbyggelsemöten bland de små grupperna av kristna ute på landsbygden. Det var vid ett sådant tillfälle, som han fick ge sitt liv för sin Mästare, som han så varmt älskade och så troget tjänade.

Han efterlämnar hustru och två barn, gosse och flicka. Gossen är omkring 14 år och går i vår skola, flickan är väl 4 eller 5 år. Hans hustru är en kristen, men ej så varm för Gud. Vi hoppas maunens liv och hemförlovning blir henne till välsignelse.

»Du behöver ej oroa Dig.»

Följande brev till missionär *Martin Bergling* innehåller visserligen ej några för allmänheten mera värdefulla upplysningar, men äger dock sitt värde genom det intryck, som man genom detsamma får av verksamheten under missionärernas bortovaro, och intöres därför i vår tidning.

»Högt värderade broder i Herren. Sedan ni för mera än två månader tillbaka avreste från Hoyang, har tiden gått så fort, tills vi nu i början av juni mottogo brev från Iang och Hsie, vilka talade om, att Ni alla i fullkomlig frid nått fram till Peitaiho, och bosatt Eder där med Herren i Eder mitt, alltid bevarande och skyddande. För dessa underrättelser tacka och lova vi Herren.

Den yngre brodern (fängelsedirektörens benämning på sig själv) sköter sina sysslor som förut och erfar Guds nåd bl. a. i det att han får äga hälsan, varöver han är mycket tacksam.

Nyligen firades stormöte med dop i vår (Hoyang) församling; allt fridfullt och mycket gott.

Sedan Du reste ha omständigheterna i Hoyang stad varit som vanligt. I församlingen råder frid och ingen behöver lida förföljelse. Du kan alltså vara lugn och utan oro. Uti fängelset äro nu något över 10 syndare fängslade, och flera gånger varje vecka anordnar och leder jag möte för dem. Så försöker jag arbeta för Herren genom att predika den sanna läran och uppmana var och en att övergiva osanning samt mottaga sanningen. De fyra fångarna Chiao, Li, Chang och Wang bedja varje kväll till Gud och få mottaga den Helige Andes hugsvalelse. Alla hälsa Dig, samt pastorn, frun och fröken, tillönskande Eder frid.

Mandarinen Wang (bodde som flykting i Martin Berglings sängkammare i sju veckor under kriget våren 1925) har under de två månader han varit här nu ej öppnat något nytt ämbetsverk, då skatternas indrivande möter stora svårigheter. Jag har dock under den senaste månaden åter bett honom om mer arbete.

Sedan fjolåret har ju Hoyang stad varit belägrad mer än 3 månader, och folket lider mycket stor nöd. Härens behov äro svåra att fylla. Det återstår blott att ordentligt sköta sin plikt och se tiden an. All jordens ära och makt äro liksom lera och lös sand. Må vi då stund för stund följa den Helige Andes maning, och mottaga liv och frid.

Nu hoppas jag, att Du under sommaren sköter om Din kropp och ej arbetar för mycket — det är till Ditt bästa och jag beder Dig därom.

För en månad sedan gifte sig Ven Chanpeh med flickan Chiang. Alla anordningar i samband härmed gingo väl, så Du behöver ej oroa Dig. — När vädret efter sommarens slut blir svalare, hoppas jag, att vägen öppnas, så att Du tidigt kan återkomma till Hoyang för att uppmuntra och hjälpa församlingen. Må nu Herrens nåd, Guds kärlek, den Helige Andes delaktighet alltid vara med Dig. Amen.

Den yngre brodern
Wu Ming-tei bockar sig.

1927 i 6 mån. den 9 dagen är detta brev författat i Hoyang stads fängelsedirektörs kontor, provinsen Shensi.

»Godhet allenast och nåd.»

Fröken *Ida Söderberg* skriver i ett privatbrev bl. a. följande, som är av särskilt värde, emedan det visar huru våra nyligen för första gången utkomna missionärer äro till mods under denna väntetid.

Det var riktigt svårt att lämna Shanghai och alla vännerna där. Vi (Berta Flodberg och jag) hade så satt oss in i tanken, att vi skulle få stanna därnere över sommaren, att när brevet kom från missionär Berg, att vi skulle resa upp och förena oss med övriga S. M. K:s missionärer, så blev det en väldig överraskning för oss båda. Först tyckte vi, att det var svårt att resa därifrån. Och nog var det också det. Skilsmässor äro alltid svåra. Men när vi nu genom brev därnerifrån höra, huru hettan plågar dem, och huru många som äro sjuka, kunna vi ej annat än tacka Gud för hans godhet mot oss, som har

Foto: Minnie Nicholson.

Grupp av S. M. K.-missionärer, som under sommaren bildat gemensamt hushåll i Peitaiho.

fört oss till en sådan här underbar plats. »*Godhet allenast och nad.*»

Det är visst gott hopp just nu, att vi skola få resa tillbaka till fältet i höst. Jag hoppas, att inga nya hinder komma emellan, utan vi verkligen kunna resa. Jag längtar *så* till fältet. Vad som händer veta vi emellertid, att hela vårt liv står under gudomlig ledning och gudomligt beskydd. Gott att få taga *allt* från den älskande Fadershanden. »Han leder mig på rätta vägar för sitt namns skull.»

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

Bön för missionskonferensen i Jerusalem nästa år.

Från Internationella Missionsrådets båda sekretariat i London och New York har utsänts ett upprop om bön för missionskonferensen i Jerusalem den 24 mars—8 april 1928. Uppropet är undertecknat av ordföranden, doktor John R. Mott, och sekreterarna J. H. Oldham, W. Paton och A. L. Warnshuis.

Till en början framhålles, huru ledamöterna i Internationella Missionsrådet förenat sig i bön om andlig välsignelse över konferensen i Jerusalem. Från mötet i Rättvik för ett år sedan utgick också en maning till alla missionens vänner att bedja om en väckelse över världen och en ny ström av välsignelse över den kristna kyrkan och det missionsarbete, som av densamma utföres. De möjligheter, som föreligga konferensen i Jerusalem, äro emellertid så stora och omfattande, att missionsrådets sekretariat vill rikta en ny, enträgen vädjan till hela kristenheten om gemensam bön dels för att det förberedande arbetet för konferensen må bli lett av Guds ande och fullföljt på ett välsignelserikt sätt och dels att konferensen, när den kommer till stånd, må motsvara tidens möjligheter och krav.

Efter denna inledning framhålles vikten av att konferensen må bli ett fullföljande av Guds avsikter. Huru långt våra planer än må sträcka sig och hur vittomfattande våra önskningar äro, så måste det hela dock alltid återvända till sitt ursprung och fördjupas där. Och detta ursprung, denna medelpunkt, är just Guds avsikter, Guds mening, Guds vilja. Dessa avsikter och dessa planer äro högre än några mänskliga planer. Detta må vi ständigt i all ödmjukhet och tro hava för ögonen. Vi må därför göra till vårt första böneämne, att konferensen i Jerusalem och allt vad därmed står i sammanhang må bidraga till fullbordandet av Guds vilja med hänsyn till världens frälsning, att för detta ändamål Jesus Kristus må bli medelpunkten för det hela och den grund, på vilken allt vilar, likasom ock att han med sin ande må uppfylla allt, som i fråga om konferensen tänkes, talas och skrives.

Om konferensen skall åstadkomma inbrottet av en ny dag för den kristna missionen, om den skall kunna införa ny livskraft i arbetet, måste vi alla, som stå i ansvar för saken, också göras villiga att vidtaga de förändringar i vårt liv och vårt tänkesätt, som äro nödvändigt förbundna härmed. Därför må det bli ett viktigt böneämne, att alla Internationella Missionsrådets ledamöter och alla, som deltaga i det förberedande arbetet, likasom alla missionsstyrelser och alla missionerande kyrkor må fyllas av en öppenhjärtad ande för att likt barn vara redo att taga

emot de nya uppenbarelser, Gud vill giva, och villighet att gå på de nya vägar, han utstakar.

Det som i vår tid är av nöden för att den kristna missionen skall nå sitt mål, går vida utöver vad som kan åstadkommas med våra nuvarande resurser. Det måste komma till stånd genom något, som Gud allena kan frambringa. Därför må vi bedja, att den kristna kyrkan fylles av en ande, som väntar på Guds kraft och Guds gåvor, och att alla, som fått en uppgift i missionens arbete, må klart och tydligt se den skillnad, som existerar mellan de verkliga behoven och de mänskliga krafter, som äro tillgängliga för att möta dessa behov. Vi måste ägna oss åt oavbruten bön om en ny tro på Gud, en ny tillit till honom, en ny glädje i medvetandet av hans outtömliga förråd av barmhärtighet, kärlek och kraft.

De som nu förbereda Jerusalemskonferensen och de som en gång skola mötas vid densamma, tillhöra många olika folkslag, nationer, raser och kyrkor. Därför är det av vikt att bedja, att en ande av ömsesidig förståelse och villighet att taga emot sanningens ord, från vilket håll det än kommer, må bli verksam vid konferensen ävensom att representanterna från Östern och Västern må på ett för hela världen tydligt sätt och i fruktbärande gärning giva uttryck för sin levande enhet i Kristus.

I det förberedande arbetet ingå betydelsefulla utredningar av för missionen viktiga frågor. Vi må därför bedja, att Guds ande må giva ljus och ledning i utredningsarbetet angående frågorna om det kristna evangeliets levandegörande budskap i förhållande till mänskliga tankevägar och religionssystem, om missionens andliga fostringsarbete, om de äldre kristna kyrkornas förhållande till de unga kyrkorna på missionsfälten, om den kristna kyrkans ansvar med hänsyn till förhållandet mellan raserna, till industriella missförhållanden och sociala orättvisor samt slutligen att samarbetet på missionens område må bli så välordnat och så fruktbärande som möjligt.

Hela världen väntar ett ord av ande och kraft från missionskonferensen i Jerusalem. Därför må vi bedja, att det budskap, som utgår från konferensen, må bliva en flammande eld, som tändande går direkt till människornas hjärtan.

Allt vad som företages i samband med konferensen har värde endast i den mån det är ett uttryck av det eviga livet självt. Jesus Kristus är här vår store föregångare. Allt vad han sade och allt vad han gjorde var ett uttryck för hans livsgemenskap med sin Fader. Han gav sitt liv för att vi skulle äga livets gåva. Må vi då bedja, att Internationella Missionsrådets alla ledamöter, alla missionsstyrelser och alla missionärer över hela världen, alla missionerande kyrkor och de unga kyrkorna på missionsfälten må bli fyllda av kraft från höjden och av det rätta och verkliga offersinnet.

*

Det är att hoppas, att dessa viktiga böneämnen må bli beaktade inom alla kristna kyrkor och organisationer. Ännu återstå åtta månader till konferensen. Mycket beror på de kristnas bön för denna utomordentligt viktiga sak. Det vilar ansvar på var och en, som äger bönens gåva. *J. E. Lundahl.*

Bed för stormötet i Saugor.

Under ödmjuk tacksamhet till Gud för vad han i sin nåds rikedom skänkte sitt folk vid senast hållna Convention eller stormöte i Saugor, C. P. India, förlidet år dristar sig undertecknad att å möteskommitténs vägnar till Sveriges missionsfolk ånya rikta en varm vädjan om innerlig och uthållig förbön för det stundande stormötet därstädes den 17—24 nästkommande november.

Förvissad om att uppropet om förbön förra året vann genklang hos många, vågar jag säga, att Edra böner blevo underbarligen hörda i det att Herren så rikligen bekände sig till mötet och gjorde det till en mäktig väckelse och inspiration för många, både bland omvända och icke omvända. Något av Guds eld föll och satte mer än ett hjärta i brand för Jesu ära och själars frälsning. Det är ock den elden, som både missionärer såväl som de kristna församlingarna utöver Indien mer än något annat behöva för att kunna utnyttja de condtaende möjligheter, som nu förefinnas i den indiska folkvärlden.

Bleve alla dessa verkligt levandegjorda och

uppfyllda med kraften från höjden, då vore Indien snart vunnet för Kristus. En genomgripande väckelse bland de kristna och uppfyllelse av Guds helige Ande är f. n. Indiens mest skriande behov.

Saugor-mötet vill såsom en Herrens ringa tjänarinna tjäna detta syfte. — Här förekomma inga organisatoriska frågor eller andra problem: här samlas man uteslutande kring det gamla evangeliet om Kristus till väckelse och troslivets stärkande.

I medvetande om att detta syfte endast kan vinnas genom mycken bön vädjas därför till allt Guds folk i Sveriges land om hjälp vid nådastolen.

Mötets interkonfessionella karaktär bör ju också uppfordra till förbön, ty här är inte fråga om att endast tjäna någon enskild missions intresse, utan alla missioner i Indien, som kunna ha tillfälle att närvara, vilket ju också framgår av det förhållandet, att vid sista mötet ej mindre än ett 12-tal missioner voro representerade, bland vilka även voro Svenska Alliansmissionen i Khandash och Sv. Baptistmissionen i Gorakhpur.

Vårt hopp och innerliga bön är att Herren i sin nåd och till sin ära ville låta detta årliga möte bliva en kraftkälla till väckelse och välsignelse, från vilken rika strömmar måtte flyta ut till vida trakter av det centrala Indien.

Blive då denna sak för allt Guds folk i Sverige en verklig hjärte- och böneangelägenhet, som vi dagligen bära fram inför Guds nådatron!

Holsbybrunn den 28 aug. 1927.

Joh. Ekbäck,
Indiamissionär.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under september 1927.

Allmänna missionsmedel.

1217. Inkomst i samband med Steningemötet 73: 20
1218. A. K., Ekenässjön 50: —
1219. »Onämnd» 10: —
1220. Koll. i Mörteryd d. 21/8 31: —
1221. »Ps. 116: 1» 10: —
1222. R. och H. A. 50: —
1223. K. F. U. K:s Centralförening, gm K. M. A., till Maria Björklunds underh. 50: —
1224. »Ur Guds rika förråd» 10: —
1226. E. H., Stockholm, »tackoffer 9/8» 50: —
1227. »Uppb. 7: 17», till R. Andersons underh. 200: —
1228. »Tva missionsvänner i Filipstad» 75: —
1229. Boda s:n missionsförsaml. 34: 70
1230. »E. S., Rödjenäs» 10: —
1231. Gm T. B., Hjoggböle, »sparb.-m. från Kinavänner» 8: 50
1232. E. M. Boden, till J. Aspbergs underhall 100: —
1233. C. och A. J., gm H. B., Hova 5: —
1234. »Ps. 23: 1» 20: —
1238. K. E., G:a Uppsala 25: —
1239. E. H., Örebro 10: —
1240. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh. 450: —
1241. »Th., ett löfte» 25: —
1242. »Från Kinavänner i Grebo» 15: —
1243. Gavomedel fr. Lantmansson» 11: —
1245. Resebidrag fr. Kinnekullekretsens årsmöte 21/7 20: —
1246. Koll. i Göteno 4/8 31: 51
1247. Ps. 103: 1, 2 10: —
1248. L. L., Uppsala 50: —
1250. F. H., tionde 12: —
1251. »Tio öre i veckan, från några vänner», gm G., Arvidsjaur 10: —
1252. »Annie» 10: —
1253. I. A., Norrköping, »i st. för blommor till prostinnan Rudbergs bår» 15: —
1254. S. N., Jämserum 50: —
1255. »Ur Pauls sparbössa», gm H. I., Älgarås 6: —
1256. E. B.—J., Björköby, »en blomma på Tekla Lindströms grav», till missionär Bloms underh. 10: —
1257. N. H., Hörle 30: —
1259. H. H., Jämserum, »ett litet tackoffer» 60: —
1260. Skärstads Östra Arbetsförening 100: —
1261. C. B., Södertälje 2: —
1262. Barkeryds Arbetsfören. 100: —
1263. »Till min väns minne», gm A. B., Skellefteå 50: —
1264. »En nypa mjöl», gm d:o 10: —
1265. »Från en missionsvän i Fullösa» 12: 50
1266. Tackoffer för en 60-årsdag 100: —
1268. Koll. i V. Hjoggböle, gm A. B. 27: 42
1271. »Onämnd, Ps. 23» 50: —
1272. Koll. i Skell. vid G. Ö:s besök gm S. N. 72: —
1273. D:o i Öhrviken vid d:o, gm d:o 13: 25
1274. D:o i Innervik vid d:o, gm d:o 20: —
1275. N. och H. H., i st. för blommor på fröken S. Storckenfeldts bår» 25: —
1276. J. och K. B., Tranås, d:o 10: —
1277. »Uppb. 3: 7, 8» 50: —
1278. K. G., Sthlm 20: —
1281. Koll. vid missionsafton på K. F. U. K., Karlshamn, gm A. L. 21: 97
1282. Ch. D. T., Storängen 100: —
1283. Vid möte på Stadsmissionen 20/9 55: —
1284. S. J., Umeå 10: —
1286. Koll. vid missionsstund i Katrineholm d. 19/9 18: 05
1287. H. L., Hvetlanda, till missionär och fru Bloms underh. 100: —
1288. »J. G. S.» 25: —
1289. »Blommor på fröken Sigrid Storckenfeldts bår», från S. M. K:s Kvinnokommitté och syföreningen N:o 1, Sthlm 133: 50
1290. G. T., Sthlm, »i st. för blommor till fru Virena Rudins bar. Holsbybrunn 10: —
1291. K. och B. F. 200: —
1292. E. H. 200: —
1293. N. H. 10: —

1294. Koll. i Hagmuren, gm O. A. 20: —
1295. D:o i Delsbo, gm A. R. 5: —
1296. D:o i K. F. U. M., Östersund, gm M. S. 6: 50
1297. Vid »Missionskaffe» i Orrviken, gm O. M. 41: 50
1298. »Ur sparbössan vid d:o gm d:o 10: —
1299. Koll. i Hammerdal, gm E. B. 7: 50
1300. Mfg i Fagerdal och Gisselås, reseb. 10: —
1301. Koll. i Fjällsjö, gm A. E. C., Backe 12: —
1302. H. E., Backe 10: —
1303. B. G., Sollefteå, ur sparb. 35: —
1304. Mfg i Kramfors, resebidrag 6: —
1305. D:o i Sprängsviken, reseb. 5: —
1306. Koll. i Umeå, gm E. S. 16: 05
1307. D:o i Bastuträsk, gm A. H. 15: —
1308. D:o i Piteå, gm K. A. R. 45: —
1309. D:o i Antuäs, gm E. B. 25: —
1310. D:o i Luleå, gm S. J. 30: —
1311. D:o i Boden, gm A. A. 35: —
1312. Syföreningen i Väntors 46: 05
1313. Från hemförlovade missionsvännen E. N., Luleå, gm A. J. 50: —
1314. C. och O. L., Sala 10: —
1315. Onämnd 15: —
1316. »Agda och David, från vår bröllopsdag d. 11/9» 10: —
1317. Flisby syförening 75: —
1318. »Ett litet tackoffer» 10: —
1319. Koll. vid möte i K. F. U. K., Klippan 21/9 42: 05
1320. Kollektmedel från Skellefteå Stads söndagsskolbarn, gm C. G. 75: —
1321. »Ps. 106: I. d. 9 aug.» 500: —
1322. »Bönhörelse» 100: —
1324. M. P. 5: 50
1325. M. N. C. 300: —
1326. »Gunnar» 20: —
1327. Skierydskretsens Ungd.-förening 75: —
1328. Tillägg till S. M. K:s Kvinnokommittés och syförening:s N:o 1 gåva som blomma på frkn Sigrid Storckenfeldts bår 5: —
1330. Kollekt-tillskott i anl. av missionärsparet Svenssons föredrag i Hälsingborg 22/9 25: —
1331. G. W-g, gm S. L., Ystad 10: —
1332. Koll. i Torsö 18/9 18: 25
1333. D:o i Leksberg 25/9 12: 12
1334. K. B., sparb.-medel »Droppar ej endast, men skurar, Herre att falla mi bjud!» 16: 05
1335. B. E. D. 15: —
1336. S. M. K:s Californiakommitté till missionär och frn Svenssons underhåll 252: 75
1338. A. E. 100: —
1339. H. C., Sandhem 15: —
1340. G. C., Björkby 20: —
1341. Es. 40: 31 100: —
1342. K. F. U. K:s Centralfören., gm K. M. ä., till Maria Björklunds underhåll 50: —
1343. A. G—n, Duvbo 25: —
1345. C. G., Skellefteå, till Estrid Sjöströms underh. 100: —
1346. Koll. vid missionär N. Svenssons besök i Lund d. 24/9 41: 60
1347. »Insaml. till S. M. K., i Herrens Jesu välsignade namn», gm O. K., Lund 20: —
1348. »I stället för blommor till Sigrid Storckenfeldt» 10: —
1349. R. B., Jkpg 5: —

Kr. 5,706: 52

S. M. K:s Pensionsfond.

1225. 2 Mos. 35: 5 50: —
1235. »Ps. 23: 1» 5: —
1344. Från avl. frkn Agnes Forssbergs efterl. medel, gm I. B. 99: 04

Kr. 154: 04

Särskilda ändamål.

1216. J. N., Kristinehamn, till Axel Hahne att anv. eft. gottf. 10: —
1236. E. K., Gbg, till Axel Hahne, att anv. eft. överensk. 100: —
1237. »Ps. 23» till Gerda Carlén, att anv. enl. överensk. 100: —
1244. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi lieu 30: —
1249. Ljungby K. F. U. K., sparbössemedel, till Ingeborg Ackzells arbete 23: —
1258. A. J. Sjöberg, Kristinehamn, till C. Blom för en skolgosses underh. 25: —
1267. Månstorps Kristl. Ungd.-förea., till Barnh. i Sinan 30: —
1269. K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, för K. F. U. M:s verks. i Yuncheng 275: —
1270. S. T., Drottningholm, för bibelkv. Wang Tiao-si i Puchow 50: —
1279. M. K. O., Mariestad, »födelsedagsblommor», till Oscar och Gerda Carlén att anv. eft. gottf. 70: —
1280. A. E. L., Broddetorp, till Carl Blom att anv. eft. gottf. 10: —
1285. S. M. och O. L., till Carléns till d:o, gm O. L., Skövde 125: —
1323. Till Ester Berg, att anv. för Kuellin's underh. eller efter Ester Bergs gottf. 30: —
1329. I. A. M., för tre evangelisters underh. 300: —
1337. »Onämnd», till Hugo Linder, att anv. eft. gottf. 110: —

Kr. 1,288: —

Allmänna missionsmedel	**5,706: 52**
S. M. K:s Pensionsfond	**154: 04**
Särskilda ändamål	**1,288: —**
Summa under sept. månad 1927 Kr.	**7,148: 56**

Med varmt tack till varje givare!

»Oavlåtligen ihågkomma vi inför vår Gud och Fader edra gärningar i tron, edert arbete i kärleken och eder ståndaktighet i hoppet, i vår Herre Jesus Kristus.» 1 Tess. 1: 3.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

»Guds verk måste göras och jag torde dö.» — Glädjande erfarenheter. — Höstmöte med välkomstsamkväm. — Steningevänner! † Sigrid Storckenfeldt. — Tacksägelse och böneämnen. — Från Red. och exp. — En sommaraften. — Från missionärerna. — Från När och Fjärran. — Redov.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1927.

N:r 16. ÅRG. 32. 20 OKTOBER 1927. PREN.-PRIS 2: 25.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

NÅGOT OM "GIVANDE".

»Folket bär fram mer, än som behöves.» 2 Mos. 36: 5.
»Över förmåga gåvo de självmant.» 2 Kor. 8: 3.
»Denna fattiga änka lade in mer än alla de andra.» Mark. 12: 43.
Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son.» Joh. 3: 16.

Vi hava nu en särskild anledning att tänka på »givandet». Tiden närmast före jul möter oss från alla håll den maningen: »Låten upptaga bland eder en gärd åt Herren!» 2 Mos. 35:5. Vi tro, att några lärdomar från Guds ord skola bliva till vägledning och hjälp för dem, som vilja efterkomma en sådan uppmaning. Låtom oss först stanna för Joh. 3: 16! Kärleken var drivkraften till Guds outsägliga gåva. Och Gud gav på en gång det bästa och käraste, han ägde. I denna den största gåvan lågo alla andra gåvor inneslutna. »Han, som icke har skonat sin egen Son, — — — skulle han icke ock skänka oss allt med honom?» Rom. 8: 32.

De fattiga macedoniska församlingarna handlade efter samma grundsats. De gåvo först sig själva, och följden därav var, att de gåvo rikligen, ja, överflödande till sammanskottet för de heliga i Jerusalem.

De gåvo sig själva på två sätt: först åt Herren, sedan åt den särskilda uppgiften, som vid detta tillfälle var sammanskottet till de heliga i Jerusalem. Det senare uttryckes så, att de genom Guds vilja även gåvo sig åt Paulus och det kärleksverk, han fått lagt på sitt hjärta att ombesörja. 2 Kor. 8: 5.

Vi få härav lära oss att först en gång för alla giva oss själva åt Gud men även att på ett särskilt sätt helt och fullt hängiva oss åt den speciella uppgift, som »genom Guds vilja» bli-

vit satt i våra händer. Vi böra ej splittra vårt intresse på ett sådant sätt, att de många olika uppgifter, vi satt oss före, endast kunna få en del av vår person och vår kärlek. Det är den sanna kärlekens art att kunna giva sig helt åt varje uppgift, som den »genom Guds vilja» fått att lösa. En god moder t. ex. kan älska vart och ett av barnen med sitt hjärtas hela kärlek, även om de äro många.

Vi finna vidare, att djup fattigdom är intet hinder för givande, icke ens för ett framgångsrikt, ja, ett överflödande givande.

Beprövelse och lidande äro heller inga hinder för ett givande med stor glädje. 2 Kor. 8: 2.

Vad som på ett sådant sätt blivit givet åt Herren, det präglar han om med den himmelska myntstämpeln. Två skärvar bliva ej längre två skärvar blott, utan det heter: »Denna fattiga änka lade in mer än alla de andra.»

Men Herren tyckes å andra sidan icke vilja mottaga andra gåvor till sitt »uppenbarelsetält» än sådana, som bäras fram av därtill villiga hjärtan. 2 Mos. 35: 5, 26.

I sin renaste form torde givandet möta oss just hos de redan nämnda macedonierna. Trots lidande och djup fattigdom gåvo de icke blott självmant, — eller som det uttryckes: De t. o. m. bådo enträget om den ynnesten att få deltaga — utan de gjorde även sitt offer med en överflödande glädje.

Vi komma nu till en annan egenskap vid givandet, nämligen »ihärdigheten».

Somliga av Guds folk torde ha burit fram sin offergärd till tabernaklet blott en enda gång. Men andra »fortsatte att bära fram till Moses frivilliga gåvor morgon och afton». — Dessa behövde ej uppmaningen att giva. De gåvo icke allenast frivilligt utan ock ihärdigt. Jag tänker mig, att det var deras gåvor, som icke allenast fyllde det för handen varande behovet, utan som t. o. m. kommo offerskålarna att överflöda, så att det märkliga uttalandet kunde göras: »Folket bär fram mer, än som behöves».

Om allt Guds folk i vår tid gjorde som dessa Israels barn och följde Pauli anvisning i 1 Kor. 16: 2, skulle det nog bliva möjligt att sätta in våd efter våd i evangelii uppenbarelsetält, så att det snart sträckte sig över hela världen, enligt Jesu önskan och befallning.

Men huru skola vi komma därhän? Svar: »Han är den, som verkar i oss både vilja och gärning för sitt välbehags skull.» Men vägen är fortfarande smal, såsom den var för vår Frälsare: »Han blev fattig för vår skull.»

Till sist ett storartat förslag från Herren:

»Fören full tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och pröven så, hurudan jag sedan bliver, säger Herren Sebaot. Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster över eder och utgjuta över eder riklig välsignelse.» Mal. 3: 10.

Joh. H—n.

Nådesvindar i Kina.

Av *George T. B. Davies.*

Övers. av C. J. Andersson.

För några månader tillbaka drog den kommunistiska rörelsen fram över Kina såsom en väldig flod och medförde stor förföljelse mot de kristna, vanhelgande av kyrkor, bortrövande av missionsegendom m. m. Nu har det blivit en förändring. Bolsjevikernas framfart har delvis blivit hindrad, och på vissa platser äro det nu de, som få fly och gömma sig i stället för de kristna. Mordokai och Hamans historia har sålunda upprepats i nutiden. Motståndet från kinesiska folkets sida gent emot kommunisterna är nu större än vad det var för några månader sedan. Det är förvisso Herren, som svarat på de många böneropen från hans barn i olika land och ett kraftigt vittnesbörd om, att uppriktig och förenad bön har stor kraft med sig. Men på det att segern må bliva fullkomlig, behöves ännu mer av ihärdig trosbön.

Den anti-kristliga agitationen i landet är ännu mycket stark. På vissa platser är den i avtagande och har, åtminstone på en plats, helt upphört.

Mr H. Becker från Yuanchow i provinsen Hunan berättar, huru Gud i den staden på ett underbart sätt besvarat deras böner. Han skriver: »Studenterna tvingade folket att deltaga i en stor demonstration, varvid några av våra kristna medhjälpare skulle fasttagas och bundna föras genom stadens gator. De troende enade sig om, att om så skedde, skulle de ringa i klockan, så att alla de troende kunde komma och i sällskap med de bundna följa med genom gatorna. Jag (Becker) erbjöd mig att gå med dem.

Innevånarne i staden voro ganska oroliga. Vi hade en dag med fasta och bön. Demonstrationen blev mycket stor, men med undantag av en del skrik och skrän emot oss, gjorde de oss ingen skada.

Den 19:e skulle de hava en stor lyktparad och då skulle vårt kapell förstöras. Vi bådo mycket och just som paraden började, blev det ett starkt åskväder så att alla sprungo sin väg. Även nästa dag regnade det, varför paraden uppsköts till den 21:e på kvällen.

Vi undrade, vad Gud skulle göra för att hindra deras onda planer denna gång. En kvarts timme efter det paraden börjat, fingo vi höra, att ett hus, som tillhörde generalen, fattat eld. Nu fingo soldaterna order att skingra folket. Soldaterna med sina gevär och knivar dödade en del och sårade andra av demonstranterna. Vi fingo taga vård om de sårade. Den anti-kristliga rörelsen har sedan dess alldeles försvunnit här, och folket är så vänligt mot oss. Det är ett verkligt under. Ingen kunde förutse något sadant.»

Mr Becker beder om att få 13,000 ex. av Nya Testamentet att utdela i sitt distrikt. Ett tusen testamenten hava redan blivit sända till honom. Mr Becker skriver: »Vi vänta på att Nya Testamentena skola komma; hela församlingen beder om nåd att på bästa sätt utdela dem.»

*

På ett underbart sätt vilar Guds välsignelse över denna vidsträckta utdelning av Nya Testamentet i Kina. De kinesiska pastorerna, evangelisterna och kristliga arbetarne deltaga på det hjärtligaste i detta utdelningsarbete; de tävla om att giva dessa testamenten till kristna och katekumener, så att de må bliva uppbyggda och stadfästade i tron, men även till de ofrälsta, på det att de må komma till sanningens kunskap.

D:r Jonathan Goforth, av Herren använd till väckelse i Kina kanske mer än någon annan missionär, omtalar, att han vid sina möten giver ett Nya Testamente till var och en som bekänner sig komna till tron på Herren Jesus. Han omtalar även huru villigt och begärligt affärsmän och andra mottaga och läsa Guds ord.

Han beder om att snart få 8,000 à 10,000 Nya Testamenten att använda vid väckelsemötena på hans nuvarande arbetsfält i Szepingkai i Manschuriet.

Från provinsen Shantung skriver en kinesisk pastor å 7,000 församlingsmedlemmars vägnar och tackar för de böcker de redan mottagit och beder om flera. Han säger: »I år har jag blivit kallad att leda en serie väckelsemöten och på grund härav har jag besökt alla församlingarna i hela distriktet. Jag har mottagit 2,000 Nya Testamenten, och de äro alla utdelade, många flera behövas. Dagligen kommer begäran om Nya Testamenten. Var så vänlig och sänd mig ytterligare med det snaraste 3,000 Nya Testamenten. Allt sedan vi fingo mottaga sådana hava de troende gjort stora framsteg i studerandet av Herrans ord.»

Den mest rörande begäran om den Heliga Skrift kom från en mr Hwang, en kristen kines — antagligen en pastor — från en koloni för spetälska i provinsen Fukien. Han skriver: »Med största tacksamhet mottog jag edert brev. Min glädje var större än ord kunna uttrycka, då jag sag, att ni anser alla lands människor som en familj och alla folk som bröder av samma blod. Det är som det står skrivet: 'Älska andra som dig själv'. Alla i denna koloni hava spetälskan och voro inte i tillfälle att få höra evangelium, ty de fingo inte gå till andra platser av fruktan för att de skulle smitta andra. År 1900 for jag till Söderhavsöarna för att predika. Nu på mitt 69:e år adrog jag mig smittan. När jag kom hit samlade jag mina bröder här för att bedja till Gud. De äro alla fattiga och kunna inte köpa ett Nya Testamente. Jag hör att eder ärade förening giver dem fritt till personer som önska få ett. Jag är mycket glad därför och vill först bedja, att ni sänder oss en del, och för det andra tacka så hjärtligt.» Vi skola med glädje sända dem dessa böcker av livets ord.

*

Gud, som så underbart svarat på sina barns böner att nu stävja kommunisternas framfart i Kina, han kan ock genom sina barns böner sända en andlig väckelse över Kina. Allaredan ha nådesvindar dragit fram på vissa platser. I åtminstone två distrikt har en Andens utgjutelse ägt rum, något liknande den som drog fram över Wales för åtskilliga år tillbaka.

Meddelanden ha nyligen ingått från mr A. J. Smith, huru nådeverket började i Tamingfu i provinsen Chihli. Han säger: »Vi missionärer och kristna började bedja att Gud i sin nåd måtte sända en väckelse i sin tid och på sitt sätt. Vi bådo ej om flera missionärer, ej om mera penningar, men att Gud ville sända en andlig väckelse; allt annat kom i andra rummet. Vi använde dag och natt för bön. Gud har åvägabragt mycket mera än vi hade vågat hoppas. Om någon för fem månader tillbaka hade sagt vad som skulle komma över kineser och missionärer, så hade det varit svårt att tro det.

Tusentals bekännelser hava blivit gjorda, synder av olika slag ha blivit bekända, även av våra bästa medarbetare, hundratals dollars återbetalda. Det har vid mötena blivit mycket litet av predikan. Någon har läst en bibelvers och sagt några ord över den; andra ha omtalat sina erfarenheter, och åter andra hava begärt förbön. Sådant bedjande och sådan gudomlig sorg över synd har jag aldrig bevittnat förr i mitt liv. Jag visste att Gud har makt att verka på underbart sätt, men hade inte väntat, att det skulle bliva just nu och så vittomfattande.»

*

Samtidigt med väckelsen i Tamingfu-distriktet utgöt Gud sin Ande på ett ännu underbarare sätt uti Chaochen-distriktet, just över gränsen i Shantung-provinsen. Mr L. C. Osborn sände nyligen en rapport om den stora förändring, som där blivit i församlingen sedan himmelens portar öppnades och välsignelsen kom. Han säger: »Sedan väckelsen började hava de troende kineserna påtagit sig ansvar för arbetet såsom aldrig tillförne. De hava övertagit en stor del, som förr vilade på oss, så vi kunna nu giva mera tid till bön

och ordets förkunnelse. Prisat vare Herrans namn! Det är härligt att se folket över allt med sina öppna biblar framför sig samt höra de syndabekännelser som göras. Nådesvinden har spritt sig till utstationerna, familjer ha blivit försonade med varandra. En söndag voro över ettbundra personer, föräldrar, släktingar och vänner till de kristna vid bothänken och bådo om nåd och syndaförlåtelse. Även sådana, som vi givit upp hoppet för, blevo härligt frälsta. Folk på många mils avstånd kommo till mötena. Gud var ibland oss. Vi kan aldrig glömma denna tid.»

*

Vad Gud har gjort förr, kan han göra igen, och vad Herren har utfört på en plats, kan han utföra på en annan. Därför låtom oss bedja och tro, att Herren vill sända en vittomfattande nådesvind. Må det hoppet förverkligas, att vi stå framför ett skede av ett andligt framåtskridande i Kina. Du, som läser dessa rader, kan haya verklig del i detta andliga uppvaknande genom att i tro och ihärdig bön dagligen i förening med många tusen andra bedja om en kraftig utgjutelse av Guds Helige Ande över detta förtryckta land och folk. Bed att det snart må bliva en kraftig och rättfärdig regering i Kina. Bed att det må bliva fred i landet. Bed för missionärer och kinesiska kristna. Bed för de många miljonerna av oomvända. Bed om en tid av härlig andlig framgång över hela landet.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Guds folks offervillighet, s. 217, 218.
Nådesvindarna i Kina, s. 219 f.
»Steningevännernas» bönedag, s. 221.
»Hans Stjärna i Östern», s. 221.
Ställningen i Kina, s. 221 f.
De infödda kristna i Kina, s. 222.
Syföreningarnes för S. M. K. försäljning i Stockholm.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Uppbyggelseartikeln

i dagens nummer av Sinims Land utgöres av en artikel skriven för Sinims Land år 1909 av godsägaren *Joh. Hedengren.* Många av S. M. K:s vänner erinra sig förvisso denne vår missions trogne och varme vän och skola förvisso med glädje taga del av detta hans budskap, som i sanning är ett ord i sinom tid även för oss nu och våra nuvarande förhållanden.

Steningevänner!

»Sista tisdagen i varje månad» är ju enligt föregående meddelanden i Sinims Land »Steningevännernas» särskilda bönedag. Nu är sista tisdagen av innevarande månad snart inne, och vi vilja därför påminna härom. Må »Steningevännerna» den dagen bliva ihågkomna i missionsvännernas förböner, och må de själva den dagen få nåd till att samlas inför nådens tron!

"Hans Stjärna i Östern"

är nu i det närmaste färdig att utsändas i sin 24:e arg., och rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Sv. Missionens i Kina exp., Drottninggr. 55, Stockholm. Utförligare meddelande om innehåll och pris återfinnes på sista sidan av dagens nummer av Sinims Land.

Missionsförsäljning för S. M. K.

Syföreningarne för S. M. K. i Stockholm anordna *tisdagen den 22 nästkommande november* försäljning för missionen. Vi hänvisa till utförligare meddelande härom, infört på annat ställe i detta nummer av vår tidning.

Ställningen i Kina.

De telegram, som de sista dagarna varit införda i tidningarna och vilka tala om Shansiguvernörens aktiva deltagande i inbördeskriget, hava givit oss anledning till ej så liten undran och oro. Vi vilja därför ånyo på det varmaste vädja till

missionsvännerna om allvarligt och endräktigt deltagande i förbön för Kinas stora men oerhört sargade och lidande folk. Må vi ock bedja Gud giva missionärerna visshet om huru de i varje särskilt fall skola handla.

De senaste nyheterna från missionärerna återfinnas under rubriken: Senaste nytt från Kina.

Hemförlovat ombud.

Ett sorgebud, som förorsakat en känsla av stor saknad, har nått oss och meddelat, att vårt ombud, grosshandlaren *Joh. Dahlman*, Kristinehamn, fått bryta upp från vakttjänsten härnere.

Vi veta, att detta för vår vän är »mycket bättre». Han har sluppit ifrån så mycket, som förut för honom varit tunga bördor, men för hans närmaste och för oss, som lärt känna och älska honom, kännes saknaden stor. Må all »hugsvalelses Gud» trösta de sörjande och fylla det stora tomrummet! »Saliga äro de döda, som dö i Herren — de skola få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem.»

Lovad vare Herren!

Så jublar mitt hjärta, när jag genomgår och begrundar innehållet av de brev, vi mottagit från våra församlingar i Shensi de sista 7 veckorna.

Under de första 2 månaderna av vår vistelse här erhöllo vi inga brev från dem på grund av censuren och emedan vår adress ej kunnat uppgivas. Sen dess ha dock breven strömmat in, så att de nu bildar små högar. Mycket av deras innehåll, som för mig är av oändligt stort värde och från mina läppar framkallar lovets ljud, torde näppeligen vara av så stort intresse för missionsvännerna i allmänhet. — Men här nedan följa några utdrag ur brev, som borde glädja varje sann missionsvän:

»Vi ha icke varit utsatta för någon förföljelse här.» — »Vi ha allestädes kunnat hålla våra gudstjänster och uppbyggelsemöten i lugn och ro, och de ha ej varit mindre besökta än förr.» — »På grund av trupprörelser i distriktet kunde icke mer än några få komma till vårt stormöte i Hoyang från utstationerna, men vi hade det oaktat en givande konferens och fingo av stadsbefolkningen döpa 7 personer, varav 3 från industriskolan och 2 från flickskolan.» — »Vårt stormöte var gott och väl besökt, dopkandidaterna kommo i god tid för sina klasser, och församlingen godkände 23 av dem till att mottaga dopet. Glädjen var stor och allmän.»

Hanchengs församlingsledare skriver: »Jag har besökt 11 utstationer norr och öster ut och funnit allt sig likt». — »Våra ledare och lokalpredikanter i södra distriktet ha så gripits av ansvar för den stora köpingen Tzi-chuan (där Missionen icke haft råd att hålla någon evangelist), att de vid ett större möte, som de anordnat, beslöto att sammanlagt offra 24 månaders arbete för den platsen, så att 2 bröder alltid kunna finnas där för att uppehålla gatukapell- och predikoverksamheten.» — »Kollekten för verksamheten gick vid stormötet till något över 30,00 dollar.»

Tre unge män, som på våren slutade sin 2-åriga kurs i Hung-tungs Bibelskola, och som jag saknar medel att engagera, gå ännu så länge omkring och predika utan ersättning.

Om ett presbyteriemöte, som hållits i vårt distrikt, skrives från Hoyang: »Ledarne voro talrikt samlade, anden var god och endräkten stor.» — »Vi erinrades om, att fastän missionärerna voro borta hade vi GUD kvar, och att vi ej få svika honom —.» — »Vår insamling under samma möte till vår egen predikant belöpte sig till något över 70,00 dollar —.» — »Vid Hoyangs stormöte insamlades även för samma ändamål över 30,00 dollar.»

Den 29 juli, på min 60-årsdag, kom brev från Hancheng- och Hoyang-ledarne, innehållande underrättelse om, att de på grund av födelsedagen hade beslutat att insamla 60,00 dollar (fast det blev mer),

för vilket de be mig inköpa en klocka för Hoyangs kapell. Sålunda finner jag, att under de 4 månader vi varit från stationen, ha våra församlingsmedlemmar trots sitt på grund av kriget så tryckta läge, samlat in omkr. 200 mex. dollar (= cirka 400 kronor) för den evangeliska verksamheten.

*

Just när jag nedskrivit det föregående kom ett nytt brev från Hoyang, som omtalade, att insamlingen fortsatt, men ock att försök gjorts från militärernas sida att lägga beslag på en del av Missionens egendom där, men att de troende på platsen samlats till bön för denna sak, och att de dagligen fortsätta med dessa bönemöten för det kritiska lägets skull. »Hittills», tillägga de, »har Gud besvarat många, många böner och räddat oss undan alla större svårigheter».

Prisen Herren med oss och låtom oss gemensamt upphöja hans namn!

Pei-tai-ho, den 28 augusti 1927.

Rob. Bergling.

Senaste nytt från Kina.

Missionär *Verner Wester* meddelar i ett privatbrev daterat den 28 september följande:

»Du förstår, att jag är på väg mot fältet i en förtrupp, som består av Ethel och Carl Blom, Maria Pettersson och jag. I går morse reste vi över Ch'angsintien till Chengtingfu, dit vi kommo i skymningen. Därifrån och hit till Shichiachuang gå ej några tåg. Detta visste vi emellertid på förhand och kommo hit på ett par stora tvåspända vagnar.

Men vad vi icke visste var, att all förbindelse mellan staden här och Shansi sedan kl. 1 i går e. m. avbrutits. Vi hade emellertid genom vår präktige minister i Peking fått respass från både Chili- och Shansiguvernören, och dessa hjälpte oss till dagens mål.

Här sitta vi nu och ha det gott efter en ohyggligt stekande dag i solskenet. När vi komma härifrån veta vi ej. Carl Blom är emellertid borta för att uppvakta generalen, som för befälet över truppförläggningen här, och höra om han tillåter oss att medfölja ett militärtåg.

Vad som nu kommer att hända vet ingen. Vi hoppas ju att snarast möjligt kunna komma ut ur eländet; dock helst att inte behöva vända tillbaka. De övriga missionärerna få dock ge sig till tals tills vidare, där de äro. — — —

Senare: Kan du tänka dig! Kl. halv 2 i natt fa vi en särskild godsvagn med ett militärtåg! Utrikesdepartementets och nämnda guvernörers pass öppnar stängda dörrar. Men myndigheterna tro, att det kan dröja veckor innan trafiken börjar igen. Det ledsamma är, att postförbindelserna också äro avbrutna, men vi hoppas, att telegrafen ännu är öppen. Det är i sanning underbara vägar Herren ofta förer de sina.»

*

Fröken *Dagny Edla Bergling* meddelar följande i ett brev daterat den 30 sept.:

»Far har fått brev från *Hoyang Shc.* om att de soldater, som kommo flyende dit, togo in på flickskolan. De våra på missionsstationen skyndade att flytta över fröken Bergs saker, som voro där, till ett av fars och mors rum. När soldaterna lämnade togo de med sig stolar, bord och bänkar från skolan. Annars lät det ej som om de tagit något.»

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina tisdagen den 22 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröken *Emma Beskow*, Kammakareg. 6, 4 tr., ö. g.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 23, 4 tr.

Fru *Bell Fries*, Soltäppan, Saltsjö-Storängen.

Fru *Hanna Hallström*, Bragevägen 8.

Fru *Elin Holmgren*, Fjellstedtska skolan, Uppsala.

Fru *Mina Johansson*, Linnégatan 26, 3 tr.

Fröken *Tekla Lilljequist*, Malmskillnadsgatan 31, 1 tr.

Fru *Olga Magnusson*, Duvbo, Sundbyberg.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 3 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Östermalmsgatan 63.

Överstinnan *Louisa Tottie*, Saltsjö-Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.

Gamla Förbundets Sista Profetbudskap

Ett bibelstudium
av ***Nath. Högman.***

Om denna broschyr skrives i »Bilaga till Sanningsvittnet»:

»Detta posthuma arbete av den hemförlovade missionssekreteraren Nath. Högman utgör ett bibelstudium anderikt, välformat och klartänkt över »Gamla Förbundets sista profetbudskap». — Först behandlas profeten såsom Guds sändebud, sedan den historiska bakgrunden, så Det andliga förfallet, Den stora anklagelsen, Den renande elden o. s. v.

Detta bibelstudium över profeten Malaki är synnerligen värdefullt, och vi äro förvissade om, att Nath. Högmans många vänner med glädje skola taga del av detta bibelstudium. Helt visst skall det så verka till välsignelse, och vår avlidne broder skall tala ännu, fastän han är död. Vi rekommendera broschyren på det varmaste. *Aug. B.*»

47 sidor. Pris kr. 0:50.

Rekvireras från

Sv. Missionens i Kina Förlag,

Drottninggatan 55, Stockholm C.

Hans Stjärna i Östern

24:de årgången.

Innehåller:

Barnet i krubban. Ill.

Vid krubban.
Av L. S.

Eder är född en Frälsare.
Av missionsdirektor E. Folke.

Vägmärken.
Av missionär August Berg.

Förstlingsfrukt.
Av missionär Axel Hahne.

Skatter i himmelen.
Av fröken Ester Berg.

Tältverksamhet.
Av missionär Nils Svensson.

Min bästa fisknot.
Av missionär Rob. Bergling.

Erfarenheter från husbesök.
Av fru Olga Svensson.

Bara en flicka.
Av fröken Lisa Gustafsson.

Hemliv i Kina.
Av missionär August Berg.

»Himmelsk kallelse.»
Av fru Olga Svensson.

Ljus över griften.
Av missionär Malte Ringberg.

Kalendern, som är rikt illustrerad, innehåller även upplysningar om S. M. K. samt karta över missionsfältet i Kina och kan rekvireras från Sv. Missionens i Kina förlag.

Pris häft. 1: 75, kart. 2: 25, klotb. 3: 25. 5 ex. 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Något om »givande». — Nådesvindar i Kina. — Tacksägelse- och böneämnen. — Från Red. och exp. — Från missionärerna. — Försäljning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1927.

N:r 17 ÅRG. 32. 5 NOVEMBER 1927. PREN.-PRIS 2: 25.

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

耶和華以拉

以便以詔耳

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

EBENEZER

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

TILLVÄXANDE OCH FÖRMINSKANDE*.

Joh. 3: 25—36.

Det var under en i andligt hänseende mörk tid som Johannes döparen framträdde. Under en tidrymd av cirka 400 år hade ej någon profet höjt sin röst i Israel. Då kom uppfyllelsen av Malakis utsago: »Se, jag skall utsända min ängel, och han skall bereda väg för mig.» Och att med denna »ängel» åsyftas Johannes, det finna vi av Jesu egen utsago, återfunnen hos evangelisten Matteus i det 11 kapitlet, där det heter: »Han är den, om vilken det är skrivet: 'Se, jag sänder ut min ängel framför dig, och han skall bereda vägen för dig'.»

Johannes hade f r a m g å n g. »Hela judiska landet och alla Jerusalems invånare gingo ut till honom och läto döpa sig av honom i floden Jordan och bekände därvid sina synder.» — Är det ej framgång även vi bedja om? Framgång i vårt arbete sporrar oss till nya ansträngningar. Sakna vi framgång, bliva vi lätt missmodiga. Vi uppmanas därför på flera ställen i Guds ord att vara »fasta och orubbliga», att ej »fälla modet», att »ej förtröttas». Men framgång medför även faror. Faran av att bliva övermodig och ej giva Gud äran ligger så nära till hands för den framgångsrike. Johannes föll ej för denna frestelse, och dock var även han säkerligen utsatt för densamma. Det heter om honom, att han hade tillträde till konung Herodes, och att denne »hörde honom gärna och rättade sig i mycket efter honom». Johannes förkunnade icke endast för Herodes Guds vilja och råd om hans frälsning, han bestraffade honom ock för hans synder. Antagligen hade Herodes rättat sig efter Johannes även i detta stycket, om ej hans svägerskas

* Föredrag hållet vid missionärskonferensen i Peitaiho och på begäran nedtecknat och insänt till S. L.

intriger kommit emellan. »För edens skull och för bordsgästernas», lät Herodes bilan falla. »Det brinnande och skinande ljuset» slocknade härnere för att skina så mycket klarare däruppe. Johannes var en rakryggad predikant, trogen mot sin Gud, ett exempel för oss alla.

En annan frestelse för vilken Johannes var utsatt är avundsjuka. En dag, mitt under hans verksamhet, kommo några av hans lärjungar och sade till honom: »Rabbi, den som du har vittnat om, han döper, och alla komma till honom.» Och det förhöll sig säkert så. Skarorna kring Johannes avtunnades betydligt, under det att de fylkades kring »Guds Lamm», om vilket Johannes vittnat och på vilket han pekat. Huru naturligt hade det ej varit, om Johannes gripits av en känsla av avund och missmod. Han hade döpt Jesus; han var »förelöparen» och den store väckelsepredikanten. Skulle nu hans stjärna gå ned och hans plats intagas av en annan?

Vi finna dock, att Johannes i sanning var, som det ock vittnas om honom: »Stark i Anden». Han visste även nu sin plats, och användande sig av en bild säger han: Jesus är brudgummen, jag brudgummens vän. Vem fäster sig under ett bröllop vid bröllopssvennerna; vem talar efter detsamma om dem? Är ej brudgummen huvudpersonen? Över honom glädja sig alla. Jag är brudgummens vän. Hans framgång är min glädje. Hans röst den käraste för mitt öra. »Det är som sig bör att han växer till och att jag förminskas.» I sanning hava vi här ett skönt och lärorikt exempel på sann ödmjukhet och ett rättskaffens lärjungasinne.

*

Låtom oss nu, såsom en skara missionärer, samlade till överläggning, göra några praktiska tillämpningar av detta för vårt arbete, det nuvarande och det tillkommande.

Vi hoppas att inom kort kunna få återvända till våra olika stationer. Alldeles säkert komma erfarenheterna att bliva olika. På en del platser komma vi att finna, att knappast några förändringar ägt rum. Allt är såsom då vi lämnade det. På andra platser icke så. Förändringar av större eller mindre betydelse ha inträtt. Huru viktigt är det icke då, att vi själva intaga den rätta ställningen gentemot de nya förhållanden, som ha uppstått eller komma att uppstå, med andra ord, att vi ha samma sinne som Johannes: Han, Jesus, måste tillväxa, jag, missionären, måste förminskas.

Låt mig redan nu säga, att bland oss finnes olika skiftningar, då det gäller missionspolitiken. Under det att vi alla äro fullkomligt ense om att våra församlingar måste föras fram till självstyrelse, självunderhåll och självutbredning, äro vi dock ej av samma uppfattning, då det gäller vägen att nå detta mål. Bland oss finnas konservativa, liberala och moderata. Alla behöva vi dock ihågkomma, att naturens utveckling är organisk och utan några språng. Bibeln bär även utsagor härom. Den talar om »den rättfärdiges stig som liknar den uppgående solen»; den talar om »brodd, ax och fullbordat vete i axet» o. s. v. I naturen tränga de nya blad-

knopparna undan de gamla. Bibeln, talar om att, »då säden är mogen, då låter skördemannen lien gå». Jesus talar själv om att han kom, ej för att upplösa, utan för att fullborda lagen.

Vad skall man då säga om det myckna talet om att överlämna ledningen åt den infödda församlingen? Är det ej berättigat? Jo, förvisso, där så ske kan. Vi kunna med tacksamhet till Gud och med glädje konstatera, att ett stort framsteg ägt rum inom hela vår mission såväl i fråga om självstyrelse som självunderhåll, men vi måste vakta oss för att nedlägga en allmänt gällande regel, sägande att nu skall med ens ledning och underhåll skötas helt och hållet av den infödda församlingen. Inom en del av våra församlingar ha vi ledaregåvor. Låt dessa få tillfälle att framträda, men fordra ej att liknande tillfällen skola ges i församlingar, där personer med sådana gåvor saknas. Resultatet skulle i så fall bliva ödesdigert. Vi veta, att i riken, där konung finnes, ärver i regel äldste sonen sin konungslige faders makt. Saknas tronarvinge, såsom förhållandet varit i vårt fädernesland mer än en gång, inbjudes emellertid någon från ett annat rike att övertaga regeringen. På samma sätt menar jag, att då någon församling saknar lämpliga ledaregåvor, bör den med tacksamhet begagna sig av den utländske missionärens hjälp.

Alltså, låtom oss i denna viktiga sak anpassa oss efter omständigheterna, ej med avundsjuka se att andra taga vår plats, men ej heller i oförstånd överlämna det dyrbaraste vi äga härute åt oerfarna personers ledning. Herren give oss härtill sin nåd och hjälp!

Komma vi så till frågan om underhåll, så ha vi, enligt mina gjorda erfarenheter, kommit ett rätt bra stycke framåt. Målet är ej hunnet, men vi måste ihågkomma, att våra församlingsmedlemmar äro, i de allra flesta fall, obemedlade. De äga ej mycket mer än vad de själva behöva för sitt uppehälle. Därför att nu ivriga röster höjas, för att inga missionsmedel mera skola användas till underhåll av medhjälpare och skolor, utan att dessa penningar endast skola användas till direkt evangelisationsarbete, kan man lätt komma att intaga en oförståelig ställning gentemot verkliga behov.

Vi äga inom alla våra församlingar ett ganska kraftigt självunderhållningssystem, men mycket återstår ännu i den vägen. Låtom oss även härvidlag följa den naturliga utvecklingens lag. Antag att budgeten för en församling uppgår till $300: — men att samma församling med bästa vilja ej kan åstadkomma mer än $200: —. Gör jag då rätt uti att undandraga densamma min hjälp och säga: »Ni måste reda Er så gott Ni kunna», och därvid riskera, att ett viktigt arbete tager skada? Är det ej genom vårt arbete, som dessa behov skapats? Kunna vi klandra församlingen för att de förefinnas? Böra vi icke i stället vara tacksamma mot Gud, att församlingen nu kan hjälpa till så mycket som den gör och så tåligt bida den dag, då allt vilar på densamma?

»Men», säger någon, »det går alldeles för sakta!» Var lugn min bro-

der! Det saknas ej pådrivande krafter till såväl självstyrelse som självunderhåll, i synnerhet det förra! Vi utlänningar komma nog att »förminskas» fortare än vi kanske önska, men det viktigaste är dock, att Kristus tilltager. Märk väl, att det är Kristus, som skall tilltaga.

Inom självständighetsrörelsen finnes mycket av köttslig art, och jag tror mig hava märkt, att där dessa krafter varit som allra mest verksamma, har icke Kristus utan vissa personligheter inom församlingen tillväxt.

Alltså, mina älskade kamrater och medarbetare, låtom oss alltid hava detta som vårt mål: mitt eget avtagande och Jesu Kristi tillväxande, med andra ord, »Kristus allt och i alla».

August Berg.

Steninge-vänner!

När den Allsmäktige i tidens morgon utsade sitt »varde», vart »allt» till. Blott ett ord — och »allt» vart. Ringa början. Oändliga följder. I den sålunda tillblivna underbara skapelsen mötas vi ofta, ofta av denna lag: ringa begynnelse, stora följder. Morgonrodnadens första stråle bryter fram, och natten flyr sin kos. Ett enda tungans ord tänder kärlek; ett annat vållar hat. Kornet i den goda jorden kan ge hundrafaldig frukt. Liten sten, kastad i den lugna sjön, bildar ringar, så långt vattnet räcker. Allt detta sägande oss: »Vem är den, som vill förakta den ringa begynnelsens dag.» Sak. 4: 10.

*

»Steninge-vännernas» krets är ej mångtalig, ej heller ännu fulltalig. Dess begynnelses dag är ringa. Må den ej »förakta».

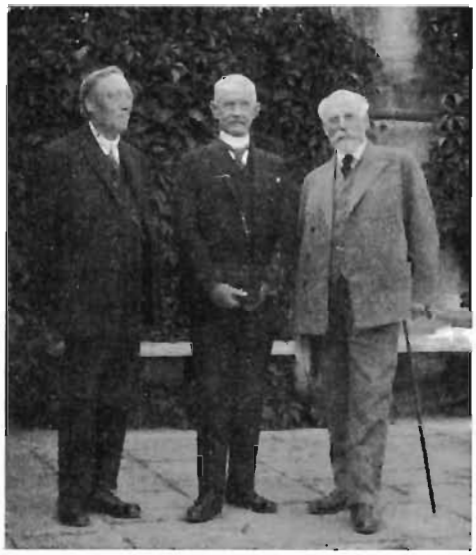

Steningemötenas ledare: Missionsdirektor E. Folke, överste H. Dillner och rektor Joh. Rinman.

»Grundstenen» är törhända lagd »icke genom någon människas styrka eller kraft» utan genom Herren Zebaots Ande». I så fall *skall* ock den framtidsdag komma, då uppgiften är fullgjord och »slutstenen får föras fram under jubelrop: nåd, nåd må vila över den». Sak. 4: 6, 7. Ske alltså.

Men *hur* skall detta kunna ske? Ja, säg!

För Gud är allt möjligt. Han har sin lust i att göra oss gott. Han söker tillbedjare i anda och sanning. Han älskar glada givare. Han frågar än i dag: »Vem skall Jag sända, och vem vill vara vår budbärare»? »Se, här är jag, sänd mig», blir då varje Steninge-väns glada svar. Med din nåd, o Herre, vill jag vara trogen min lilla uppgift. Jag vill ej svika i bön. Jag vill vara med, då skaran samlas. Men främst av allt vill jag förbliva en liten gren i det sanna vinträdet, i dig, min Herre och Frälsare, en liten gren, som dag för dag och tid för tid rensas, för att den skall bära mer frukt. Din sköna bild, min Jesus, vill mitt öga dagligt skåda. Till din röst vill mitt öra städse lyssna. Då skall du själv, min gode Herde, under tidens gång med din starka hand leda ditt lilla lamm in i de gärningar, vilka Gud

har förut berett, för att jag skall vandra i dem. Till sitt yttre obetydliga, nog kunna de genom Din nåd bli av oanad betydelse och till rik evighetsvälsignelse. Glad hoppas jag så.

Sådan varde Steninge-vännernas väg, en liten skara av unga och ungdomligt sinnade äldre med mål att verkligt och förblivande stödja Svenska Missionen i Kina.

H. Dillner.

E. Aug. Aspberg.

Åter har ett budskap nått oss, som fyllt oss med vemodsfull saknad. Det kom så oväntat, men därför också så mycket mera gripande, och meddelade, att missionär Aspbergs fader, predikanten *E. Aug. Aspberg,* Boden, fått hembud.

För ej så länge sedan fingo vi hälsningar från denne vår vän. En av de våra hade varit däruppe och fått åtnjuta predikant Aspbergs bistånd och omvårdnad. Han kom åter och hade hälsningar med från Aspberg, som då ännu syntes vara mitt uppe i en löftesrik och välsignelserik verksamhet. Nu har Herren redan förlossat sin tjänare från tjänsten härnere.

Tankarna vilja med anledning härav så gärna dröja vid minnen från tillfällen, då jag haft glädjen sammanträffa med predikant Aspberg. Och därvid fylles hjärtat av tacksamhet för vad Gud gjort och givit genom denne sin tjänare.

Kärleksfullt och broderligt blev man mottagen av honom i Boden. Lärorikt och uppfriskande var det att att få samtala med honom. Och Kina hade ett stort rum i hans hjärta.

Tomrummet efter honom är stort. Personligen känner undertecknad det som om jag förlorat en kär vän, och även S. M. K. har genom hans bortgång förlorat en uppoffrande vän och medarbetare.

Såsom närmast sörjande stå maka och barn. En son är som förut nämnts missionär och tillhör Sv. Missionen i Kina. Må de alla ihågkommas i missionsvännernas förböner, och må Herren i sin nåd fylla detta tomrum och låta sin hugsvalelse komma de sörjande till del!

M. L.

Familjenytt.

Missionär *Morris Bergling* meddelar, att Herren den 24 sept. givit honom och hans hustru en dotter, som skulle få namnet *Solveig.* Såväl moder som barn befunno sig väl.

Missionärer på hemresa.

Enligt just mottaget telegram befinna sig fröknarna *Ebba Burén* och *Ester Berg* samt missionär *Johannes Aspberg* på hemresa till Sverige.

Fröken *Ebba Burén,* som första gången utreste till Kina 1894, har sista perioden vistats i Kina sedan i jan. 1920, och har alltså varit i Kina över 7 år under sista perioden. Hon har därunder haft sin verksamhet förlagd till *Honanfu Ho.*

Fröken *Ester Berg* avreste första gången till Kina 1912 och vistades under första perioden i Kina ända till 1922. Hon utreste för andra gången till Kina i januari 1924 och har sedan dess, såväl som under större delen av första perioden, haft sin verksamhet förlagd till *Hoyang She.*

Tanken på fröken Bergs hemresa nu har väckts genom K. M. A:s styrelse, som genom S. M. K:s Exp. efter samråd med S. M. K:s hemlandsledning till missionskommittén på fältet framställt frågan huruvida fröken Berg ej under nuvarande orostider i Kina kunde tänkas göra en större insats i arbetet för Guds rike genom att i Sverige arbeta för missionsintressets stärkande, särskilt i de olika Daggryningsföreningarna. Missionskommittén

på fältet har med anledning härav fattat beslut om Ester Bergs hemresa.

Missionär *Joh. Aspberg* utreste till Kina 1922 och har haft sin verksamhet förlagd till Honan och Shansiprovinserna. Närmaste anledningen till hans hemresa nu är hans faders hemförlovning, om vilken vi meddela på ett annat ställe i detta nummer av vår missionstidning.

Till var och en av dessa våra tre missionärer, som nu äro på hemväg, vilja vi härmed rikta en varm välkomsthälsning. Välkomna hem! Och välsigne Herren i rikt mått Eder ingång och utgång ibland oss.

»Hans Stjärna i Östern.»

är nu i det närmaste färdig att utsändas i sin 24:e årgång, och rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Sv. Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Utförligare meddelande om innehåll och pris återfinnes på sista sidan av dagens nummer av Sinims Land.

Missionsförsäljning för S. M. K.

Syföreningarna för S. M. K. i Stockholm anordna *tisdagen den 22 nästkommande november* försäljning för missionen. Vi hänvisa till utförligare meddelande härom, infört på annat ställe i detta nummer av vår tidning.

Ställningen i Kina.

Den politiska ställningen i Kina har så långt vi veta ej undergått några större förändringar sedan förra numret av vår tidning utgavs. Shansitrupperna synas hava mötts av motgångar, möjligen beroende på att de ej fått det stöd av general Feng och nationalarmén, som de förut hoppats få. Enligt telegram i dagspressen skulle deras nederlag vara av avgörande natur, men därom torde ännu vara för tidigt att yttra sig.

Från våra fyra missionärer, som i förra numret omtalades hava avrest från kusten till vårt arbetsfält i Shansi, hava ej några senare underrättelser ingått. De övriga äro kvar i Peking och brev till dem kunna alltjämt adresseras c/o *China Inland Mission, Tientsin Chi. China. Via Siberia.*

Möte för skolungdomen i Peking.

Förra fredagen blevo vi inbjudna att deltaga i ett möte, anordnat i metodisternas kapell av den kinesiske pastorn där. Talare skulle bli herr Jamie Yen, som just återkommit från den stora fredskonferensen[1] på Honolulu. Han annonserades såsom en »kraftfull talare». Elva skolor voro inbjudna.

Vi infunno oss kl. 4 e. m., då mötet skulle begynna. Då hade emellertid endast få infunnit sig, och många väntades. Röda anslag voro uppsatta runt kyrkan med anvisning på sittplatser för olika skolor och elever från olika sjukhus. Först framåt halv-fem-tiden blev salen full. Men då satto där 1,400 åhörare.

Plötsligt börjar en våldsam handklappning. Några ha sett skymten av aftonens huvudtalare, han som fört Kinas talan på det stora världsmötet. Nu voro nationalkänslorna väckta. Vi utlänningar kände, att här var en makt att räkna med. Herr Yen fördes av två män till hedersplatsen, under det att en marsch spelades på piano och violin. Därpå presenterades huvudtalaren.

Presentationen.

Mötets ordförande omtalar alla herr Yens dygder, i vilken provins han är född, att han rest i Frankrike och Amerika, studerat vid flera amerikanska universitet och organiserat den stora folkbildningsrörelse, som kan kallas »1000-tecken-rörelsen». Pojkarnas (och flickornas) ögon lysa härunder av intresse.

Kyrkans kinesiske pastor stiger upp och fortsätter presentationen samt inflikar en liten uppmaning till alla de unga att ej

[1] Konferens för fredliga förbindelser mellan staterna kring Stilla Oceanen.

blott komma till dessa politiska möten utan även besöka de gudstjänster, som regelbundet hållas. De flesta gå i stadens skolor, och alla inbjudas på det varmaste att komma. Pastorn tillägger dock, att han absolut *ej vill tvinga någon*. Det går ju en stark frihetsvåg över Kina. Regeringen förbjuder allt tvång i fråga om andakt och gudstjänster. Pastorn finner därför skäligt betona, att intet tvång föreligger.

Herr Yens tal.

Så framträder herr Yen. Han talar fritt och medryckande. Vi utlänningar hade väntat att få höra något om fredskonferensen i Honolulu. Men därom blev intet nämnt. I stället riktar han till de unga en allvarlig uppmaning att komma sitt fosterland till hjälp i den svåra kris, det genomgår. Han framdrar en historik över revolutionen och dess orsaker. Tidigare var Kina ett kejsardöme. En eller ett par män regerade och behärskade hela landet med dess 400 milj. innevånare. Folkets vilja förtrycktes. Var detta rättvist? Nej. Monarkin måste bort, och den störtades genom revolutionen. Avsikten var att få en fri republik. Men, kära unga, vad har blivit resultatet? Den ene kinesen rasar mot den andre. Det är kaos och elände överallt. Det finns nu ej en provins av »de 22», som undgått lidandet. Kina är som en sjuk man. Var är läkare att finna? — *Vi* äro läkare. Hur gör då en läkare? Han konstaterar först sjukdomens art. Sedan användes det rätta botemedlet.

»Kinas kräftsår».

Vi veta, vari Kinas kräftsår består: Folket känner ej till de sanna republikanska idéerna. Och varför? Därför att de *ej kunna läsa*. När jag var i Frankrike under världskriget, såg jag där 200,000 kineser (kuli) giva sitt blod för England och Frankrike. Ingen av dem kunde läsa. Jag kom till Förenta Staterna och mötte massor av kineser, som ej kände sitt eget modersmål.

Vad var anledningen till att de ej kände skrivtecknen? Vårt skriftspråk är alltför svårt. Av alla kineser kunna blott 20 % läsa innantill. 320,000,000 stå utanför alla möjligheter att studera. Vår uppgift, din och min, är att snarast hjälpa dem att läsa. Tänk dig ett land, där 320 milj. människor ej kunna läsa! Tänk dig *320 miljoner döva, stumma och blinda!* Ja, vi ha i vår mitt 320 miljoner, som äro döva, stumma och blinda!

»Botemedlet».

Hur skola vi lära dem att läsa? Jo, vi som äga förmagan måste lära de andra att läsa. Det finns 80 milj. läskunniga i Kina. Men kunna dessa hjälpa till? Och äro alla dessa villiga därtill? Låt oss se. Omkring 10 miljoner äro åldringar, som ej kunna komma ifråga. 30 miljoner äro ännu i 7—15 års åldern. De äro för unga att deltaga i denna kampanj. Återstår 40 miljoner, men av dessa äro *20 milj.* så *lata och slöa,* att de ej förstå sin plikt att rädda sitt land. Alltså återstå endast 20 miljoner. Jag hoppas, I alla hören till dem! Här kommer Er uppgift in! Vad skola vi då kunna göra? Jo, var och en av dessa 20 miljoner tager en klass och lär dem läsa. 20 miljoner lärare; 320 miljoner elever. Hur många blir det i varje klass? (Talaren låter den ungdomliga skaran själv svara på frågan.) Det blir 16. Alltså varje äkta fosterlandsälskande kines tager en klass på 16 elever, och hela Kina är på några månader läskunnigt.

Metoden.

Men hur skall man på några månader lära sig alla dessa tiotusentals tecken? Det går ej. — Alldeles riktigt. Därför har jag i nio år arbetat på en ny metod. Vi ha med mycken stor möda ur vårt språk plockat ut de ett tusen vanligaste tecknen. Vi använda blott dessa. De äro nog för alla vanliga behov. Vi utgiva tidningar, där blott dessa ett tusen tecken brukas. Vi ha läroböcker i alla ämnen med endast dessa ett tusen tecken. Vi ha tidningar för skolor, farmare, affärsmän efter samma metod. Gör din plikt, och Ki-

na skall om ett par år vara läskunnigt. Var man förstår då sin ställning och plikt i samhället, och Kina blir enat och jämställt med världens övriga stormakter.

* *
*

Mötet var ju högst intressant. Det var ej blott den gamla uppmaningen att »älska sitt land». Här var något praktiskt att göra för var och en. Men det kändes beklämmande, att i en kyrka ej ett Guds ord lästes. Ingen sång sjöngs, intet vittnesbörd om vår Herre och Frälsare, ingen bön ens varken före eller efter mötet. Dock var det i den kristna församlingens lokal och huvudtalaren var en K. F. U. M.-are. Denne nämnde ej heller Kristus en enda gång i sitt tal. Och dock är korset det stora »botemedlet». Må vi bedja Gud, att den kristna kinesiska församlingen ej *så* går upp i politiska intressen, att själva kärnan, evangeliet, åsidosättes. Frestelserna härtill äro ju särskilt stora i huvudstäder såsom Peking. Men de smyga sig även inåt landet.

Morris Bergling.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Steningevännerna och deras väg, s. 228.
Tack för hemförlovade vänners liv och arbete samt bön om hugsvalelse för de sörjande, s. 229.
Missionärerna på hemresa, s. 229.
Ställningen i Kina, s. 230.
Kinas skolungdom, s. 230 f.
De infödda kristna på S. M. K:s fält, s. 232 f.
Våra missionärer.
Våra ekonomiska behov.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Från Tungkwan.

Härmed närslutes ett fotografi av de vid vårens stormöte i Tungkwan döpta: fem män och en ung kvinna, dotter till kristna föräldrar och sonhustru till bibelkvinnan

Foto Minnie Nicholson.

Sittande från vänster: Äldste Jang, fröken Ackzell, fru Hsüs sonhustru, fru Hsü och pastor Li Pau-lo. Stående: de fem män, som döptes i Tungkwan april 1927.

Hsü. På grund av förföljelsen, som pågått månaderna före dopklassen, och allt vad som då kommit i dagen av verklig trosfrimodighet och fasthet, var det en sådan glädje för hela församlingsrådet att förorda deras dop. Ingen tvivlade på, att de verkligen hörde Herren till. Ett par av dem voro affärsmän och hade varit utsatta för särskilt påtryck att ej förena sig med församlingen, men allt hade misslyckats för fienden.

Efter dopet berättade de nydöpta något om, hur de kommit med på vägen. För den ena hade ordet från Jesus: »Jag är vägen», blivit det avgörande för hans liv. En annan hade fått någon kunskap om Herren, men var fortfarande slav under opiebegäret. Så drömde han en natt, att en gammal man gav honom en skål medicin, sägande: »Drick detta.» När han vak-

nade, var opiebegäret borta. Det var Gud som räddat honom genom denna dröm, varför han beslutade sig för att helt följa Herren. En av männen var måg till bibelkvinnan Hsü, och han talade om, att fastän han i åratal varit påverkad, och tidvis velat höra Herren till, så hade det ej förrän nu blivit allvar av. »Det är min svärmors och min hustrus förböner, som äro medlet till, att jag nu är en kristen», sade han. O, om ni hade kunnat se vår kära bibelkvinna fru Hsü, som vid stormötet hade den glädjen att se både sin måg och sin sonhustru genom dopet förenas med församlingen. Liksom i Lukas 15 kapitel fingo »vänner och grannar» glädjas med henne.

Den som står i övre radens mitt, en affärsman, har tillhört en av de strängaste sekterna av buddismen. Inte ens té tillåtes i den sekten, ej heller något slag av rökning. Han gav rikligen till deras tempel och verksamhet av olika slag, men fick ej frid i sin själ. Genom pastor Paulus Li och andra av bröderna kom han till kännedom om Jesusläran, och snart fick han erfara den frid, som världen ej kan giva. Efter dopet bad han, och det var ej som en vanlig bön med en viss form, utan det var ett »hjärtats samtal med Gud», som katekesen uttrycker det. Åtminstone förnams det så av oss, som voro med. Med en glädje, som man ej kunde undgå att förnimma, sade han i bönen sitt tack till Herren, »som gjort honom glad utan måtta». Det är svårt att uttrycka det på svenska, men det var just ett uttryck för en glädje utan gränser! Flera av oss, som varit med om många stormöten i Kina, erinrade oss den gamla sanningen att förföljelsetider äro nådetider, välsignelsetider. Gud vare tack att vi fingo vara med om det stormötet, innan vi lämnade Tungkwan på order av svenska ministern. Just under första stormötesdagen kom telegrammet som uppmanade oss att avresa.

Genom de underrättelser vi fått om ställningen i Tungkwan förstå vi, att de kristna ha det svårt där. De behöva förbön allesammans, särskilt dem som så nyss kommit med. Frestelser och förföljelser, lekamlig nöd genom militärens utpressningar, bristen på samlingslokal, då militären tagit kapellet för sina syften (propagandamöten), såväl som svårigheten att samlas för fiendskapens skull, — allt manar till förbön. »Tänken på dem — — —». Hebr. 13:3.

Ingeborg Ackzell.

Ett till de kristna i Shensi utsänt frågeformulär.

Frågor rörande imperalismens kulturella angrepp genom varje slag av religiös propaganda (missionsstationer, skolor, sjukhus etc.)

1) Namn och titel.

2) Föreståndare, nationalitet och antal.

3) Ankomsttid och kort historik (ha konflikter med befolkningen och ämbetsmän ägt rum?)

4) Huru många familjer ha »erövrats»? Äro dessa med vid patriotiska rörelser?

5) Hur är platsbefolkningen stämd gentemot dem?

6) Vilka propagandametoder användas?

7) Ha de ställts inför rätta eller dömts enligt kinesisk lag?

8) Hur mycken fast egendom äga de, och hur ha de kommit i besittning av den?

9) Ha de innehaft och gömt undan krigsmaterial och andra förbjudna föremål?

*

Ovanstående frågor sändes ut till missionsstationer och predikoplatser i Shensi, för att de kinesiska ledarna skulle svara på dem. Som synes gäller det de utländska missionärerna och deras ställning. Förut ha årligen sänts ut frågor till varje missionsstation angående lokaler och antalet anhängare o. dyl. Men formuleringen av dessa frågor, som kommo i våras, är ju som ett slag i ansiktet på missionärskåren, ty det är rent av som om missionärerna skulle göra sig skyldiga till brott mot Kina och dess lagar. Våra kinesiska ledare kände det också som ett skymfligt anfall mot missionärerna. Uppenbart är syftet att på allt sätt göra ställningen omöjlig för utländska missionärer. Det behövs endast att en kines, som av en el-

ler annan anledning fått agg till missionärer, anmäler missionärer för ett uppdiktat fel, så kan det bli anledning till stora svårigheter. Detta land har nog alltid haft många som lidit fängelsestraff och dö på grund av orättvisa anklagelser, men det stod nyligen i en tidning, att så många oskyldiga som f. n. försmäkta i fängelserna endast på grund av att de haft någon fiende, som anklagat dem för något uppdiktat brott, det har Kina aldrig förr haft. Därför lider alla av detta olidliga förhållande, och gå i ständig fruktan att bli anklagade. Hittills ha missionärer sluppit dömas av kinesisk domstol, men den rättigheten vill de nu ta bort. Och under tiden tillta de orättvisa domarna i antal!

Som bevis på det gränslösa hat, som »de röda» visa mot utlänningarna, synes mig det tydligaste vara, att missionärer, som mördades 1900, ej fått ligga i ro i sina gravar, utan att gravarna ha öppnats, benen kastats omkring, gravmonumenten förstörts. Och detta i ett land, som av ålder givit dyrkan åt döda såsom åt Gud. — Många C. I. M.-missionärers (martyrers) gravar liksom grundläggarens, Hudson Taylors, ha varit utsatta för sådana våldsdåd.

Det är som hela skaran vore besatt av onda andar, ty människor kunde knappast bära sig så åt, tycker man.

»Den kamp vi hava att utkämpa är en kamp mot ondskans andemakter.»

Peitahiho den 12 juni 1927.

I. A.

Ännu en hälsning från platsen för missionärernas sommarvistelse.

Utdrag ur ett privat brev från missionär *Rob. Bergling,* daterat den 4 juli 1927.

»Herren älskar främlingar», citerades från en av Psalmerna för en kort tid sedan, och det riktigt värmde mitt hjärta. Vid tanken på missionärerna i Kina, kan det ju också för Er kännas gott att bli erinrade därom. »Herren bevarar»... heter det i en annan översättning och detta ha många av våra missionärer fått erfara under det gångna året och ej minst Eder ringe broder och hans familj.

Det är nu söndag afton, och vi ha haft en verkligt skön dag i dag. Den började, förutom privatstudium, med en skön bibelklass i den s. k. »Conference Hall», uppförd av Mr. Blackstone och hans vänner för fördjupande av missionärernas andliga liv, då de komma hit om somrarna. Årligen hålles här en månads konferens i nämnda syfte. Kl. 5 e. m. höll sedan dr Goforth ett ovanligt inspirerande föredrag om nödvändigheten av att bli fylld med Guds Ande för att kunna vara en sann missionär. Omedelbart därpå firades Herrens nattvard, ledd av Herbert Taylor — äldste son till Hudson Taylor. I nattvardsgången deltogo omkring 200 personer. Folk har uttryckt sin stora glädje över dessa två sammanslagna gudstjänster. Sådana ha ej hållits förr i den s. k. Assembly Hall, där alla regelbundna andaktsstunder hållas.

*

Flera av våra missionärer ha fått uppgifter här. Henrik Tjäder, som bor långt bort i östra delen av samhället, har blivit observerad som en friluftspredikant, enär han började med friluftsmöten i den delen av samhället, innan sådana möten ännu hunnit organiseras av den kommitté som plägar ordna med sådan verksamhet. Så fick han kallelse att ingå i denna kommitté och bli medansvarig för friluftsmötena i den delen av samhället. Vår Martin har på grund av upprop ställt sin tjänst till den kommittés förfogande, som är ansvarig för liknande möten i denna del av samhället. Dessutom har han tjänstgjort som organist i Assembly Hall vid alla engelska gudstjänster och bönemöten. Malte Ringberg, som bor på »Conference Hall» blev idag invald i den kommitté, som fick i uppdrag att ordna med ledare för bibelklasserna där om söndagsmorgnarna, och dessutom hoppas flera av oss dels få fortsätta dels begynna att deltaga med i friluftsmötena, när vår konferens är över. Den skall nämligen börja i övermorgon.

Peitaiho är ingen stad eller större köping, ej heller hamn, utan helt enkelt en

av diplomater, affärsmän och missionärer utsedd för sommarvistelse lämplig badort, Hyddor, hus, villor och »bungalos» ha anlagts tills havsviken på en sträcka av 16—18 km. blivit fullbyggd med sådana. På denna sträcka har detta utländska samhälle omslutit ej mindre än fem rätt så betydande kinesiska byar, som göra sitt bästa för att bli rika på utlänningarnas bekostnad.

Redan före boxarupproret för 27 år sedan hade här uppförts villor, som då lades i ruiner och vilka ruiner ej få röras, utan måste stå till åminnelse för både kineser och utlänningar. F. n. finnas här över tusen boningar varierande i utseende och omfång från de enklaste missionärshyddor till stora palatslika villor. De finaste ibland dem tillhöra alla kinesiska penningfurstar såsom bankdirektörer, generaler, guvernörer. T. o. m. Chang Tso-lin och hans son den unge generalen, Chang Hsioh-liang, ha här var sitt palats för somrarna. Och i år bor även Yuan Shi-kais äldre son här i en generals villa mitt inne i missionärssamhället.

Svårigheter för de kristna på S. M. K:s fält.

Missionär *O. Carlén* meddelar i ett privat brev daterat den 1 okt. bl. a. följande, som manar till allvarlig förbön för de infödda kristna på vårt fält.

Att det nu skulle bli Peking i stället för Juicheng det var en missräkning för oss som ej var liten, det må jag säga.

Gerda och jag bådo få resa nu med detsamma, men vi fingo det ej. Nu torde det dröja länge, innan vi kunna resa. De sista dagarna har en försämring inträtt i läget. Det har nämligen utbrutit krig i norr mellan Shansiguvernören och Chang Tso-lin, vilka börjat strida mellan Kalgan och Tatungfu. Detta bådar ej gott för oss, nej, tvärt om. Vi frukta att det härigenom blir slut med friden i Shansi.

De senaste breven från dem hemma i Juicheng — jag fick flera nu i veckan — äro ej glädjande. Läraren Pei skriver: »Jag har varit till Ping-lu för predikan och bokförsäljning. Där var stor marknad. Det blev svårigheter för mig i det att de ville förbjuda mig att predika och sälja evangelisalens böcker, d. v. s. bibeldelar. Om jag ej upphörde därmed skulle de taga till starkare medel. Som Ho Shi-ching ej var med, utan jag var ensam, fann jag det

Foto E. Gunnardo.
Missionär och fru Carlén på resa i Juicheng-distriktet.

svårt och gick till Mei-ti, där jag stannade några dagar. Går väl över till Ling-pao senare.

I Honan är det svårt överallt. De små församlingarna har man försökt att göra om intet med detsamma. Lärarna Li och Chi ha lämnat Ling-pao och gått hem. äldste Ho och Ho Tsi-fang äro där och se efter stationen. I Shanchow bo ständigt soldater, och befälet har lånat en del saker från missionsstationen.

Här hemma i Juicheng råder frid och vi ha 15 elever i gosskolan. Läraren heter Y och är från Shensi. Vi vänta er hem snart, dröj ej.» Ja, så skriver han. I ett annat brev skriver en annan evangelist: »De ha varit här och velat inta stationen. Ofta ropa de på gatorna: Utrota den kristna församlingen.» — Tänk, att det kommit därhän i det lilla Juicheng! Det är mer än man väntat. Dock beror det ju mycket på, att det ligger vid gränsen till Honan.

*

Lite varstans i städerna utmed floden ha de bildat föreningar i anslutning till sydpartiet. Detta gör, att de nu äro emot kristendomen och de kristna församlingarna. De ha till och med varit till stationen i Juicheng för att taga den i besittning.

Vi hoppas dock, att det när de rusat över, skall bli lugnare igen. De våra skriva: »Vi ha bett Herren avvända att de taga missionsstationen, och Herren har hört och hjälpt oss.» — Det är så ömt om dem på flera av våra stationer, ty de äro ständigt utsatta för svårigheter från soldaternas och andra fienders sida. En del av de unga, som nu ej ha någon skola att komma åter till i Yuncheng, ha visst tagit värvning. Detta är en frestelse för dem.

Ack ja, huru länge vi nu skola få vänta här, veta vi ej. Vi behöva tålamod. Det blir dyrt för missionen, att vi nödgas uppehalla oss vid kusten så länge. Vi bedja dagligen Herren att i nåd se till oss och giva oss vad som behövs.

I söndags voro Gerda och jag till det kinesiska mötet här på stationen. Den kinesiske pastorn ledde mötet. Hans text var: »Saliga äro de saktmodiga, ty de skola ärva jorden». Kyrkan var nästan full av folk. De omkring 500 manliga studenterna ha frihet att vara med eller ej. På lördags eftermiddagens möte voro över 400 med. På söndagsförmiddagen var det mest kvinnliga studenter närvarande.

Sorgliga underrättelser.

Missionär *Hugo Linder* skriver i ett brev daterat den 22 sept. 1927:

»Sådan Han är, sådana äro ock vi i denna världen.» 1 Joh. 4: 17.

Jag har i dag att meddela den sorgliga underrättelsen att, enligt ingångna brev från pastor Li i Tungkwan, då *Tungchowfu* den 26 aug. intogs av general Liu Fumings trupper och en mängd människor, både civila och avväpnade soldater, dödades, även den på stationen tjänstgörande evangelisten Iao jämte en portvakt och förre evangelisten Sung Chieh-ch'en fingo sätta till livet.

Detaljerna vid evangelist Iaos död äro följande: Dagen efter stadens intagande inträngde några tiotal soldater på stationen, fordrade penningar av Iao, och då de ej blevo tillfredsställda, överföllo de honom med svärd och höggo av huvudet. Och ej nog därmed: I sitt raseri höggo de även av den döda kroppen vid midjan.

Omständigheterna vid de andras död har ej meddelats.

Missionsstationen gjordes, sedan den totalt utplundrats, till kasern, varvid dörrar och fönsterkarmar samt möbler fingo tjäna till bränsle.

Biträdande evangelisten Uang hade för en månad sedan lyckats komma ut ur staden och till sitt hem, men ej sedan kunnat åter inkomma i staden. Härigenom blev hans liv räddat. Två till tre tusen militärer (däribland general Ma) samt 700—1,000 civila blevo dödade.

Angående tillståndet för övrigt i Tungchowfu ha inga som helst underrättelser kunnat erhållas. Man vet blott att inga kristna eller andra privatpersoner lämnas tillträde till missionsstationen.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina tisdagen den 22 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröken *Emma Beskow*, Kammakareg. 6, 4 tr., ö. g.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 23, 4 tr.

Fru *Bell Fries*, Soltäppan, Saltsjö-Storängen.

Fru *Hanna Hallström*, Bragevägen 8.

Fru *Elin Holmgren*, Fjellstedtska skolan, Uppsala.

Fru *Mina Johansson*, Linnégatan 26, 3 tr.

Fröken *Tekla Lilljeqvist*, Malmskillnadsgatan 31, 1 tr.

Fru *Olga Magnusson*, Duvbo, Sundbyberg.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 3 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Östermalmsgatan 63.

Överstinnan *Louisa Tottie*, Saltsjö-Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.

Missionsråd för norra Afrika och västra Asien.

Ett missionsråd har bildats för de bibliska länderna i norra Afrika och västra Asien och doktor *Robert P. Wilder*, under ett flertal år ledare för Studenternas frivillighetsrörelse för yttre missionen, har för en tid av 3 år åtagit sig uppgiften som missionsrådets verkställande sekreterare.

Missionsrådets arbetsfält utgöres av ett område inom vilket ej mindre än 85.000,000 människor bo. Av dessa äro 66,000,000 muhammedaner. Omkring 1.600 protestantiska missionärer hava sin verksamhet förlagd inom området och missionsrådet kommer säkerligen att nu också bliva av stor betydelse i och för utförande av uppgifter i samband med missionskonferensen i Jerusalem, som planeras att anordnas våren 1927.

»Ett mjukt svar stillar vrede.»

I Tabriz, Persien, var för någon tid sedan ett bönemöte anordnat vid vilket inledningsvis förekom samtal över frågan: »Vad skolen I göra med Kristus?» — Sedan mötets ledare inlett mötet, började en av de ledande personerna på platsen, synbarligen mycket uppbragt, ett anförande, som framfördes under mycket ivrigt gestikulerande.

Alla mötesdeltagarna sutto emellertid stilla, och då den uppbragte talaren tystnade, frågade mötets ledare honom lugnt och stilla, om han sagt vad han hade på hjärtat samt tillade sedan med en allvarlig och kärleksfull blick på orostiftaren: »Naväl, vad skall Ni göra med Kristus?»

Den förut så uppbragte och häftige talaren syntes svarslös och satte sig lugnt ned. Hans meningsfränder, som voro med eller fingo höra härom, blevo också gripna av detta kärleksfulla bemötande varmed en motståndare, som inträngt i de kristnas kyrka, mottogs, och man visade sedan mera sympati för de kristna och deras tro.

Insänd litteratur.

Uppfyllelsen av Pastor Hsis dröm. En berättelse om underbar bönhörelse. Av Mildred Cable. Bemyndigad övers. av R—s. Förord av missionär Carl Spira och inledning av teol. d:r Campbell Morgan. Rekvireras från missionär Carl Spira, *Vättersnäs*. 238 sidor. Pris häftad kr. 2: 50.

Denna bok, som är skriven av Kina Inlandsmissionens missionär Mildred Cable, har i England av läsekretsen mottagits med stor tacksamhet och mycket erkännande. Detta har ej heller skett utan skäl, ty innehållet utgöres av berättelser och bilder från missionsarbetet, målade på ett naturligt och livfullt sätt, vilka giva ett kraftigt intryck av missionärernas liv och av förhållandena, där de utföra sitt verk. Översättningen är synnerligen väl gjord och boken rekommenderas varmt. *M. L.*

Anna Roos. In memoriam.

Tidskriften Hemåts septembernummer blev en minnesskrift över K. F. U. K:s Centralförenings i Stockholm avlidna ordförande. Genom den kunna vi följa fröken Roos på hennes väg genom livet och få ett intryck av hennes rika liv och välsignelsebringande tjänst. Denna minnesskrift är rikt illustrerad och utgiven i fint tryck. Den kan rekvireras från »Hemåts» Exp., K. F. U. K., Brunnsgatan 3, Stockholm och priset är 60 öre. *M. L.*

För varje dag. Betraktelse över Brödraförsamlingens Dagens Lösen för 1928. Översättning från tyska upplagan av fröken Signe Schubert. Utgives genom H. Halls Förlag, Jönköping. Pris 2 kronor.

Väggalmanackan »För varje dag» med sina korta dagliga betraktelser över bibelorden i »Dagens Lösen» har utkommit i sin tredje årgång. Varje betraktelse är tryckt på ett blad, och bladen äro sammanhäftade till ett block, som är fäst vid ett ryggstycke. Bladen äro perforerade och kunna alltså lätt avrivas dag för dag. Utstyrseln är tilltalande, och väggalmanackan rekommenderas varmt.

M. L.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under oktober 1927.

Allmänna missionsmedel.

1350. »1 Petr. 5: 7», till R. Anderssons underh. 200: -
1354. Koll. i Wängelsby, gm J. R. S. 10: —
1355. »Tionde» 10: —
1356. Mörteryds mfg. gåva från en vän, till Judith Hultqvists underh. 220: —
1357. S. S. 100: —
1358. »Lantman», »tackoffer för inbärgad skörd» 32: —
1359. N. S., Skellefteå, till E. Sjöströms underh., gm S. N. 20: —
1360. A. L., d:o, till d:o gm d:o 20: —
1361. »Till S. St:s minne från en tacksam vän, Skellefteå» 100: —
1362. E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll 100: —
1364. »Annie» 10: —
1366. Ch. H., Växjö 50: —
1367. Koll. i Roaneby 1/10 50: —
1368. »Tant A.» 10: —
1369. »Ur Guds rika förråd» 10: —
1370. H. L., Steninge 250: —
1372. E. B., Katrineholm 30: —
1373. På bönemötet i Betesdakyrkan 4/10 5: 80
1374. »Allm. missionsmedel» 8: —
1375. »Ett lovande hjärta, som beror på Guds barmhärtighet» 10: —
1376. »Ps. 33: 18, tackoffer» 40: —
1377. »Tackoffer av E. och S., Hovmantorp», gm J. S., Karlskrona 50: —
1378. H. E—n, sparb.-medel 6: —
1379. Gåvor från Snärestad vid missionär och fru Svenssons besök 24: 41
1380. Koll. vid missionär Svenssons föredrag i Paryd 13: 58
1381. »I stället för blommor till fru Virena Rudins bår, insaml. vid hennes begravning, gm G. H. R., Holsbybrunn 382: —
1382. »Den sista hälsningen från fröken Thekla Lindström, Hvetlanda, gm E. J. 500: —
1383. M. L., »en blomma på fru Virena Rudins bar» 5: —
1384. S. U., Sthlm 300: —
1387. H. S., Sthlm 10: —
1388. H. P., d:o 20: —
1389. E. R., Kneippbaden 50: —
1390. Offerkuvert fr. vänner i Köping, gm A. J. 50: —
1391. »Logen Segerfanan», »en krans på Herr J. Kristofersons, Sanda, grav» 10: —
1392. O. A., Spintsbygd 25: —
1393. A. W., Sthlm 40: —
1394. A. H., Stensjön, till J. Hultqvists underh. 10: —
1397. J. B., Sthlm 1,000: —
1398. S. S., d:o 20: —
1399. L. M. F., till Frida Prytz och Maria Nylins underh. 900: —
1400. »I st. för blommor på fru Virena Rudins bar», gm G. H. R. 10: —
1401. Koll. i Ystad vid missionär och fru Svenssons besök 74: 75
1402. E. & E. L., Sthlm 50: —
1403. R. B., d:o, »på årsdagen av en älskad makes hemgång» 500: —
1404. K. F. U. M:s mellersta distrikt, till M. Ringbergs underh. 750: —
1405. Koll. i Kristianstads K. F. U. K., gm A. G. 50: —
1406. Koll. i Hälsingborg vid missionär och fru Svenssons besök 122: 82
1407. Koll. i Höganäs vid d:o 75: 55
1408. Koll. i Emanuelskyrkan, Malmö, vid d:o 171: 90
1409. Koll. i Ungdomsförb., Malmö, vid d:o 50: —
1410. Koll. i Bethel, Malmö, vid d:o 102: 54
1411. Koll. i Karlskrona vid d:o 23: 84
1412. Koll. i Karlskrona K. F. U. K. vid d:o 25: 52
1413. M. B., Kristianstad, tackoffer 10: —
1414. Tostarps syförening 60: —
1415. »Kinesernas Vänner», Värnamo 400: —
1416. Koll. vid ungdomsmöte i Grebo 1/10 22: 10
1417. Grebo Ungdomsförening, resebidrag till N. Engbäck 5: —
1418. Koll. vid missionsafton i Bosforp 2/10 11: 52
1419. Resebidrag till N. Engbäck, gm K. B., Brokind 5: —
1420. Koll. vid missionsafton å K. F. U. K., Linköping, gm A. E. 12: —
1421. Av Föltorps mfg. vid N. E:s besök 4/10 10: —
1422. Från »Solglimtsförsäljningen» i Stäckö 7/10 10: —
1423. Forshems Ungd.-fören., resebidrag till N. E. 9/10 10: —
1424. Koll. vid missionsafton å K. F. U. K:s lokal, Växjö, vid missionär och fru Svenssons besök 25: —
1425. Sparb.-medel från A. O., gm d:o 21: 09
1426. »n, Ps. 81: 11» 30: —
1427. E. H. 10: —
1428. H. B. 5: —
1429. H. S., Uppsala 25: —
1430. E. L., Ovanmyra 10: —
1431. B. J. E. R., Sthlm, till missionärernas resor från kusten 100: —
1434. »Herrens del» 30: —
1435. »Tionde» 10: —
1436. »Tackoffer» 5: —
1437. A. L., L. K., och S. L., Näsby, »I st. för blommor på fru Virena Rudins grav» 8: —
1438. O. Ö., gm I. A., Norrköping 25: —
1439. Kollekter i Torsås vid missionär och fru Svenssons besök 45: —
1440. »Delen med eder till de beligas nödtorft» 200: —
1441. I. A., Norrköping 75: —
1444. F. P., Björklinge 20: —
1445. A. S., Sthlm 10: —
1446. »Ps. 146: 5» 16: —
1447. »Onämnd, i st. för blommor till fröken Sigrid Storckenfeldts bar» 10: —
1448. Missionsvänner i Hassle, till Hildur Andersons underh. 73: 70
1449. Koll. i Hassle 16/10 8: 21
1452. Jönköpings Kristl. Yngl.-förening 157: 51
1453. Koll. i Huskvarna 16/10 192: 64
1454. »Steningevänner» 17: 57
1455. »I st. för blommor vid fru Virena Rudius bar», gm G. H. R. 10: —
1456. Offerkuvert fr. G. L. 12: —
1457. »I st. för blommor vid Hildurs bår» av H. B. 5: —
1458. »Ett litet strå till Guds stora verk» 8: —
1459. »Herrens tionde», M. L., Värna 18: —
1463. S. J., Örebro 500: —
1464. »Ett tack till Gud» 10: —
1465. »En liten blomma till S. St:s minne, av tacksam Lapplandsvän» 10: —
1466. E. D., Gbg 100: —
1467. G. G., Tumba 5: —
1468. Kinakretsen i Umea 20: —
1471. Ebr. 10: 35 300: —
1472. Missionsoffer i Mariestad 16/10 57: 02
1473. »Tva missionsvänner i Filipstad», gm R. B. 55: —
1474. F. P., gm Sv. Alliansmissionen, Jönköping 15: —
1475. S. U., Sthlm 1,000: —
1476. I. B., Duvbo, till fru Virena Rudins minne 5: —
1477. Holsby mfg 125: —
1479. M. B., Umeå 50: -

1480. K. G., Sthlm 20: —
1481. M. J., gm L. H., Norrköping 50:
1482. Resterande auktionsmedel från Malmö, gm J. S. 208:
1483. »Till minne av en älskad hemgången den 25 okt. 1926» 30: —
1484. Sätra Ungd.-förens:s skördefest 22/10 12: —
1485. Koll. i Kjesta 23/10 11: 75
1486. Kollektmedel fr. Vinköl, gm A. A. 16: —
1487. »Ur Viktorias sparbössa», Genvalla 4: 01
1488. »Ur Märtas sparbössa», d:o 2: 35
1489. Koll. på Öhnet, Östersund 12: 14
1490. M. N., Löderup 15: —
1491. M. E. d:o 15: —
1492. Malmbäcks Luth. mfg, årsbidrag 25: —
1493. »Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn», av O. och H. K., Lund 7: 50
1494. »1 Krön. 4: 10» 200: —
1495. »Tackoffer» 16: 20
1496. »En sparbössa» 159: —
1498. »M. och J. M., tackoffer» 100: —
1499. Ulriksdals mfg 100: —
1500. Ekenässjöns mfg 25: —
1501. »Gunnar» 50: —
1502. Koll. på K. F. U. M., Linköping, vid D. Landins besök 34: 09
1503. D:o Atvidaberg, vid d:o 4: 02
1504. D:o Finspong vid d:o 12: 94
1505. D:o Aby vid d:o 13: 28
1506. D:o Norrköping vid d:o 33 73
1507. Koll. på Smålands Taberg, vid d:o 8: 05
1508. Jönköpings Kristl. Ungl.-förening, resebidrag till D. Landin 15: —
1509. Koll. i Växjö vid D. Landins besök 24: 04
1510. D:o i Värnamo, vid d:o 29: 52
1511. D:o på K. F. U. M. och Kinakretsen, Borås, vid D. Landins besök 75: —
1512. D:o på d:o, Göteborg, vid d:o 42: 23
1513. »Libanon», Gbg, resebidrag, till D. Landin 15: —
1514. Koll. på K. F. U. M., Hälsingborg, vid D. Landins besök 43: 60
1515. K. F. U. M., Lund, resebidrag, till D. Landin 20: —
1516. D:o, Arvika, d:o till d:o 20: —
1517. Koll. på K. F. U. M., Karlstad, vid D. Landins besök 17: 41
1518. K. F. U. M., Kristinehamn, resebidrag till D. Landin 18: 11
1519. Koll. i Bransta, vid D. Landins besök 25: 44
1520. D:o i Kumla vid d:o 37: 78
1521. D:o i Karlskoga vid d:o 16: 44
1522. D:o i Hallsberg vid d:o 15 79
1523. K. F. U. M., Örebro, resebidrag till D. Landin 50: —
1524. D:o, Västerås, d:o till d:o 12: —
1525. »Herrens tionde» 16: 03
1526. »E. H.» 50 —
1527. B. S., Sthlm 500: —
1528. C. C., Björköby 10: —
1530. N. S., Skellefteå, till E. Sjöströms underh., gm S. N. 10: —
1531. A. L., d:o, till d:o gm d:o 10: —
1532. S. B., d:o, till d:o, gm d:o 10: —
1533. Koll. i Visby 10: 50
1534. J. V., Ekeby 10: —
1535. Koll. i Källunge 5: —
1535. » i Vallstena 27: 20
1537. » i Hemse 22: —
1538. » i Grötlingbo 25: 20
1539. » i Hablingbo 15: —
1540. » i Klintehamn 12: —
1541. » i Sanda 15: —
1542. » i Hejde 23: —
1543. » i Mönsterås 12: —
1544. » i Blomstermåla 9: —
1545. » i Timmernabben 23: 50
1546. » i Vena 51: 60
1547. S. T., Maspelösa 15: —
1548. Koll. i Missionskyrkan, Motala 15: 25
1549. » i V. Ny 5: 50
1550. » i Vånga 10: 25
1551. O. E., Vånga 5: —
1552. Ränta på en inteckn. i Östersund 600: —

Kr. 13,879: 82

S. M. K:s Pensionsfond.

1351. »Mal. 3: 3» Kr. 50: —

Särskilda ändamål.

1352. A. G., Malmö, för evang. Hsiao Hsi-kao och Wei Tien-chen 250: —
1353. N. E., Malmö, till H. och H. Tjäder, att anv. för missionen efter gottf. 15: —
1362. E. J., Sthlm, för pastor Li Pao-lo's underh. 60: —
1365. P. E. W., Djursholm, för evangelisten Sung Hsi-lien 30: —
1371. T. F. B. G., till M. Ringberg, att anv. eft. eget gottf., gm A. A., Djursholms-Ösby 300: —
1385. Barnsyföreningen i Asaka, för »Dyrbar liljas» underh. 20: —
1386. H. N., Sävsjö, till en gosses underh. i Baruh. i Sinan 100: —
1395. Flickornas syförening, Boda, till J. Hultqvist att anv. enl. överenskommelse 50: —
1396. J. A. V. P., Mönsterås, för bibelkvinnas underh. i Puchow 25: —
1432. M. S., till M. Ringberg, för arb. i Mienchih 50: —
1433. A. G., Sthlm, till M. Ringberg att anv. eft. gottf. 50: —
1442. I. A., Norrköping, till Maria Pettersson, till d:o 25: —
1443. »Matilda», till d:o, gm H. I., Älgarås 10: —
1450. M. H., Björnö, till d:o 10: —
1451. E. O., till d:o gm d:o 5: —
1460. S. J., Örebro, för evang. Shen In-tang 250: —
1461. D:o för en skolgosses underh. 100: —
1462. D:o för gatukapellet i Hancheng 100: —
1469. Barnsyfören. »Solglimten», Visby, till arb. bland de unga i Kina 25: —
1470. O. A. J., Norrköping, till M. Ringberg att anv. eft. gottf. 50: —
1478. D. M., Sthlm, till minne av d. 23/10 1921, till kvinnoverks. i Kina 10: —
1497. G. E., Solberga, till Judith Hultqvist att anv. eft. gottf. 10: —
1529. Sparb.-medel från vänner i Tålebo för evang. Yuen Ynin-shengs underh., gm M. F. 32: —
1553. Daggryningen i K. M. A., till de sju flickskolorna med dyrtidstillägg 2,450: —
1554. D:o för lärarekrafter i Hongnfu 200:—, Hoyang 100:—, Ishih 100:—, Mienchih 100:—, Pucheng 100:—, Hancheng 100:—, Puchow 75:— 775: —

Kr. 4,802: 82

Allmänna missionsmedel	**13,879: 82**
S. M. K:s Pensionsfond	**50: —**
Särskilda ändamål	**4,802: —**
Summa under okt. månad 1927	**Kr. 18,731: 82**

Med varmt tack till varje givare!

»Herren är god, ett värn i nödens tid, och han låter sig varda om dem som förtrösta på honom.» Nahum 1: 7.

Hans Stjärna i Östern

24:de årgången.

Innehåller:

Barnet i krubban. Ill.

Vid krubban.
Av L. S.

Eder är född en Frälsare.
Av missionsdirektor E. Folke.

Vägmärken.
Av missionär August Berg.

Förstlingsfrukt.
Av missionär Axel Hahne.

Skatter i himmelen.
Av fröken Ester Berg.

Tältverksamhet.
Av missionär Nils Svensson.

Min bästa fisknot.
Av missionär Rob. Bergling.

Erfarenheter från husbesök.
Av fru Olga Svensson.

Bara en flicka.
Av fröken Lisa Gustafsson.

Hemliv i Kina.
Av missionär August Berg.

»Himmelsk kallelse.»
Av fru Olga Svensson.

Ljus över griften.
Av missionär Malte Ringberg.

Kalendern, som är rikt illustrerad, innehåller även upplysningar om S. M. K. samt karta över missionsfältet i Kina och kan rekvireras från Sv. Missionens i Kina förlag.

Pris häft. 1: 75, kart. 2: 25, klotb. 3: 25. 5 ex. 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

FRAMTIDSUTSIKTER

Studier i Uppenbarelseboken

av

Nath. Högman

har utkommit i *en 4:de upplaga.*

Innehåller förutom bibelstudierna författarens fotografi, en kort levnadsteckning samt förord av rektor Joh. Rinman, missionsdirektor E. Folke och författaren.

Pris per ex. kr. 1: 50. 25 % rabatt, då minst 5 ex. köpas från

Sv. Missionens i Kina Förlag,
Drottninggatan 55, Stockholm C.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1927 i sin 32:dra årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.
Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Tillväxande och förminskande. — Steningevänner! — E. Aug. Aspberg. — Från Red. och Exp. — Möte för skolungdomen i Peking. — Tacksägelse och Böneämnen. — Från missionärerna. — Försäljning. — Från När och Fjärran. — Insänd Litteratur. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1927.

N:r 18. ÅRG. 32. 20 NOVEMBER 1927. PREN.-PRIS 2:25.

以便以設耳 耶和華以拉

·MISSIONSTIDNINGEN·

·SINIMS·LAND·

·ORGAN·FÖR·SVENSKA·MISSIONEN·I·KINA·

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Kom, Jesus, kom!

Vi vänta dig, o Jesus Krist!
Vi vänta stunder och tider
I mörker och törst, i synd och brist,
I många sorger och strider.
Och natten blir oss så lång, så lång,
Vi mäta visarens tysta gång.
När skall du komma, Herre,
Att förlossa oss ifrån allt tvång?

Vårt hem är ju ett järnhårt klot,
Som rullar utan ett ankar.
Här finns ej ett stöd för tröttad fot,
Ej fäste för våra tankar.
Och dock behöver vår ande ro,
Hans längtan står till ett evigt bo,
När skall du komma, Herre?
När skall du kröna de dinas tro?

(Ur Sanningsvittnet).

Så många bland oss de bygga sig
Av jordens lera ett näste,
De tröttna så snart att vänta dig,
De mura ett annat fäste.
De äro mätta av korn och must,
Man gör sig gudar av dagens lust.
När skall du komma, Herre?
När höjs ur vågen vårt hemlands kust?

Du kommer ändå, o världens ljus,
När midnattstimmen är gången!
Du kommer så visst som jordens grus
Ej binder vår ande fången.
Du kommer med makt i himlens sky,
För dig skall synden och döden fly.
Ja, kom! Ja kom, o Jesus!
Kom med ditt rike! Gör jorden ny.

Zakarias Topelius

DET NÄRVARANDE LÄGET.

Hopp och fruktan växla alltjämt för Kinamissionens vänner och med bävan fragar man sig: Vad skall framtiden bära i sitt sköte?

Med Shansiguvernörens beträdande av krigsstråten gavs visserligen ett hårt slag åt våra förhoppningar, men är ej mörkret ofta svartast strax före gryningen och ha vi ej här i detta allvarliga läge även några ljusglimtar? Att missionär och fru Hahne kunnat stanna kvar på sin station hela tiden och att våra fyra syskon, missionär och fru Blom, missionär Verner Wester och fröken Maria Pettersson, fått tillstånd att återvända till Shansi och enligt senaste underrättelser lyckligt framkommit till Yuncheng, är detta ej ett stort ämne för tacksägelse?

Det faktum att Shansi nu allvarligt hotas både från norr och söder gör dock att vi alltjämt måste *kämpa* för dem i förbön.

Vilken hugsvalelse skall det emellertid ej bereda våra infödda kristna att åter få äga sina älskade lärare hos sig, att åter ha fått någon att anförtro sin nöd åt, någon som är villig att dela den, och att få hjälp och vägledning i de brydsamma lägen, de så ofta befinna sig uti. Vi ha också till vår stora glädje erfarit, att de infödda kristna på vårt fält ej fallit för frestelsen att gripna av nationalistisk yra vända våra missionärer ryggen. Sådan trohet, som dessa kristna hela tiden trots allt tryck visat, är värd all uppmuntran vi kunna giva. Och vi bedja Herren oavlatligen att de i sin svåra ställning ej måtte få det intrycket, att deras vänner i Sverige, vilka de se upp till som fäder i Kristus, nu slappna i sitt intresse för dem och för missionen bland Kinas stora hednaskaror.

Den tanken kan ju lätt inställa sig, att då våra missionärer under sommaren nödgats lämna fältet och ett flertal ännu ej kunnat återvända till sina stationer, missionens behov skulle vara mindre än förr. Så är emellertid ej förhållandet. Verksamheten på fältet är nämligen i gång i nästan hela sin utsträckning under ledning av våra beprövade kinesiska medhjälpare, som ständigt stå i kontakt med sina missionärer. Därtill kommer nu vidare, att de missionärer, som ej ännu återvänt till sina stationer, under sin vistelse i Peking där bedriva missionsverksamhet. Då de utländska missionärer, som haft sin verksamhet i huvudstaden, till stor del återvänt till sina hemland, är sådan verksamhet av synnerligen stor vikt, ty ännu är Peking Kinas hjärta.

Vi finna oss sålunda nödsakade att kämpa på två fronter, och detta *kräver ej mindre utan snarare större resurser*. Och dess värre hava under året hittills missionens inkomster betydligt understigit de föregående årens. Till allt detta kommer ock det förhållandet att genom de ständiga striderna med dem åtföljande utpressningar och plundringar har allting fördyrats oerhört. Det är under sådana förhållanden klart att våra syskon därute ofta skola finna sig försatta i stort trångmål och betryck. Vi ville därför för dem utbedja oss våra vänners förbön, att de måtte kunna uthärda och måtte få den glädjen att så mycket som möjligt ostörda av bekymmer, och då även utan ekonomiska sådana, kunna fullfölja sin kallelse, att arbetet på Herrens hus ej må lida avbräck, att Satan ej må vinna sina syften utan seger må hemföras av Herrens Smorde till hans namns förhärligande.

H. Dillner. *E. Folke.*

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Det närvarande läget, s. 242.
Missionens ekonomiska behov.
De hemkomna missionärerna, s. 243.
De sex missionärerna i Shansiprovinsen.
Missionskalendern Hans Stjärna i Östern.
Missionärerna i Peking.
Missionstidningen Sinims Land.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Hemkomna missionärer.

Söndagen den 13 dennes anlände fröknarne *Ebba Burén* och *Ester Berg* samt missionär *Joh. Aspberg* med båten från Finland till Stockholm. Trots den tidiga och kalla morgonstunden var en stor skara vänner nere vid båtens tilläggsplats för att hälsa resenärerna välkomna hem.

Resan hade varit god och de tre resenärerna voro friska. Vi anbefalla dem åt missionsvännernas hågkomst i förbön, att de under vistelsen i hemlandet må bliva rikt välsignade och till stor välsignelse.

Missionär Blom och hans ressällskap framme i Yüncheng.

Missionär och fru Blom, missionär V. Wester samt fröken Maria Pettersson, om vilka vi förut meddelat, att de avrest från kusten till vårt arbetsfält i Shansi, framkommo den 8 okt. till vår huvudstation *Yüncheng, Sha* och funno allt där vara lugnt och fredligt.

Om deras äventyrliga resa meddelas åtskilligt i brevet från missionär Blom, infört i detta nummer av vår tidning. Detta manar till tacksägelse för att våra missionärer trots alla hinder på resan kunnat komma fram. Det manar ock till allvarlig bön om att de sex i Shansi må bliva bevarade i frid, och om att det må bliva dem möjligt att från kusten få till sig vad de behöva. Se även vad som skrives härom i artikeln under rubriken: Det närvarande läget.

"Hans Stjärna i Östern"

föreligger nu färdig att utsändas i sin 24:e årgång och rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Sv. Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Utförligare meddelande om innehåll och pris återfinnes på sista sidan av dagens nummer av Sinims Land.

Missionsförsäljning för S. M. K.

Syföreningarna för S. M. K. i Stockholm anordna *tisdagen den 22 dennes* på K. F. U. K. försäljning för missionen. Vi anbefalla denna försäljning åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst och förbön.

Steningevänner!

Kanske någon Steningevän kan få hjälp av följande råd, hämtade ur »Den heliga visheten» av Fenelon.

»Försök att aldrig falla i modlöshet och oro! När Ni hava överflöd på inre iver, räkna då för intet Edra goda verk, vilka, så att säga, av sig själva framspringa ur källan. När I däremot förnimmen torka, mörker, fattigdom och nästan inre vanmakt, förbliven då under Guds hand i ett tillstånd av naken tro; erkännen Edert elände; vänden Eder till den allsmäktiga kärleken och misströsten aldrig om hans hjälp.

Gån alltid i Guds namn framåt, om det än synes Eder, som om Ni ej skulle hava varken kraft eller mod att sätta den ena foten framför den andra. Så mycket bättre, när det mänskliga modet sviker. Överlåtenheten åt Gud skall icke besvika Eder i Eder vanmakt. Paulus skriver: *När jag är svag så är jag stark* (2 Kor. 12: 10). Och när han beder om att bliva befriad från sin svaghet, svarar Gud honom, att *Guds kraft fullkomnar sig i svagheten* (2 Kor. 12: 9).»

Låtom oss försöka att med bön driva modlöshet och oro på flykten, både när det gäller oss själva och vår mission! Tag detta som ett särskilt böneämne på vår bönedag den 29 dennes!

Inställt bönemöte.

Med anledning av försäljningen för S. M. K. tisdagen den 22 dennes inställes vårt sedvanliga tisdagsbönemöte i Betesdakyrkan denna dag. Vi hälsa i stället våra vänner välkomna till försäljningen, där andaktsstunder hållas kl. 12 m. och 7 e. m.

Återresan till fältet i Shansi.

Kära Vänner!

I gårdagens brev, som lades på posten i dag, kunde jag blott flyktigt vidröra förhållandena på gränsen och vår resa i de trakterna. Därför skall jag nu gå tillbaka något i berättelsen.

Vi hade hyrt lastvagnar i Chengtingfu och åkte själva på dem för att söka hålla kostnaderna nere något. Körkarlen visste ju något om risken, varför priset ändå blev högt, men vi visste ej om annat än att vattnet stigit i floden, så att färja måste anlitas i stället för att gå över vid vadstället.

Vi foro först omkring 10 km. i Mandschuarméns område, passerade en del löpgravar och maskingevärsgropar, men bevakningen var ej stark eller sträng, utan vi fingo t. o. m. utan undersökning gå över på färjan. Innan dess hade vi emellertid träffat på en del vagnar och resande, som vänt om, emedan de fått veta, att folk visserligen släpptes in av Shansibevakningen, men att ingen kom ut igen, vilket ju var allvarligt för körkarlarna. Vi beslöto oss dock för att fortsätta, och jag lovade göra mitt bästa för våra skjutsbönder, och så kommo vi in på det neutrala området, ungefär ½ sv. mil.

Några män arbetade på fälten med körslor o. d., men det vanliga skördearbetet var ej i gång, och på bomullsfälten satt bomullen på buskarna eller låg på marken. Snart sågo vi vid en korsväg en vakthydda av sorghumstjälkar liknande en stor sädesskyl, och där satt en soldat på huk med geväret färdigt och bajonetten påskruvad. Han hejdade oss på 10 meters avstånd och ville utan vidare sända oss tillbaka i enlighet med sina order, men slutligen lyckades jag övertala honom att sända sin kamrat med mig in till hans befälhavare i en närbelägen by.

När vi kommit igenom löpgravar och andra förskansningar till underlöjtnantens kvarter, fanns denne ej inne, och jag fick sitta hos en del soldater, som ej voro på vakt, och vänta på hans återkomst. Budskickning hit och dit i byn hade ingen verkan, och till slut bad jag att få bli förd till närmaste överordnad, ty vare sig vi måste vända om eller fingo resa vidare, måste det bli avgjort, så att det hanns med före kvällen.

Så fördes jag då till en annan by, där en premiärlöjtnant bodde. Honom fick jag genast träffa och på min framställning lovade han, att vi skulle få resa igenom hans bevakningskedja och att vagnarna sedan skulle släppas ut, om de förde med sig mitt kort. En halv timme senare stodo vi emellertid vid den andra bevakningen, och där hade vi det ännu svårare att slippa fram, men det gick till slut, och så kommo vi fram till hotellet, där vi skulle bo.

Intet tåg hade gått den dagen, och ingen visste något om framtiden, men anledningen till strängheten angavs vara Fengs framstöt i nordvästra Honan och faran av att flyende Mandschusoldater skulle tränga sig in och ofreda folk.

Jag gjorde mig i ordning så fort som möjligt och gick till generalsexpeditionen, där jag bemöttes med mycken artighet. De kunde dock ej ge tillstånd att resa, utan det måste erhållas på trossens kommandoexpedition genom en major Chao. När jag kom dit, visste att börja med ingen om honom, och på min framställning av ärendet fick jag till svar, att ärendet måste hänvisas till transportavdelningens kommendant, en adjutant Chao, i generalens frånvaro, och en underofficer följde mig till hans expedition. Där fanns han ej, ty han hade förlagt sin expedition till stationsområdet, och där lyckades jag slutligen finna honom, men han kunde ej handlägga saken officiellt och vågade ej göra det privat, men tog mig med, och vi gingo till stationsinspektorn för att rådgöra med honom. Denne var oförmögen att släppa till någon tågplats på ett militärtåg, de enda som gingo, utan rekvisition, men då han och adjutanten hörde om rekommendationen från utrikesdepartementet, kommo de överens om att en

rekvisition på grund av denna kunde utfärdas av platsens polischef, en general, som av guvernören tillsatts där på grund av platsens vikt. Alltså hade jag ännu en att hälsa på, men nu hade det verkan; han bad mig vänta en halvtimme, under det han lät utskriva den begärda rekvisitionen, och under tiden underhöll han sig med mig på det vänligaste.

Han var kommendant i Tatung, när Feng's armé belägrade den staden, och kände flera av Helgelseförbundets arbetare. Jag fick rekvisitionen och tog den direkt till transportadjutanten, som genast gick i författning om att anskaffa nödigt utrymme för oss och bagaget. Han kom själv med för att se, hur mycket vi hade, och lovade sedan sända några soldater att bära sakerna vid 10-tiden, ty någon gång efter midnatt skulle tåget gå.

Det gällde nu att äta och packa ner, vad vi plockat fram i tanke att vistelsen kanske skulle bli lång, och sedan följde vi med till det långa tåget med tomma öppna vagnar, som dock hade ett par linkor på slutet. Hälften av en sådan ställdes till vårt förfogande jämte ett par livvaktsmän, vilka skulle till Taiyuan ändå. Resten av vagnen upptogs av ett femtiotal rekryter och sjuka soldater. Allt gick utmärkt, och vi placerade bagaget, så att vi kunde lägga ut sängkläder på det och få en välbehövlig vila.

Resan till Yütsz tog oss 14 timmar, och vi mötte ett antal fullastade militärtåg under vägen. Både Maria Pettersson och Ethel synas dock ha blivit förkylda och måste nu skydda sig mot de vanliga följderna. — Vi lyckades få rickshaws strax efter framkomsten och ha i dag rest 35 km. Nu sova de andra och jag också i det närmaste.

*

Changlanchen, halvvägs mellan Pingyao och Chiehhsiu den 1 okt. 1927.

Det blev en häftig storm i natt med något regn, så att det såg ut, som om vi ej skulle kunna resa i dag. Fördenskull stego vi upp litet senare än ämnat, särskilt för att låta Ethel få litet vila efter en mycket orolig natt på grund av magtörkylning. Emellertid kunde vi bege oss åstad kl. 1/2 7 och ha sedan färdats 7 sv. mil, stundtals i stark motvind.

Det har varit vår första kalla dag, och vi voro ej beredda på temperaturombytet utan fröso duktigt de första timmarna. Vi vilade middag i Pingyao, men hade ej tid att besöka stationen där, liksom vi ej kunde göra det i Taiku eller Chihsien. I eftermiddags mötte vi några européer, liksom vi åkande i richshaw, men vi kunde blott hälsa utan att fråga efter eller meddela några nyheter. I Yütsz träffade vi några medlemmar av norska pingstvännernas mission, men de visste mindre än vi. Jag uppsöktes av några unga studenter på väg till det teologiska seminariet i Tenghsien, vilka kände pastor Kao och andra av de våra. De ville veta nyheterna utifrån och utsikterna till fredsbrott, men *innan de gingo, tog den äldste av dem tillfället i akt att uttrycka som sin åsikt, att det viktigaste beträffande församlingsvården var, att församlingarna fingo självstyrelse.* Det visar ju tankeriktningen även i Shansi och bland de lojala.

*

Söndagen den 2 okt. Lingshihhsien.

Vi vågade ej taga söndagsvilan i dag, fastän vi skulle ha varit tacksamma att få vara stilla. Dels brukar det ofta bli regn den här tiden, och vi kunde lätt hindras av sådant från att hinna fram till Yuncheng i tid för deras stormöte, och det tillfället att träffa församlingen våga vi ej riskera lätteligen, dels äro både Ethel och Maria krassliga, och behöva komma fram så fort som möjligt för att få tillfälle att sköta sig. Så länge de orka sitta i kärrorna få vi därför lov att fortsätta resan dag för dag. Det har varit härligt väder och resan går normalt.

Vi ha sett truppsändningar gå norrut, vilket väl tyder på, att ställningen där anses mera kritisk än nere hos oss, såvida ej trupper från andra håll dragas ditåt. Jag har sökt fråga ut de resande söderifrån, men har ej förstått att något är på färde i våra bygder. Här är teater och stor marknad och jag hade nästan väntat folk-

skockning, men ingen synes särskilt fästa sig vid oss. Vi anses tydligen höra till de normala företeelserna. En gammal man, som jag kom i samtal med, förklarade, att han ej gick att se på teater, emedan han också var en kristen. Det var en frimodig bekännelse, som det gjorde mig gott att höra. Vi fingo besök av ett par polismän, som granskade pass och togo reda på resans mål. Detsamma hände några gånger på järnvägsresan också, och man förstår, att det är ganska stränga order att hålla ett öga på utlänningar. På samma gang känns det tryggt, ty man förstår, att det är välvilja, som ligger bakom, och ej motsatsen.

*

Hwochow den 3 okt. 1927.

Endast en anteckning om lycklig och fridfull resa under dagens lopp. I morgon hoppas vi stanna över natten i Hungtung och träffa mr och mrs Graham Anderson. Kanske detta brev kan sändas därifrån.

Carl F. Blom.

Från Ishih.

En lustresa. Min hustru och jag fingo i början av sommaren en extra lustresa, för vilken vi ha att tacka de ovanliga förhållanden, som nu råda här. Resan var *extra,* ty den var utanför vårt program, vilket blott upptog den sedvanliga resan till Wanchüan tillsammans med våra medhjälpare. En *lustresa* blev den ock, ty med undantag av en dag bland bergen, då vi blevo nästan vimmelkantiga av den gassande solen, så var det en mycket behaglig färd.

Den tillkom på följande sätt. Vi fingo ett telegram från August Berg i Tientsin, som löd: »Ministern råder Er fortfarande att undvika isolering genom att stanna i det inre av Kina. Överväldigande trupprörelser företagas.» Detta telegram hade föregåtts av åtskilliga brev både från föreståndaren och flera av kamraterna, alla uttryckande oro för vår säkerhet och manande oss att lämna fältet, medan vägen ännu vore öppen.

Då nu vårarbetet var undanstökat och vi stode inför den heta tiden, gällde det ju egentligen blott att finna en plats, där man kunde »gömma sig för hettan», och den plats, där kamraterna skulle tillbringa sin semester kunde ju duga även för oss — tidigt i höst skulle vi komma tillbaka igen, så resonerade vi för oss själva och med kineserna. Så avreste vi då den 31 maj i Malte Ringbergs sällskap från Yüncheng. Vårt närmaste mål var järnvägsstationen Yu-tsi, där vi skulle få tåg till Tientsin.

Efter 8 dagars resa träffade vi en missionär, som försäkrade oss, att järnvägen var stängd för allmänheten. Han hade färska nyheter från stationen, blott militärtåg ginge nu. Vi trodde så säkert hans ord, att vi — min hustru och jag — vände om. Ringberg, vars närvaro sasom Missionens sekreterare särskilt behövdes vid den stundande konferensen, beslöt vänta några dagar däruppe för den händelse banan öppnades igen. Detta skedde visst redan andra dagen, men då voro vi redan ett stycke på hemväg. Däröver voro vi förresten glada och ha varit det alltsedan.

»Ett ljuvligt hem i ödemark.» Den 15 juni voro vi i Ishih igen. Nu borde vi göra oss i ordning för vår semester i Wanchüan. Skördebrådskan var dock icke ännu riktigt över och därför svårt att få skjuts. Dessutom måste det repareras i flickskolan; först den 12 juli voro vi resfärdiga.

Det blev fem härliga veckor för oss, härliga i flere avseenden. Den sköna svalkan och den upplivande bergsluften stärkte hastigt våra av värme på slätten redan hårt nedsatta krafter. På var lilla bakgård hade vi lika härligt som förr; det i skuggor och dagrar ständigt växlande berget framför oss och himmelen över oss, med synbarligen mycket mera stjärnor än någon annanstans i Kina! Här är oss himmelen också närmare än annorstädes — huru ofta ha vi ej här förnummit den öppen över oss!

Morgonstunderna med medhjälparne och vår troende kock inför Guds ord voro icke de minst härliga, vi erforo alla i särskild grad ordets makt över våra hjärtan. Sköna söndagsgudstjänster hade vi även, icke minst en regnsöndag, då vi icke kunde

som vanligt sitta ute på gården utan måste tränga ihop oss i vår matsal — sängkammare. Vi läste Hebr. 11, en färdig predikan, som vi sökte läsa in i hjärtat. Den söndagen skulle vi annars varit på månadsmöte i Peichuang. Som det nu var fingo vi blott besöka ett månadsmöte i distriktet, i stället hade vi ett *stormöte* på platsen.

Men nu är allt detta härliga gånget. Ägaren har inlöst gården, och vi äro utan bostad på denna svala plats. Vi kunde intet göra för att behålla den — kanske Herren har någon annan bostad åt oss, eller kanske har han andra planer för oss. För de troendes gudstjänster gar det dock lätt att erhålla lämplig lokal.

Skolorna. För att vara hemma i tid för skolornas öppnande, den 23 aug., lämnade vi Wanchüan den 18. Utan hinder från myndigheterna ha vi fått börja både goss- och flickskolan, ehuru vi ju icke kunna vara säkra på att få avsluta terminen. Regeringens beslut i våras var ju att inga lägre skolor få förestås, eller skötas av utlänningar. Få nu se i vilken mån detta beslut verkställes. Gosskolan skötes ju nu helt av kineserna själva, men så långt har flickskolan ännu ej kommit. Kanske vi en dag få uppleva att skolan stänges? Det förnimmes dock ingen fientlighet härifrån de lokala myndigheternas sida. De studerande oroa oss icke heller, om det ock bland dem höjts rop av: »Ned med kristendomen!» — i vilket fall ju skolverksamheten först och främst skulle hindras.

Folket välvilligt — hör gärna ordet. Vi finna ingen skillnad på förr och nu med avseende på evangelisering. Vi mötas av samma vänlighet som förr och lika gärna lyssnar man till predikan, i synnerhet om den kommer till hemmet eller byn. Med vår tältverksamhet försöka vi möta denna beredvillighet, och bröderna i tältet få ock i hög grad erfara folkets välvilja både mot sig själva och budskapet. Särskilt efter dagens arbete samlas folket i tältet. Timme efter timme sitta de och lyssna, när predikanterna efter 3 à 4 timmar talat sig trötta vilja åhörarne ändå icke gå. I den by där tältet nu är uppslaget, sedan en månad tillbaka, ha de troende i byn även gjort allt vad de kunnat för den heliga saken. Samma välvilja möter min hustru vid hennes besök i byarna, som hon nu åter börjat. Alla lyssna med glädje till budskapet och rätt många önska lära sig bedja till Jesus, här och där finner man beredda själar, som genast taga emot frälsningen. På många ställen finns även Gudsordet i evangeliidelar, vilka spritts i distriktet år efter år.

Väckelse! När den väckelse, vi bida, äntligen kommer, då skola de dammhöljda evangelierna plockas fram och nytt ljus falla på deras förut dunkla budskap, då skall den döves öra upplåtas och hjärtat öppnas för budskapet på ett *nytt sätt*. Ske alltså! Ishih den 30 sept. 1927.

Axel Hahne.

Insänd litteratur.

När och Fjärran 1927. Jultidning utgiven av Kvinnliga Missions-Arbetare. Brunnsgatan 3, Stockholm. Pris 1 kr.

Denna jultidning, som innehåller bidrag av A—der, Anna Reos, Nils Dahlberg, Julia Svedelius, Sofia Fleetwood, Elisabeth Sandström, Sigrid Linder, Wendela Wigert, Ingeborg Wikander, W. L. Jack, Annie Whisler, Lotten Blommert och Alma Johansson, bjuder även i år pa ett mycket gott innehåll och är synnerligen rikt illustrerad, varför den rekommenderas på det varmaste. *M. L.*

Julstjärnan. 22:a Årg. Jultidning för ung och gammal. Utgiven av Axel E. Peterson. Julstjärnans Förlag, Kungsgatan 38, Göteborg. Pris kr. 1: 10.

Denna jultidning har många vänner, som säkert med stor glädje skaffa sig den 22:a årg. Den förtjänar dock även nya vänner, ty den bjuder på gott innehåll och utstyrseln är synnerligen trevlig. Bland de medverkande finnas flera välkända författare sasom t. ex. Betty, Viktor Myrén, Runa, Elisabeth Hjelmqvist, E. Melander, Alfr. Smedberg m. fl. — Må Julstjärnan få sända sina »strålar» in i manga hem! I så fall kommer den säkert också att bidraga till att julen blir en god och glad jul. *M. L.*

Hans Stjärna i Östern

24:de årgången.

Innehåller:

Barnet i krubban. Ill.

Vid krubban.
Av L. S.

Eder är född en Frälsare.
Av missionsdirektor E. Folke.

Vägmärken.
Av missionär August Berg.

Förstlingsfrukt.
Av missionär Axel Hahne.

Skatter i himmelen.
Av fröken Ester Berg.

Tältverksamhet.
Av missionär Nils Svensson.

Min bästa fisknot.
Av missionär Rob. Bergling.

Erfarenheter från husbesök.
Av fru Olga Svensson.

Bara en flicka.
Av fröken Lisa Gustafsson.

Hemliv i Kina.
Av missionär August Berg.

»Himmelsk kallelse.»
Av fru Olga Svensson.

Ljus över griften.
Av missionär Malte Ringberg.

Kalendern, som är rikt illustrerad, innehåller även upplysningar om S. M. K. samt karta över missionsfältet i Kina och kan rekvireras från Sv. Missionens i Kina förlag.

Pris häft. 1: 75, kart. 2: 25, klotb. 3: 25. 5 ex. 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

FRAMTIDSUTSIKTER

Studier i Uppenbarelseboken

av

Nath. Högman

har utkommit i *en 4:de upplaga.*

Innehåller förutom bibelstudierna författarens fotografi, en kort levnadsteckning samt förord av rektor Joh. Rinman, missionsdirektor E. Folke och författaren.

Pris per ex. kr. 1: 50. 25 % rabatt, då minst 5 ex. köpas från

Sv. Missionens i Kina Förlag,
Drottninggatan 55, Stockholm C.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1927 i sin 32:dra årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.
Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Kom, Jesus, kom. — Det närvarande läget. — Tacksägelse- och Böneämnen. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Insänd litteratur. — Meddelanden.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1927.

N:r 19. ÅRG. 32. 5 DECEMBER 1927. PREN.-PRIS 2: 25.

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

"SE DIN KONUNG KOMMER TILL DIG."

Matt. 21.

Ett budskap buret av den djupaste kärlek möter oss här. Det var ej du och jag, som togo det första steget för att komma till Herren. Det var hans kärleksträngtan, som drev honom åstad. Denna kärleksträngtan drev honom att lämna sin konungsliga härlighet i himmelen; den gjorde, att han ej ryggade tillbaka för allt mörker, all synd och allt vämjeligt och styggeligt i denna vår onda värld utan kom hit ned, kom ända fram till dig och mig, och där ljöd hans röst så mild och ljuvlig: »Du skall få bliva vid liv, du som ligger där i ditt blod», Hes. 16: 6.

Det var denna brinnande kärlek hos honom, som gjorde, att han tog på sig vår synd och skuld. Han kom ej endast för att säga ett tröstens ord till förtvivlade själar utan han lyfte av oss bördan, den tunga syndabördan, han lade den på sina egna skuldror och han bar bort den, bar bort den så tung den var, bar bort den så långt, att den aldrig kommer åter.

Det var denna brinnande kärlek, som gjorde, att han trädde fram i gapet inför Herren till försvar för oss. (Hes. 22: 36.) Ingen annan skulle ha kunnat träda fram inför Guds helighets förtärande eld och där bringa försoning för en fallen värld. Då blev han Guds Lamm, som bar världens synd, han blev synd för oss.

Det var denna kärlek, som gjorde, att han blev vår räddare ur avgrundsfurstens makt och tyranni. Utan tvekan gick han emot vår fiende, tog upp den stora kampen, nederlade honom som hade oss i sitt våld, vann en fullkomlig seger för oss, en full befrielse för alla Satans trälar.

Men denna väg förde honom ned i nöd, i mörker och ångest upp på för-

bannelsens träd och in i gudsövergivenhetens vånda. Det var en smärtfylld väg, en det djupaste lidandets väg. Vilken annan skulle ha velat gå den vägen för oss, för oss som ännu voro fiender till honom.

* *
*

Så kommer han nu till dig och mig. Han kommer till varje enskild själ, så som om ingen annan funnes i hela världen. Han kommer till dig. Och han vill med detta säga dig: Se, hur jag älskat och älskar dig med en evig kärlek, älskar dig med en allt utgivande kärlek, älskar dig så som ingen annan, älskar dig ända in i döden.

Advent kommer även i år till oss på nytt med ett budskap om vår Frälsares outgrundliga, rika kärlek. Fröjda dig därför storligen, du dotter Sion, höj jubelrop, du dotter Jerusalem. Se, din konung kommer till dig.

Din konung! Vilken ära att det är själva konungen, som kommer till dig. Vilken trygghet, att han ej lämnat detta uppdrag åt någon ringare utan utfört det själv. I allt är det kärlek, outsäglig kärlek.

Så tag då emot honom, din konung, så som hans kärlek förtjänar. Hylla honom som din konung. Sök skydd under hans vingar, följ honom och tjäna honom och din adventstid skall bliva för dig en ny tid, då allt blir nytt. Den skall ock bli en påminnelse om det stora advent, då vi skola få möta vår förhärligade konung i skyn.

Se, jag kommer snart, ljuder nu hans budskap till oss, och vi svara: Amen, kom Herre Jesus!

Erik Folke.

Lisa Blom 50 år.

Lisa Blom.

Fröken *Lisa Blom,* som den 21 dennes fyller 50 år, har genom sin långvariga och trogna tjänst på missionsexpeditionen vunnit ett stort rum i allas hjärtan, som stått och stå Missionen nära.

Dag ut och dag in, år ut och år in har fröken Blom tjänat med sin kraft och sina gåvor. Det har varit en ansträngande tjänst. Att dagligen intaga sin plats vid skrivbordet kan lätt kännas enformigt och därför i längden bli tröttande. Fröken Blom åter har kommit varje dag med ny friskhet till sitt arbete.

En sadan uppgift som fröken Bloms kan skötas sa olika. Den kan fattas som en pliktuppfyllelse och man kan stanna därvid. Fröken Blom har dock aldrig känt sig tillfredsställd med att taga saken så. För henne har det blivit en kärlekens tjänst. Hur har hon ej kämpat med oss i bön och lidit med oss, då inkomsterna till missionskassan varit otillräckliga. Hur har hon ej fröjdats med oss, då Herren kommit till vår hjälp.

Outtröttlig har fröken Blom varit att med brev erkänna och tacka för inkomna gavor, små eller stora. Alla ha för hennes hjärta varit dyrbara, ty hon har varit med i kampen för dem. En sådan samkänsla, en sådan samverkan är dyrbar. Vi

tacka vår Gud för den gåva, han givit missionen i fröken Blom, och vi vilja för henne utbedja kraft till ännu många års tjänst i missionens dyrbara gärning. *E. F.*

Försäljningen i Stockholm för S. M. K.

Syföreningarnas för Svenska Missionen i Kina försäljning här i Stockholm, o, vad det bedits och arbetats för den! Oro för utgången hade också förnummits, sådant känna ju alla till, som arbetat för en försäljning. Men om oro fanns i hjärtana, så fanns där dock ändå mera hopp. Och detta hopp kom ej på skam. Nej, Gud gjorde stora under den dagen.

Det samlades en stor mängd vänner, som glada och köpvilliga kommo för att genom offer och inköp göra sin insats.

Kl. 12, när andaktsstunden skulle börja, var salen fullsatt. Missionsdirektor Folke började med att bedja till Gud, och vi kände, huru stillheten, den stillhet, som blir inför Guds ansikte, sänkte sig ned över oss. En särskilt stor glädje var det att våra systrar fröknarna Ebba Burén och Ester Berg, som hemkommit från Kina några dagar förut, voro med och även berättade något om de erfarenheter, som våra missionärer i Kina få göra i denna tid.

Efter andaktsstunden blev det »den stora försäljningen». Alla som tjänade vid borden ha sagt, att de ej kunna minnas något år, som det gått så lätt att sälja, och som det synts en sådan köpglädje som denna gång.

Allas våra hjärtan instämde också med jublande tacksamhet i de ord, missionssekreterare Lindén läste och talade över på kvällen, Herrens ord till Abraham: »Är då något så underbart, att Herren icke skulle förmå det?» Abraham fick erfara sanningen därav, och vi fingo göra detsamma, nu liksom så många gånger förr.

När sammanräkningen av de olika kassorna började, var det en riktigt spännande stund, innan resultatet blev känt och sedan — när vi fingo höra att bruttosumman var 5,204:04, således över 1,000 kr. mer än vid föregående års försäljning, — då blev det ett jubel.

Herren vår Gud hade åter givit oss en underbar bönhörelse och visat oss, att han i kärlek och förbarmande tänkte på vår Missions stora behov just nu.

Gemensamt tackade vi också Gud för vad han givit och för alla dem som i så stor kärlek offrat tid, kraft och medel för denna försäljning.

»Lova Herren min själ och *förgät* icke vad gott han har gjort.»

Lisa Blom.

Säg det med missionsgåvor!

På uppmaning från en av våra missionsvänner och med benägen tillåtelse från förf. införa vi nedanstående, glada och tacksamma för det nit och för den varma missionskärlek, som däri tager sig uttryck. *Red.*

Våra missionsvänner — våra kära — vi själva ga bort. Från våra led vandrar jämt och ständigt en skara genom dödens flod för att finna plats bland de frälsta i det ljusa landet bortom floden. Vi samlas en stund vid en öppen grav och se ett stycke av töcken höljd stig, tills hoppets lykta lyftes över mörk grav och dunklet däromkring skingras för ljuset från andra sidan.

Vad ville vi icke i den stunden giva och säga åt den som gått hem! Några blommor, mycket blommor ibland, skulle giva uttryck för vad man känner.

Men det kan ej nekas, att de myckna blommorna på båren kunna dölja de få under livet.

Och griper icke den känslan oss ibland, att blommornas mängd öka blott vemodet — ju fler blommor desto mer som vissnar ner och predikar om fägringens förgänglighet.

Jag är icke emot att våra missionsvänners, våra käras minne hedras, när de lyktat vandringen här nere. Nej, deras minne skall hedras och bevaras. Men det

skall ske på ett sant kristligt sätt. Och det skall hedras men icke med offer åt döden utan med offer åt livet. Vid en kristens bår skall döden ej hava någon tribut, men livet har rätt att få den.

Att se kristnas gravas fyllas med vissnande blomster medan tusendens liv ropa efter tröst emot döden, oförgängligt hopp inför graven men icke få det, är smärtsamt.

Det bäddas så mycket *i* jorden, som *på* jorden kunde göras till någon insats för himmelen.

En varm och verksam missionsvän kallades för en tid sedan hem till Gud. På dödsbädden uttryckte hon den önskan, att i stället för blommor på hennes bår, vännerna måtte ihågkomma Stiftelsens mission med en gåva. »Blommorna» på hennes bår blev nära 300 kr. insatta för Guds rike till själars frälsning. Kan minnet av en missionsvän bättre och värdigare hedras? Näppeligen! Det var *hennes* så långt vi nu kunna bedöma sista insats för Guds rike här. Men en insats, som på evighetens morgon skall slå ut i oförgänglig blomma — någon frälst själ — som aldrig vissnar i jordens mull.

Att säga det bästa man vill vid en missionsväns grift synes mig på ett värdigt och skönt sätt kunna ske med missionsgåvor. I dem få vi lägga in något av den hemgångnes bästa önskan och hjärtebön i livet — vi få liksom räcka den bortgångne en hand för fullföljandet av hans uppgift här.

Vidare få vi vid graven visa syn för sägen av tron på att den bortgångne icke är död utan lever, icke vissnat ner som ett blomster utan gått från förgängelsen till oförgängligheten. Ni skulle förvisso giva den hemgångne den ära och tacka honom på sådant sätt som han helst önskade, om han kunde viska det till oss.

Det vore en salig, helig »hämnd» för vad döden tagit ifrån oss. Varje kristens död bleve i dubbel mening en seger för Gud förnummen både i himmelen och på jorden.

Säg det därför med missionsgåvor!

Alfred Furberg.

Det politiska läget i Kina.

Några strödda meddelanden.

Det politiska läget i Kina synes alltjämt vara lika oklart, och vi våga därför ej göra något försök till klargörande utläggning. Några små meddelanden, huvudsakligast hämtade ur tidningar utgivna på engelska språket i Kina, torde dock vara av intresse och kunna mana till förbön, varför vi här införa nedanstående korta sammandrag.

Söndring bland nationalisterna.

Nationalisterna (Kuomintang) uppdelades strax efter Sun Yat-sens död i en höger- och en vänsterfalang. De samarbetade också med kommunisterna, tills det på grund av kommunisternas övergrepp blev nödvändigt för nationalisterna att upphöra med detta samarbete. I nationalistpartiet har alltså länge funnits sins emellan mycket olika grupper, och söndringen dem emellan har allt mer och mer förlamat detta parti.

De sista nyheterna tala i detta sammanhang om en ny nationalistregering i Kanton, vilkens ledare säges vara en person utan större förmågor såsom politisk ledare, men med stark åtrå efter att intaga en framstående plats i samhället.

Nationalistpartiet har alltså nu åtminstone tre olika »regeringar» i Nanking, Hankow och Kanton och synes näppeligen kunna visa prov på någon större kraft. Kanske dock detta partis bästa idéer så småningom ånyo kunna bliva bärande och komma till sin rätt under nya ledare eller ny organisation.

Mukdentruppernas strider.

Med tanke på Mukdentruppernas (d. v. s. Chang Tso-lins arméer) strider träder striderna mot Shansi i förgrunden, fastän de ej ännu blivit synnerligen omfattande.

Vid Shansi's norra gräns synas Mukdentrupperna hava intagit Tatung och Tsoyün samt trängt fram utmed järnvägen mot Suiyuan. Somliga anse dock, att Shansitrupperna avsiktligt dragit sig tillbaka för

att locka Mukdentrupperna långt bort från deras operationsbas.

Utmed shansiprovinsens östra gräns, alltså utmed Peking—Hankowjärnvägen, hava Mukdentrupperna besatt Shichiachuang, men ej ännu lyckats fördriva shansitrupperna från Hwailu.

Som totalintryck av underrättelserna om striderna mellan Mukden och Shansi har någon yttrat, att Mukdentrupperna lyckats avvärja den första överhängande faran, men att deras säkerhet ej därigenom blivit betryggad.

*

De hetaste striderna på sista tiden synas hava utkämpats i Honan mellan Chang Tso-lin och Feng Yü-hsiang. Härvid har meddelats, att Chang Tso-lins trupper tagit Kaifengfu och voro på marsch mot den viktiga järnvägsknuten Chengchow. Senare underrättelser förmäla dock, att Fengs trupper återtagit Kaifeng och drivit Chang Tso-lins trupper tillbaka ända till Kueitch.

*

Huvudintrycket därutifrån synes vara, att trötthet och maktlöshet allt mer och mer griper omkring sig. Ingen av de stridande arméerna synes för tillfället vara i stånd att utföra några stordåd. Och dock vill ingen giva vika, utan alla försöka på ett eller annat sätt bekämpa varandra. När skola bättre tider stunda för detta utarmade folk? *M. L.*

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Det goda resultatet av försäljningen, s. 251.
Det politiska läget i Kina, s. 252.
För resorna i hemlandet, s. 253.
För Sinims Land, s. 253.
För missionärernas arbete i Peking, s. 254.
För väckelsen bland de engelska soldaterna i Peking, s. 256.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Missionsresor.

Flera av S. M. K:s missionärer hava under sista tiden varit eller äro ännu ute på missionsresor. Missionär *D. Landin* har nu hemkommit från sin förut i denna tidning omnämnda resa till Norrland. Han har under denna resa mötts av mycken uppmuntran. Vid mötena i Östersund och på Frösön medverkade även fröken *Hanna Wang*. Fröken Wang har även besökt Sundsvall och andra platser i trakten däromkring. Missionärsparet *Nils och Olga Svensson* äro på missionsresa i Kalmar län. Missionär *Nath. Engbäck* och kandidat *G. A. Österberg* äro på resa i Jönköpings län. Missionär *Martin Bergling* har just avslutat en längre resa till Skåne och andra platser. Fröken *Anna Eriksson* är också på resa och missionens sekreterare *Martin Lindén* besöker f. n. Skellefteå.

För all den kärlek som Missionens vänner visa dessa våra representanter bedja vi att få uttala ett varmt tack. Må vi också ihågkomma dessa missionsresor i förbön.

Hans Stjärna i Östern

bedja vi att än en gång få påminna våra vänner om. Ännu återstår ganska mycket av upplagan.

Sinims Land

sänder ånyo ut en prenumerationsanmälan. Vi äro så tacksamma till våra vänner, som år efter år gå in i kärleksgärningen att sprida Sinims Land, och när vi nu anmäla den för nästa år, göra vi det under bön till Gud, att våra vänner alltfort vilja hjälpa oss.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Hälsning från Pucheng och Peking.

Kära missionsvänner!

Härom dagen kunde jag vid bordet omtala, att jag nyss varit i Pucheng och medförde färska hälsningar därifrån.

Saken var nämligen den, att jag i en avlägsen del av den stora staden Peking lyckats uppspåra Puchengs handelskammares lokal. Det var högeligen intressant att där se sig omgiven av idel Puchengbor, höra Pucheng-dialekten och få underättelser om vänner och bekanta.

På grund av kinesiska pressens opålitlighet var det värdefullt att fa exakta upplysningar angaende ett och annat, som hänt i Puchengtrakten sedan vår avresa i april.

Så fick jag veta, att kommunismens framfart och studentagitationen alldeles upphört i Shensi. Det blev en vändning, då Generalen Feng började ta avstånd från detta parti och närma sig det moderata nationella partiet; jordbrukare- och arbetareföreningsväsendet i kommunistisk anda lär också ha alldeles upphört.

Och vad politiken beträffar, så har general Feng nöjt sig med att intaga Tungchowfu, utan att i de övriga städerna, staden Pucheng inbegripen, vilka nominellt lyda under hans välde, söka att mera konsolidera sin maktställning. Det hela har saledes i stort återgått till det gamla tillståndet.

Detta förklarar också breven från våra evangelister, som meddela, att verksamheten fortgår normalt. I Peishui har en särskild Herrens nåd vilat över tältverksamheten. Kolportören har som förut kunnat gå omkring på landsbygden och har även tjänat de troende. Borta i Weinan ha de små predikogrupperna, som troget fortsatt med sina möten, kunnat samla in en god spannmålskollekt till verksamheten (gosskolan), och i Huachow, har det blivit tyst med den hätska agitationen mot landets förtryckare (utlänningarna). Där har dock agitationen förorsakat, att besök i vårt kapell numera av mången anses som landsförräderi. Evangelisten klagar över, att nu knappast några hedningar våga komma till mötena och ber oss mycket bedja till Herren i denna sak. Här gäller det nu för oss att, såsom fordom genom predikan och umgänge leva ned motståndet. I staden Pucheng kunna bibelkvinnorna göra husbesök som i våras. De skulle nu ut till landet för att undervisa kvinnor, som voro anmälda till dop. Tvenne tältpredikoexpeditioner äro i verksamhet med åtta evangelister i de tvenne distrikten.

Då man far sådana underrättelser blir det dubbelt påkostande att nödgas leva på denna sidan om barriären som nu, genom kriget, är upprest mellan vårt fält och provinsen Chili, där vi f. t. bo.

*

Tillfällen att tjäna finnas dock även här. Flera av oss ha haft kallelser att leda möten på olika platser. Förra söndagen hade jag den stora glädjen att få tala Guds ord i ett litet kapell i en förmögen ämbetsmans hus, där en god skara unga och gamla tjänstemän fran ämbetsverken voro samlade jämte några lärarinnor och annat s. k. bättre, d. v. s. bildat folk. Många av dem voro gamla kristna. Trötta på den formella och livlösa kristendomen samlas de i denna bönesal, alldeles som »läsare» brukade samlas i husen hemma i Sverige till uppbyggelse och ibland till nattvardsgang sjungande enkla sånger, som mycket påminna om de gamla, kära sånger, som vi sjöngo under vår missions tidigare skede. Så hemmastadda äro de i Guds ord, att jag nu fann det lämpligt tala om Herren Kristus såsom uppfyllelsen av vad som säges om offren i 3:dje Mosebok. För min egen del var hela detta möte en obeskrivlig uppmuntran för min tro och en lärdom, som jag hoppas skall komma till godo i mitt arbete i Shensi. Denne kinesiske ämbetsman, jämte hustru och dotter, leva helt uppgivna åt Gud och söka att vinna själar åt Herren Kristus.

*

En av Gud rikt benådad kvinnlig missionär från Norska Lutherska Missionen i Laohokou, Hupeh, har denna tid varit rikligen använd av Gud till att hjälpa in sökande själar i ljuset. Trenne kinesiska sjuksköterskor hade stämt möte med henne vid ovannämnda tillfälle. Hon fick också före vårt möte bliva ett medel att vinna den ena; de två andra överlämnade sig åt Gud efter mötet. Törhända har Herren sina visa avsikter med att kvarhålla så många missionärer i Peking, varest evangelii sådd under så många år varit i jorden.

*

Vad vill nu allt detta säga oss såsom missionsfolk?

»Stärken slappa händer och vederkvicken sviktande knän! Sägen till de klenmodiga: 'Varen fasta, frukten icke! Si, eder Gud kommer, hämnd kommer, Guds vedergällning. Han kommer själv för att hjälpa eder!'»

Ja, Guds domar gå över Kina; men de gå ut för att bereda välsignelse för detta folk. Herren vill allt mera dugliggöra dig och mig till att vara hans välsignelses kärl. Må vi vara trogna.

Eder i striden och lidandet
L. Hugo Linder.

Från Peking.

Utdrag ur ett privat brev från fröken *M. Nicholson.*

Sedan vi kommo till Peking ha vi samlats till »frivilligt» bönemöte varje f. m. mellan kl. 10 och 11, då vi haft glädjen ha en fröken Månsson från Norska Lutherska Missionen hos oss. Hon har fått vara oss till mycken välsignelse och uppmuntran genom att peka på det personliga själavinnandet såsom vår nutida uppgift i Kina. Gud har fått meddela oss mycken välsignelse genom denna sin tjänarinna, och vi tacka Gud för denna tid i Peking.

I tisdags kväll hade Pekings Missionärssällskap sitt månadsmöte, och ämnet för kvällens samtal var: »Vad är målet för vårt missionsarbete i detta land?» Ämnet var annonserat ett par veckor förut, så att de olika missionernas missionärer skulle ha tid att sammanträda och förberedelsevis samtala i denna viktiga sak. Mötet blev intressant, och eftersom jag knappast tror att någon annan av de våra gjorde anteckningar härom sänder jag nu detta meddelande.

Den Förenade Kyrkan i Kanada var representerad genom dr Reeds, som angav deras mål vara att få till stånd mer och mer samarbete med den kinesiska kyrkan både i fråga om rent evangeliskt arbete och i fråga om skolarbete. Vidare sökte de att föra fram den kinesiska kyrkan till att bli självunderhållande.

För Sv. Missionen i Kina talade missionär A. Berg. Han angav såsom vårt mål att fostra fram en helig och självunderhållande kristen församling i Kina, i vilken rum finnes för den levande Kristus.

Representanten för American Board Mission framhöll religiös fostran i vilken Herren Jesus framhålles såsom vårt exempel vara deras arbetsprogram. De skulle också sträva för att stärka vänskapliga förbindelser mellan olika raser och folk.

Londons Missionssällskap ämnade bedriva energiskt evangelisationsarbete, enär socialt arbete aldrig kan ersätta predikandet av evangelium, som är en Guds kraft till frälsning. Vikten av kvinnoarbete, husandakt, bönemöten och söndagsskolarbete betonades.

Methodist Episkopal Missionen ville arbeta för att få fram en verkligt levande kristen församling i Kina under infödd ledning och självunderhållande.

Amerikanska Presbyterianska Missionens mål var en självstyrande, självunderhållande och självutbredande kristen kyrka i Kina, i vilken missionärerna skulle ingå såsom medlemmar och stå såsom rådgivare.

Frälsningsarmén ville söka hjälpa de fattiga och nödlidande, de sjuka och utkastade samt leda dem fram till Jesus Kristus, som ensam är i stånd att tillfredsställa människohjärtats djupaste behov.

*

Detta var i all korthet varåt de olika missionerna syfta. I e. m. skola vi samlas hos Berglings och Morris Bergling skall hålla ett föredrag om en moské, som vi i morgon e. m. hoppas få besöka.

Verksamhet bland engelska soldater i i Peking.

Missionär Morris Bergling meddelar följande i ett privatbrev daterat i Peking den 26 september 1927:

Måste berätta om ett möte med mr Herbert Taylor och hans son J. Hudson Taylor (alltså sonson till C. I. M:s grundläggare). Denne unge Taylor är också missionär — det enda barnbarnet till förste Taylor, som är missionär. Han har i sommar verkat och varit till stor välsignelse bland de engelska trupper, som varit förlagda ej långt från Peitaiho.

Han var en junidag på utflykt till denna plats och tvingades av regn till barackerna. Han kom att tala vid två engelska soldater, som redan den första kvällen böjde sina knän och gåvo sina hjärtan åt Gud. Snart blev han ombedd att komma och hålla möten. Slutligen öppnades en stor sal för honom och några andra missionärer. Men en dag funno de, att salen var iordningställd för en biografföreställning. Han sökte då finna officeren, som lovat honom salen, men fann att det skett ett ombyte av officerare. Den nye kommendanten uppsöktes, men ville ha noggrann uppgift på avsikten med mötena, vilken denomination T. tillhörde o. s. v. T. svarade, att han ej alls kommit för att göra propaganda för någon särskild trosbekännelse, att han själv var en »fri metodist», men att han endast ville vinna själar för Kristus och ej för metodistsamfundet. Kommendören tillät mötena att hållas och sände följande order till en underofficer: »Herr Hudson Taylor vill hålla metodistiska möten. Håll salen i ordning, närhelst han önskar det...»

Mötena voro till en början ej mycket besökta. Men skaran ökades kväll efter kväll. Efter varje möte uppmanade unge T. soldaterna att avgöra sig inför Kristus. Det kunde komma ända till fem—sex varje kväll. Vid ett allmänt vittnesbördsmöte, dagen innan jag sammanträffade med honom, hade tolv nyomvända män vittnat inför sina kamrater om frälsningen i Kristus.

En dag skulle några soldater på en utflykt och ville ha unge T. med. De ansågo, att han arbetat så hårt bland dem, att han måste ta sig litet rekreation. T. svarade, att han ej kunde gå. Han hade ofta besök under dagens lopp av sådana, som önskade samtala med honom i andliga ting. Han svarade: »Hur kan jag stå till svars inför Gud, om någon vill tala med mig om sin själ och jag är ute och roar mig?» Soldaterna förstodo dock bättre än T. själv, att han behövde litet omväxling efter ett ansträngande själavårdsarbete. De kommo därför med en hink vatten och skulle hälla över honom och sängen, om han ej lovade att gå med. Han lovade och undgick att få en dusch.

En av de väckta var katolik. Där i lägret skilde man mycket strängt på protestanter och katoliker. Ja, de hade olika regementen. En protestant tåldes ej i ett katolskt regemente och en katolik fick ej tillträde i ett protestantiskt regemente. De höllo skilda möten och separera sig på allt sätt. Den unge katoliken, som förirrat sig till protestanten träffades av Guds Ande och kände sig olycklig. Han kom till unge T. och klagade sin nöd. Om han överginge från katolicismen skulle han röna svår förföljelse. Vad var att göra? T. svarade, att han själv måste avgöra det. Huvudsaken var, att man står rätt inför Gud i sitt hjärta och följer Guds ords bud. Men ansåge han, att han ej kunde stå kvar och ej vara lycklig, borde han inför Gud avgöra, vilket steg han borde taga. Så stod saken, när vi hörde om den. Att den unge mannen blev föremål för mycken bön från vår sida, säger sig självt.*

Ännu en episod måste nämnas. En dag voro några av soldaterna på signaleringsövningar med starka ficklampor heliograf. De signalerande voro på ett avstånd av 4—5 sv. mil från varandra. I lägret på-

* Hör nu att han beslutat lämna katolicismen.

gingo möten, som voro mycket välsignade. En av dem som åhörde mötena blev så gripen därav att han ville tala om det för en kamrat på den andra platsen. Han skrev samman ett »telegram» av ungefär följande lydelse:

Jack, Chinwangtao!
Välsignade möten pågå. Tre kamrater avgjorde sig i går för Kristus. Bed för oss.
Jim.

Detta »telegram» översändes av icke troende soldater, mottogs och fortskaffades till adressaten. Denna blev så rörd att han sände ett svar:

Jim, Shanghaikuan!
Tack för meddelande om mötena. Vi bedja för Er. Jack.

Är det ej glädjande att se, hur Gud kallar även »utlänningar» mitt ibland hedningar?

Felande bröder.

Israels barn blevo en gång hårt straffade för Akans synd. Jos. 7: 1. Men då det onda var avlägsnat från dem, upphörde Herrens brinnande vrede. Herren prövar kanske även oss, fastän vi ibland ej taga oss tid att utrannsaka, vad orsaken är och skilja oss från det onda.

I vår industriskola utbröt feber under sista året; den ene efter den andre blev angripen. Vi ropade till Gud, men allt flera blevo sjuka. En ung hoppfull yngling dog. Flera voro allvarligt sjuka, och alla voro de i industriskolan. Det var »synd i lägret». Fastän där inte var gömt något silver, guld eller någon babylonisk mantel (Jos. 7: 21), så fanns där ändå något som var gömt, något som för Guds rannsakande öga var en vederstygglighet. Det kom fram — nöd, sorg och oro följde — det kom bort, och plågorna upphörde genom Guds stora barmhärtighet.

*

Efter ett möte på en utstation 1 mil härifrån gingo tre från industriskolan och en av våra andra infödda kristna tillsammans därifrån. De passerade ett tempel, talade om avgudarna, och som de stodo där, fingo de den idén, att de skulle gå in och göra avgudarna »hjärtlösa». Avgudarnas »hjärta» består av små saker, som äro inmurade i dem, t. ex. mässingsspeglar, en liten lampa, gamla kash, ja t. o. m. silverpenningar. En av dem stod vakt, medan de andra gjorde hål i avgudarnas rygg och tog en mässingsspegel och lampan. Det var icke nog med, att de ödelade, vad som icke hörde dem till, utan de behöllo sakerna och gömde dem i sina lådor.

En tid gick. Så kommo boxarna, som äro avgudadyrkare och hava invigt sina liv till att tjäna avgudarna, till templet och fingo se hålen i avgudarnas rygg: »Vem har gjort denna nedriga handling? Det måste vara de troende. Några andra våga det icke.» Undersökning gjordes. En av de troende greps, hängdes upp i händerna i templet och fick slita spö. Den ledande för de kristna där eftersöktes, ty hans unge son hade varit med. Flera bröder därifrån kommo hit för att hämta Chang (ledaren), som hade flytt till staden.

*

Min man var borta, och vår son Martin satt hela eftermiddagen och samtalade med dem om vad som var att göra. O, vad vi ropade till Gud om hjälp i denna sak. Först nekade de och försökte slingra sig och förvärrade på så sätt saken för sig. Men nästa dag hade hela sanningen kommit fram. Då gick mandarinen med tillbaka till byn, följd av två snälla evangelister, medan vi här hemma ropade till Gud om förbarmande. De kommo fram till sin bestämmelseort vid mörkrets inbrott, och strax kommo boxarna och hämtade dem till templet.

Boxarnas ledare var först mycket human emot evangelisterna och satt stilla och talade med dem om det skedda. Hundratals boxare stodo packade och utanför templet med spjut, prydda med röda tofsar. Plötsligt var det, som om en ond ande hade besatt dem alla. De hoppade, skreko, fäktade med sina blanka svärd.

Alla skulle hämnas för vad deras gudar lidit.

Under detta tumult greps Chang, hängdes upp i händerna och blev slagen, så att blod flöt, men erhöll dock intet farligt sår.

Våra evangelister fingo se det, och hindrade dem från att fortsätta sägande: »Se blod flyter, det är nog». — Han löstes. På golvet hade då två av de troende fallit på knä framför gudarna, vita av rädsla. Vår evangelist får se dem, slår till dem med sin stav, som han hade i handen, och befaller dem att stiga upp, s ägande »Här gäller det att stå och *icke svikta*». De reste sig också, men voro nästan bedövade.

En av evangelisterna sade till boxarna: »Nu är det sent. Vi behöva vila, ty i morgon är det söndag, och då hålla vi möte». De fingo då gå. Nästa dag höllo de sitt möte. Boxarna höllo sig utanför och voro stilla tills mötet var över. Sedan började ånyo överläggningen. Först begärde boxarna, att templet skulle repareras, teater spelas för gudarna och en stor summa pengar utbetalas. Resultatet blev slutligen, att de kristna skulle ersätta de bortkomna sakerna och utbetala 30 dollar = 60 kronor. Vi tackade Gud, för att det ej slutade värre än så.

Vi hoppas, att de troende tagit lärdom av detta och bliva försiktiga. De hava kommit från mörkret och behöva mycken förbön och hjälp för att kunna stå fasta i de olika frestelserna, så att Gud icke vanäras utan i stället förhärligas även genom de svaga.

»Om än våra missgärningar vittna emot oss, så hjälp dock, Herre, för ditt namns skull.» Jer. 14: 7.

Dagny Bergling.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Efter ett hundratio år.

I Missionstidningen Sinims Land för den 1 aug. 1916 var ett meddelande infört under rubriken: »Efter hundra år». I detta påvisades, huru missionsarbetet utvecklats under den tidsperiod, som angavs genom rubriken. Vi ha blivit uppmanade att åter införa detta meddelande och gå härmed denna önskan till mötes i det att vi först införa meddelandet sådant det infördes 1916 och sedan göra ett tillägg enligt den sista nu tillgängliga missionsstatistiken, d. v. s. för år 1925. Så omfattar då meddelandet missionsarbetets utveckling under etthundratio år.

»Efter hundra år.

För hundra år sedan var nästan varje land i Asien och Afrika stängt för evangelium. Näslan inga missionärer funnos. Nu finnas i hednavärlden c:a 25,000 evangeliska missionärer.

Da fanns Bibeln översatt endast till 65 olika språk eller dialekter, nu till över 500.

Då inflöto i missionsgåvor endast några tusen kronor om året. Nu givas årligen av evangeliska kristna till den utländska missionen över 100 millioner kronor.

Då funnos inga infödda medhjälpare. Nu finnas över 112,000 infödda pastorer, evangelister, bibelkvinnor, lärare, bibelspridare o. s. v.

Da fanns icke en enda kvinnlig missionär. Nu finns det över 6,000.

Då funnos endast några få missionsskolor. Nu finnas på missionsfälten över 35,000 protestantiska läroverk, lägre och högre, med nära 2,000,000 lärjungar.

Då fanns icke ute på missionsfältet en enda tryckpräss. Nu finnas 160 missionstryckerier och utgivas ute på missionsfälten 400 kristliga tidningar eller tidskrifter.

Då var det med undantag av Brödraförsamlingen ingen evangelisk denomination som sådan, som bedrev hednamission. Nu finns intet erkänt evangeliskt samfund, som icke har sitt missionsfält.

Da fanns icke ett enda missionssjukhus, icke ett enda barnhem eller någon som

belst barmhärtighetsinrättning. Nu ha de olika missionssällskapen 700 sjukhus och över 500 barnhem och asyler av olika slag.

Då fingo banbrytarna, Judson, Carey och Morrison, arbeta från sju till tio år, innan de fingo se den första omvända. Nu läggas varje ar ute i hednaländerna över 120,000 infödda till de kristna församlingarna.»

Efter hundratio år.

Så var det efter hundra år. Tio år senare, alltså efter hundratio ar, har statistiken följande siffror att meddela: 29,188 evangeliska missionärer; 151,531 infödda pastorer, evangelister, bibelkvinnor, lärare, bibelspridare o. s. v.; 17,744 kvinnliga missionärer, därav 8,619 gifta; 50,079 protestantiska läroverk, lägre och högre, med 2,440,148 lärjungar; 858 sjukhus och 658 barnhem och asyler.

M. L.

Ty liksom regnet och snön
faller ifrån himmelen
och icke vänder tillbaka dit igen,
förrän det har vattnat jorden
och gjort den fruktsam och bärande,
så att den giver säd till att så
och bröd till att äta,
så skall det och vara med ordet
som utgår ur min mun;
det skall icke vända tillbaka till
mig fåfängt,
utan att hava verkat vad jag vill
och utfört det vartill jag hade
sänt ut det.

Jes. 55: 10, 11.

Missionärernas adresser.

Aug. och Augusta Berg, Hugo och Marie Linder,	c/o A. Kok Esq., Austrian Legation, *Peking Chi.* China via Siberia.
Henrik o. Hilma Tjäder, Anna Janzon, Frida Prytz, Rob. o. Daguy Bergling, Oscar o. Gerda Carlén, Maria Nylin, Malte och Ida Ringberg, Ingeborg Ackzell, Estrid Sjöström, Judith Hultqvist, Morris o. Carola Bergling Minnie Nicholson, Lisa Gustafsson, Berta Flodberg, Ida Söderberg,	Methodist Mission Compound Nr 6, *Peking Chi.* China via Siberia.
Carl och Ethel Blom, Maria Pettersson, G. V. Wester,	Swedish Mission, *Yuncheng Sha.* China via Siberia.
Axel och Anna Hahne,	Swedish Mission, *Ishih Sha.* China via Siberia.
Josef o. Johanne Olsson,	23 Lisson str., *Pawtucket.* R. I. U. S. A.

I hemlandet:

Fredrika Hallin, Th. o. Sekine Sandberg, Anna Eriksson, Emma Andersson, Maria Björklund, Nils och Olga Svensson, Martin Bergling,	Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg.

Ebba Burén, adr. kamrer F. Nordberg, Odengatan 57, Stockholm.

Ossian o. Edith Beinhoff, Ovanäker.

Rich. o. Hildur Anderson, Vintrosa.

Judit Högman, Drömstigen 28, Äppelviken.

Maria Hultkrantz, Björnö, Heljebol.

David o. Karin Landin, adr. Otterdahl, Djursholms Danderyd.

Ester Berg, Hantverkaregatan 28, Stockholm.

C. J. Bergquist, S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Nath. o. Elsa Engbäck, Ingarud, Hasslerör.

Elna Lenell, Ovanmyra

Hanna Wang, Bergvik, Östersund.

Elna Gunnardo, Södra K. F. U. K., Stockholm Sö.

Johannes Aspberg, Boden.

Litteratur.

Trettiofem år i Kina. Av Aug. Berg. Svenska Alliansmissionens Bokförlag, Jönköping. 348 sid. Pris häftad kr. 5: 75; inbunden kr. 6: 75.

Det är ett så mycket större nöje för oss att anmäla denna bok, som vi däri finna en framställning av vår egen Missions gärning i Kina. Livfullt och medryckande är här skildrat missionärens liv icke minst intressant därigenom att boken omfattar en tidrymd, som hör till den viktigaste i Kinamissionens historia. Man får här värdefulla inblickar i livets mångskiftande gestaltningar ibland Kinas urgamla folk i en tid, då gammalt och nytt brytas sasom aldrig förr, i en tid, då Kinas folksjäl håller på att få ett nytt livsinnehåll. Den tidsbild författaren ur egen erfarenhet här ger är därför med än vanligt omväxlande och rik. Och författarens kända förmåga att göra sin framställning levande och intressant gör att boken såväl till form som innehåll blir god och värdefull och ej bör saknas i någon Kinaväns boksamling.

E. F.

Nedsatt pris på Världsmissionens Atlas och Statistik.

Som bekant utgavs för ett par år sedan genom Internationella Missionsrådet en ny fullständig missionsatlas över hela världen jämte en allmän statistik över världsmissionen. Detta stora arbete kostade då pd 2/2. Nu meddelar Internationella Missionsrådet, att priset blivit nedsatt, så att arbetet kan erhållas för Sh. 10 Pence 6 vid direkt rekvisition från förlaget. Till priset kommer därjämte postporto.

Som detta arbete är det enda i sitt slag och en ny världsmissionsstatistik med säkerhet icke kommer att uppgöras på flera år, har det under en lång tid framåt sin fulla auktoritet. Det är att hoppas, att många för saken intresserade skola passa på tillfället och förskaffa sig denna enastående uppslagsbok för allt som rör den kristna missionen i världen.

Rekvisitioner kunna insändas till Edinburgh House Press, Edinburgh House, 2, Eaton Gate, *London S. W. 1.*

Hans Stjärna i Östern.

24:de årg.

Om vår missionskalender har i år bl. a. följande uttalanden gjorts:

»Man har under aren blivit van att möta gediga, värmande ord i denna kalender. Man blir ej heller missräknad i detta avseende i år. Enbart Erik Folkes uppsats: Eder är född en Frälsare, är en pärla. Goda bidrag ha dessutom lämnats av missionärerna Berg, Hahne, Svensson, Bergling, Ringberg samt av fru Olga Svensson och fröknarna Ester Berg och Lisa Gustafsson m. fl. Upplysande, stärkande, inspirerande och värmande skall denna kalender även i år få tjäna missionens välsignade Herre.»

(Fritz P—n i Bilaga till Sanningsvittnet.)

*

»Mittens rike, sönderslitet av ett permanent inbördeskrig, utsuget av rövare och soldater, så likt mannen, som »fallit i rövarhänder», har också funnit sin barmhärtige samarit. Även bland vårt lands kristna finnas många som nitälska för Kina.

I provinserna Shansi, Shensi och Honan med ett invånareantal lika stort som hela vårt lands arbeta ett 60-tal svenska missionärer, tillhörande *Svenska Missionen i Kina.* Flera av dessa ha i föreliggande kalender gripit till pennan. Var lugn för, att de ha något att berätta. Var lugn för att var och en av dem kunde ha stoff till en hel bok, om det gällde. Men nu inskränka de sig i allmänhet till enstaka interiörer och livsbilder. Missionär Aug. Berg, missionens ledare ute på fältet, försöker sig i en uppsats på att skildra något — som inte finns: Hemliv i Kina. Men han kommer ändå inte till korta, han beskriver både roande och intressant det kinesiska »hemmet», d. v. s. huset och vad där försiggår. Barnen, enkannerligen de små flickebarnen, ha fått sin förespråkare i Lisa Gustafsson, fru Olga Svensson bidrager med tvenne skildringar, fröken Ester Berg berättar om en godhjärtad, stilla kineskvinna och hennes sätt att »samla skatter i himlen», medan missionärerna Hahne och Ringberg skildra några av sina minnen från verksamheten. Olika sätt att missionera skildras av missionärerna Rob. Bergling (opieasylerna) och Nils Svensson

(tältmissionen); de ha ett par synnerligen intressanta uppsatser. Missionär Aug. Berg skildrar vidare under rubriken »Vägmärken» Kinas utveckling under de senaste femton åren. Där kan den, som inte följt med tidningarna, få en ganska god överblick av en del förhållanden i detta gigantiska rike. Som ett gemensamt omdöme om kalendern kan sägas, att den är redigerad med omsorg och att den ger en god bild av missionsverksamheten på S. M. K:s fält, en bild som än mer förtydligas genom de många goda illustrationerna.»

(E. O. i Sv. Morgonbladet.)

Kalendern kan ännu rekvireras från Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggr. 55, *Stockholm*. Pris häft. kr. 1: 75; kart. 2: 25; och klotb. 3: 25.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under november 1927.

Allmänna missionsmedel.

1557. H. G., Göteborg 10: —
1558. Ölmstads mfg 75: —
1559. Ölmstads Norra Arbetsfören. 75: —
1560. »En Herrens vän» 10: —
1561. »Tionde» 100: —
1562. K. F. U. K:s Centralfören., gm K. M. A., till M. Björklunds underh. 50: —
1563. O. A. A., Essvik 6: 30
1564. »Annie» 10: —
1565. »Ps. 3:9», till R. Andersons underh. 200: —
1567. »E. A.» 10: —
1568. »Ur Guds rika förråd» 10: —
1569. Kramfors mfg 25: —
1570. »Onämnd» 20: —
1573. »I st. för blommor till Sigr. Storckenfeldt» 10: —
1574. Luth. mfg, Ystad, influtna auktionsm. till S. M. K. 60: —
1575. »Herrens del» 40: —
1576. »Till S. M. K., från en Steningevän» 10: —
1577. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
1578. »Tre Kinavänner, en liten blomma på A. Aspbergs grav» 20: —
1579. Solberga och Wijs arbetsförening 25: —
1581. L. H. Sthlm 21: 05
1582. E. K:s sparbössa, gm J. S., Karlskrona 5: 25
1583. St. Åby Östra syfören. 150: —
1584. Sparb. medel från Kinavänner i Ulricehamn, gm A. L. 76: 70
1585. »Svensk kvinna» 30: —
1586. J. och K. B., Tranås 100: —
1587. »Från ett missionsäppelträd», gm K. B., Tranås 10: —
1588. Syfören. »Ljusglimten», Duvbo, till Maria Petterssons underh. 50: —
1589. Ur sparbössan på Strömsborgs Vilohem 35: 27
1596. F. H., Duvbo, tionde 12: —
1597. »Tionde» 20: —
1598. »Okänd» 10: —
1599. »En Jesu vän» 50: —
1600. »B. E. D.» 15: —
1601. H. J., Motala Verkstad 10: —
1602. Onämnd, gm M. L., Ang 11: 50
1603. Månstorps mfg, från skörde- och missionshögtid 40: —
1604. H. och O., Norrköping 25: —
1605. Ps. 23: 1 10: —
1607. Koll. på K. F. U. M., Hälsingborg, vid missionär Martin Berglings föredrag 7/11 35: 96
1608. O. H. Innervik, »tacksamhetsgärd på 50 årsdagen» 50: —
1609. Barnsyföreningen i Slättevalla 50: —
1610. E. B., Sthlm 5: —
1611. Överbet. å H. S. Ö. 6: 30
1612. »Tackoffer 11/11» 200: —
1613. H. och I. J., Gbg 25: —
1614. P. P., gm N. P. P., Munka Ljungby 20: —
1616. Bidrag från K. V. U. F., Östersund, till missionärernas hemresor, gm M. S. 20: —
1617. E. B., Östersund, till Hanna Wangs underhåll 50: —
1618. S. och M. S., d:o, till d:o 200: —
1619. Av Skördefestmedel på Frösön, till d:o, gm J. R. 100: —
1620. »Från en Kinavän i Vänersborg» 100: —
1621. S. J., Eksjö 100: —
1622. E. S., Sthlm 50: —
1623. A. R., d:o 20: —
1624. »Ur Guds rika förråd» 20: —
1626. S. A. A., Höganäs 10: 66
1629. »Herrens tionde» 18: —
1630. Koll. vid Nath. Engbäcks besök i Värna, gm M. L. 7: —
1631. »Ett tackoffer till Gud på 60-årsdagen d. 31/10 1927, av Anna» 60: —
1632. Koll. fr. Kinakretsen i Skellefteå, gm S. N. 150: —
1633. J. och A. B., Skellefteå 10: —
1634. Koll. vid Hanna Wangs föredrag i Böle, gm A. J. 5: 57
1635. D:o vid d:o i Flatnor, gm d:o 11: 07
1636. D:o vid d:o i Våle gm d:o 7: 88
1637. A. J., Bodsjö 1: —
1638. Föreningen K. K., Vänersborg 200: —
1639. Falköpings syförening 100: —
1640. F. G. D., Lundsbrunn, »ett tackoffer till Gud» 25: —
1641. Frau offerstund i Sandens missionshus, Kristdala 13/11, till Minnie Nicholsons underh., gm A. G. N. 61: 06
1642. L. R., Sthlm 50: —
1643. A. S., d:o 25: —
1644. H. W., d:o 10: —
1645. I. H., d:o 50: —
1646. G. K., Björköby 20: —
1647. Vårdnäs mfg 50: —
1648. Från avlidna fröken Maria Anderson, Karlskrona, gm A. 500: —
1649. J. P., Ovanmyra, sparb.-medel 15: 30
1650. Söndagsskolbarnen i Ovanmyra, gm d:o 6: 05
1653. E. R., Gbg, »Till missionärerna» 50: —
1654. »Med tack till Gud för 55 år» 55: —
1655. »20 år den 2/10» 20: —
1656. E. E., Sävsjö 10: —
1657. J. J., Hädinge 10: —
1658. Kimstads församlings kyrkl. syförening 100: —
1659. A. J., Alingsås, sparb.-medel 59: 37
1667. Sparb.-medel från Ekenäs syförening 37: 12
1668. Kinakretsen, Gbg, till Berta Flodbergs underh. 160: —

1669. Hackvads syförening 100: —
1670. »Tiondes» 60: —
1671. Koll. vid Martin Berglings föredrag på K. F. U. M., Norrköping 20/11 32: 31
1672. Resebidrag till M. Bergling 5/10 och 10/10 av E. W., Karlstad 7: —
1673. Koll. vid M. Berglings föredrag i Karlstad 10/10 6: 99
1674. D:o vid d:o i Skövde 12/10 27: 50
1675. D:o vid d:o i Ekenässjön 17/10 10: —
1676. D:o vid d:o i Vetlanda 19/10 20: 45
1677. E. A., Vetlanda, resebidrag 1: 60
1678. Ko'l vid M. Berglings föredrag i Mörteryd 20/10 15: —
1679. Resebidrag till d:o av K. F. U. M., Malmö 25: —
1680. D:o till d:o av Ystads K. F. U. M. 5: —
1681. F. och A. F., Landskrona 5: —
1682. Resebidrag fr. K. F. U. M., Landskrona, till M. Bergling 7: —
1683. D:o fr. d:o, Lund, till d:o 15: —
1684. D:o fr. d:o, Hälsingborg, till d:o 15: —
1685. D:o fr. Jönköping, till d:o 50: —
1686. Ko'l i Eksjö missionshus, vid M. Berglings föredrag 40: 10
1687. D:o i Holsby missionshus vid d:o, 11: 92
1688. D:o i Styrestads missionshus, vid d:o 16: 81
1689. Syföreningarnas för S. M. K. försäljning i Sthlm 22/11 4,905: 84
1690. Från en arbetsförening i Karlshamn, till Estrid Sjöströms underh. 71: 50
1691. Koll vid en församlingsafton i Boden, gm J. v. A. 31: 50
1692. E. L., Köpenhamn, överbet. å böcker 8: 87
1693. Daggryningen i K. M. A., till Ester Berg för utrustn.-bidrag och extra utg. under hemresan 300: —
1694. E. F., Kimstad 15: 97
1695. E. och S. A., Hagaro, till Axel Hahnes underh., gm F. S., Kumla 20: —
1696. D:o till Verner Westers underh., gm d:o 10: —
1697. »I Jesu namn» 50: —
1698. Kinagruppen i Gbgs K. F. U. K., till Lisa Gustafssons underh. 1,000: —
1700. Vänner i Motala, sparb.-medel, gm H. F. 10: 10
1701. Koll. vid D. Landins möte på K. F. U. M. i Sundsvall, gm Th. N. 23: 32
1702. D:o m. m. vid d:o i Härnösand, gm E. N. 61: 97
1703. Koll. på K. F. U. M. och Kinamöte i Östersund vid D. Landins besök, gm M. S. 51: 80
1704. Koll. på K. F. U. M. i Bräcke vid d:o, gm I. P. 12: 36
1705. Koll. vid K. F. U. M:s och Kinamöte i Luleå vid D. Landins besök, gm S. J. 36: —
1706. Koll. på K. F. U. M., Kiruna, vid d:o, gm E. A. 15: 25
1707. Koll. vid Kinamöte i Ovanåker, vid D. Landins besök, gm E. O. B. 14: 29
1711. Skärstads N. mfg 100: —
1712. Nye mfg, årsbidrag 50: —
1713. Simtuna syförening 150: —
1714. Gåvor och sparb.-medel, gm H. B. 35: —
1715. Skellefteå landsförsamlings mfg 235: —
1716. »Till min väns minne d. 19 nov.», gm A. B., Skellefteå 50: —
1717. »De' av koll. vid senaste Kinamötet», gm d:o 15: —
1718. A. L., offerkuvert, gm d:o 10: —
1719. »Tackoffer från tvenne gamla missionsvänner» 500: —
1721. K. G., Sthlm 20: —
1722. M. och J. S., Säter 20: —
1724. Myresjö Östra mfg 25: —
1725. Kinesernas Vänner, Jkpg, till missionärernas underh. 450: —

Kr. 13,266: 90

S. M. K:s Pensionsfond.

1566. 2 Mos. 35: 5 50: —
1625. Syföreningen N:r 2 61: 31

Kr. 111: 31

Särskilda ändamål.

1555. M. H., tackoffer, till Baruh. i Sinan 5: —
1556. »Onämnd», i st. för blommor på lilla Esters grav», »Herren är min herde, mig skall intet fattas», till d:o gm M. H., Björnö 5: —
1571. S. S., Sthlm, till M. Ringberg för lärare i Mienchih 137: 50
1572. O. A., Spjutsbygd, till nya testamenten på kinesiska 30: —
1580. P. E. W., Djursholm, för evang. i Tungchowfu 30: —
1590. Syfören. »Solglimten», Duvbo, till barnh. i Sinan 1,000: —
1591. M. H., Björnö, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 20: —
1592. Syföreningens sparbössa, Ljungby, till I. Ackzell, att anv. för barn- och kvinnoarb. 11: —
1593. Från »Kinaförsäljningen» i Ljungby d. 2/11 till d:o 100: —
1594. E. S., Ljungby, till I. Ackzell för kvinnoarb. 50: —
1595. D:o till Augusta Berg för d:o 50: —
1606. Onämnd, till Maria Pettersson, att anv. eft. gottf. 15: —
1615. R. M., Spjutsbygd, för Mienchih 10: —
1627. Redbergslids syförening, Gbg, för underhalll för lärare och evangelister, Mienchih 300: —
1628. B. J., Mariestad, »födelsedagsblommor» till Carlén att anv. eft. gottf. 30: —
1651. Syfören. N:r 1 för underh. av bibelkvinnor i Honanfu 85: —
1652. Syfören. i Sättra, sparb.-medel, till barnh. i Sinan 75: —
1660. »Libanons missionskrets», Gbg, för evang. Li Sung-ho i Hoyang 200: —
1661. Söndagsskolan i Norra Skärstad, sparbössemedel, till Axel Hahne för Hungrigens utbildning, gm O. A., Siringe 50: —
1662. Onämnd, till barnh. i Sinan 5: —
1663. Betaniaförsamlingens Ungdomsfören., Huskvarna till Hugo Linder, att anv. eft. eget gottf. 15: —
1664. »Matildas sista gåva», till barnh. i Sinan, gm H. L., Algarås 10: —
1665. »Selma Sällt, i st. för kransa på Matildas grav», till d:o gm d:o 5: —
1666. H. L., d:o till d:o gm d:o 10: —
1699. Vesta och Hjortsberga syförening, till Maria Nylin, att anv. eft. gottf. 50: —
1708. I. A. M. för deras tre evangelisters underh. 300: —
1709. Den äldre syföreningen i N. Skärstad, till evang. »Gyllenstjärnas» underh. 150: —
1710. D:o till en skolgosses underh. 50: —
1720. G. A., Gränna, till de hungrande i Kina 5: —
1723. M. och J. S., Säter, till M. Ringberg, att anv. eft. gottf. 20: —

Kr. 2,854: 50

Allmänna missionsmedel	**13,266: 90**
S. M. K:s Pensionsfond	**111: 31**
Särskilda ändamål	**2,854: 50**

Summa under nov. månad 1927 Kr. 16,232: 71

Med varmt tack till varje givare!

»Stora äro de under du har gjort, Herre, min Gud, och de tankar du har tänkt för oss.»
Ps. 40: 6.

Hans Stjärna i Östern

24:de årgången.

Innehåller:

Barnet i krubban. Ill.

Vid krubban.
Av L. S.

Eder är född en Frälsare.
Av missionsdirektor E. Folke.

Vägmärken.
Av missionär August Berg.

Förstlingsfrukt.
Av missionär Axel Hahne.

Skatter i himmelen.
Av fröken Ester Berg.

Tältverksamhet.
Av missionär Nils Svensson.

Min bästa fisknot.
Av missionär Rob Bergling.

Erfarenheter från husbesök.
Av fru Olga Svensson.

Bara en flicka.
Av fröken Lisa Gustafsson.

Hemliv i Kina.
Av missionär August Berg.

»Himmelsk kallelse.»
Av fru Olga Svensson.

Ljus över griften.
Av missionär Malte Ringberg.

Kalendern, som är rikt illustrerad, innehåller även upplysningar om S. M. K. samt karta över missionsfältet i Kina och kan rekvireras från Sv. Missionens i Kina förlag.

Pris häft. 1: 75, kart. 2: 25, klotb. 3: 25. 5 ex. 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

FRAMTIDSUTSIKTER

Studier i Uppenbarelseboken

av

Nath. Högman

har utkommit i *en 4:de upplaga.*

Innehåller förutom bibelstudierna författarens fotografi, en kort levnadsteckning samt förord av rektor Joh. Rinman, missionsdirektor E. Folke och författaren.

Pris per ex. kr. 1: 50. 25 % rabatt, då minst 5 ex. köpas från

Sv. Missionens i Kina Förlag,
Drottninggatan 55, Stockholm C.

Gamla Förbundets Sista Profetbudskap

Ett bibelstudium
av ***Nath. Högman.***

Om denna broschyr skrives i »Bilaga till Sanningsvittnet»:

»Detta posthumma arbete av den hemförlovade missionssekreteraren Nath. Högman utgör ett bibelstudium anderikt, välformat och klarlänkt över »Gamla Förbundets sista profetbudskap». — Först behandlas profeten såsom Guds sändebud, sedan den historiska bakgrunden, så Det andliga förfallet, Den stora anklagelsen, Den renande elden o. s. v.

Detta bibelstudium över profeten Malaki är synnerligen värdefullt, och vi äro förvissade om, att Nath. Högmans många vänner med glädje skola taga del av detta bibelstudium. Helt visst skall det så verka till välsignelse, och vår avlidne broder skall tala ännu, fastän han är död. Vi rekommendera broschyren på det varmaste. *Aug. B.*»

47 sidor. Pris kr. 0: 50.

Rekvireras från

Sv. Missionens i Kina Förlag,
Drottninggatan 55, Stockholm C.

FÖRSÄLJNING.

"DAGGRYNINGEN"

i Kungsholmen

anordnar försäljning till förmån för missionen i Kina onsdagen den 7 december kl. 10 f. m.—9 e. m. i S:t Göran's kyrksal.

Kl. 4 berättar fröken Ester Berg.

Daga Malton. *Karin Westerberg.*

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 33:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1928 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreteraren Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilken på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25 1 kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 5-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

»Se din konung kommer till dig.» — Lisa Blom. — Försäljningen i Stockholm för S. M. K. — Säg det med missionsgåvor! — Det politiska läget i Kina. — Tacksägelse- och böneämnen. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Efter etthundratio år. — Missionärernas adresser. — Litteratur. — Redovisning. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1927.

N:r 20. ÅRG. 32. 20 DECEMBER 1927. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

GIV GUD ÄRAN.

Och strax vart med ängeln en mängd av den himmelska härskaran, vilken lovade Gud och sade: Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett gott behag. Luk. 2: 1—14.

Att Gud skall äras, det är hela tillvarons mål. Så måste det också vara, så sant Gud är Gud. Att han icke får den ära, som tillkommer honom, det gör, att hela tillvaron kommer ur jämnvikten. Harmonien är borta. Himmelen sörjer. Fridens änglar skyla sina ansikten.

I århundrade efter århundrade hade människosläktet vandrat i fiendskap mot Gud. Herren såg, att människornas ondska var stor på jorden och att deras hjärtans alla uppsåt och tankar beständigt voro allenast onda. Då ångrade Gud, att han hade gjort människorna på jorden, och han blev bedrövad i sitt hjärta. 1 Mos. 6: 5—6. Endast ett försvinnande litet fåtal hade tillbett Gud och ärat honom såsom Gud. Släktled efter släktled vandrade i ett gudlöst dödens tåg, glömde Gud och dyrkade det skapade framför skaparen, honom som är högtiovad i evighet. Så förvandlades världen mer och mer till skådeplatsen för nöd och mörker och natt av ångest.

När människorna hava upphört att giva Gud äran, så kunna de icke heller ge varandra den ära och rätt, som var och en är skyldig den andre. Livet blir i stället en själviskhetens kamp för att nå till en plats i solen. Den som lyckas, blir högmodig och obarmhärtig. De andra fyllas av avund och hat. Tillvaron blir mer och mer en allas kamp emot alla. Världen blir tummelplatsen för laster, lustar och lidelser i demonisk utveckling, i satanisk fräckhet.

Sådan var ställningen i det romerska världsriket, då »tidens fullbordan» var inne. Tillståndet skildras i all sin förfärliga realism av Paulus i brevet

till Romarne, det första kapitlets senare del. Folken hade prövat sina naturliga krafter och hjälpmedel till det yttersta och misslyckats. Man stod inför det fullständiga sammanbrottet. Släktets fullkomliga ruin var blott en tidsfråga, försåvitt där icke fanns något medel, som kunde hindra den stigande ondskan

I en värld, där lustar strida,
Födde brott och spridde ve,
Kristus kom, och vid Hans sida
Kärlek gick och helgelse.
Helgelse blev hjärtats yrke,
Kärlek slöt begärens strid,
Så fick jorden dygd och frid.

Vänligt över jorden glänser,

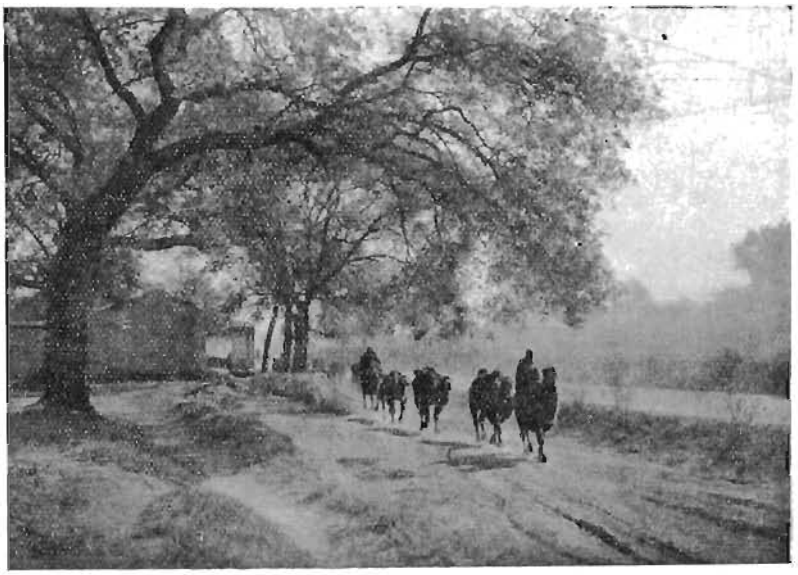

»Se, där komma de fjärran ifrån, ja, somliga från norr och andra från väster somliga ock från sinéernas land. Jublen, i himlar, och fröjda dig, du jord, och och bristen ut i jubel, i berg; ty *Herren* tröstar sitt folk och förbarmar sig över sina betryckta.» Jes. 49: 12, 13.

och den framstormande gudsförnekelsen med förakt för Gud och allt heligt. Utan tvivel genljödo avgrundens boningar av segerjublet över, att ondskans makter lyckats i sin strävan att få människosläktet i uppror mot sin skapare.

Men då skedde den underbara tilldragelsen i Betlehem i kejsar Augustus dagar.

Strålen av ett himmelskt hopp;
Stilla inom tidens gränser
Evighetens sol går opp.

Den första julnatten genombröts av strålarna från evighetens värld. Den nye konungens inträde i världen sker vid tonerna från änglasången. Huru måste icke avgrundens krafter, så vissa som de voro om seger över män-

niskosläktet, ha gripits av missräkning och bävan i den stunden! Den »starkare» gör sitt inträde på valplatsen. Efter Guds eviga råd och förutseende var denne segerfurste fullkomlig Gud och fullkomlig människa i en person. Gud träder genom honom in i organisk förbindelse med släktet och övertager därmed hela ansvaret för dess räddning. »Då nu barnen hade blivit delaktiga av kött och blod, blev ock han på ett liknande sätt delaktig därav, för att han genom sin död skulle göra dens makt om intet, som hade döden i sitt våld, det är djävulen, och göra alla dem fria, som av fruktan för döden hela livet igenom hade varit hemfallna åt träldom.» Ebr. 2: 14—15.

Han fullgjorde, vad vi borde,
Och blev vår rättfärdighet.
Han avvände vårt elände
För båd tid och evighet.

Var det då underligt, att änglarna sjöngo till Guds ära i Betlehems ängder? Jag kan svårligen tänka mig ett under sådant som julundret utan denna »inramning» av änglahärar och änglasång.

* * *

Den sången är insjungen i hjärtana på varje nytt släkte av Guds folk på jorden. Vi lärde den sången i det ögonblick, då nöd och nåd mötte varandra i våra av synden sönderkrossade hjärtan. Ingen kan lära den sången — — — utom de, som äro köpta från jorden. Upp. 14: 3. Guds Helige Ande nedlade då den tonen i vårt väsens djupaste inre. Där smälte den samman med vår pånyttfödda, frigjorda inre människa till en våg av salig fröjd, där grundtonen är denna: »Ära vare Gud i höjden och frid på jorden.»

Nog är änglasången både renare och klarare, men ingen sång är djupare än den, som kommer från en benådad syndares hjärta. Endast en sådan kan sjunga: »Min själ prisar storligen Herren, och min ande fröjdar sig i Gud min Frälsare. — — — Ty den mäktige har gjort stora ting med mig. Änglarna besjöngo ju ock vad Gud berett åt oss genom barnet i krubban.

Det är sant, att instrumentet ofta är skröpligt, men tonen själv är äkta och himmelsk. Och tonen blir klarare, och renare, allteftersom Gud får rena instrumentet genom sin fostran, så att allt större plats beredes för nådens makt. Därunder blir ock hjärtebönen mer och mer denna:

Jesus lös och stäm min tunga,
Att ock jag må kunna sjunga,
I förklaring Lammets sång.
Giv min själ den vita dräkten,
Då den stora morgonväkten,
Bryter fram i glans en gång.

Giv Gud äran! Herrens ära har blivit en insats i frälsningsverket och har förknippats med vår frälsning. Och vi giva Gud äran, då vi i vår hjälplöshet och i vårt förtappade tillstånd taga vår tillflykt till Guds nåd i Kristus Jesus. Ju mera helt vi upplevt och erkänt vår förtvivlade ställning, desto mera blir äran hans, som har köpt oss åt Gud med sitt blod. Och en dag skola vår röster blandas med den oräkneliga skarans, som tillsammans med alla änglarna tillbådo

Gud och sade: »Amen. Lovet och priset och visheten och tacksägelsen och äran och makten och starkheten tillhöra vår Gud i evigheternas evighet. Amen.»

Johan Hagner.

Till våra Steningevänner.

Undvara — tillvarataga.

År 1897 gjorde S. M. K:s dåvarande missionssekreterare, pastor Josef Holmgren, och undertecknad tillsammans en resa i Södra Sverige. I stort sett kände kanske pastor Holmgren sin uppgift vara att sammanhålla och stärka bandet mellan de äldre missionsvännerna. De yngre blevo liksom mer lagda på mig, att jag måtte gå dem till mötes i deras behov av både någon missionskännedom och bestämda mål för det nyvaknande intresset.

Våra första uppehåll gjordes i Östergötland. Nu 30 år därefter synes det tämligen klart, att även om vi kände vår uppgift viktig och stor, fingo vi dock i flera fall mottaga mer uppmuntran och hjälp än vi kunde giva. Här behöver blott nämnas att vi bl. a. besökte kyrkoherdarne Lindbloms och Hammarstens församlingar och voro gäster i dessa Herrens tjänares hem. Oförgätliga dagar.

Och så fortsattes färden från plats till plats i Småland och Västergötland under en tre veckors tid. Det var en förunderlig ursprunglighet och friskhet som mötte oss hos missionsvännerna och en angelägenhet att *höra* allt som kunde berättas och *läsa* allt vad vi medförde av trycksaker. Det fanns icke då så många missionssällskap. Det mesta som kunde förtäljas var därför nytt för det stora flertalet.

Pastor Holmgren, som i allmänhet i början av sina föredrag talade långsamt och såg ut som hade han med hela sin inre människa levat i en annan värld än den som omedelbart omgav honom, blev efter hand, under det han talade, allt mera livlig och varm så att man innan han slutade till och med hade svårt att hinna följa honom i hans hänryckta skildringar från missionsvärlden. I ett av dessa typiska föredrag berättade han, att han två år förut i London kommit i beröring med en sammanslutning av missionsvänner, som tagit till motto, något som ock stod på deras sparbössor: *»Det kan jag undvara.»* De hade gjort det till en helig vana att så snart de stodo i begrepp att göra en utgift som icke var absolut nödvändig de sade till sig själva: »Det kan jag undvara» och lade motsvarande belopp i sparbössan.

Huru många missionärer, som genom dessa medel underhöllos, har jag nu glömt. Men det minns jag, att vi alla som hörde därom häpnade, att så stora summor kunde hopbringas på ett så, som man trodde, enkelt sätt. Ja, det var enkelt och dock långt ifrån lättvindigt. Det fingo många av oss erfara, när vi i vår mån skulle göra det efter.

Idén var emellertid så god, att vi måste göra något för dess förverkligande även i våra nordiska länder. Först beställdes några hundra sparbössor med text. De kallades också hos oss: »Det kan jag undvara». Under vid den tiden täta missionsresor i övriga nordiska länder yppade sig tillfällen att göra idén känd och tillämpad såsom i Norge, Danmark och Finland.

Året därpå gjorde vi, min hustru och jag, vår studieresa till Kina och blevo borta ungefär två år. Vi kunde alltså icke arbeta för en konsekvent utveckling av Det-kan-jag-undvara-idéen, såsom vi hade önskat, särskilt bland de unga. Men ehuru ingen statistik blev tillgänglig var det åtskilligt som tydde på, att i både Sverige, Norge och Danmark ej obetydliga missionsgåvor inflöto. »Det kan jag undvara» stod det i redovisningen i flera missionstidningar.

I Finland upptogs tanken med varmaste sympatier och resolut handlingskraft av några därvarande vänner, främst översten och överstinnan av Forselles. De fingo till stånd en sammanslutning av alla som mottogo en sådan sparbössa. Under därpå följande mer än 20 år insändes till oss en rapport på under året genom sparbössorna för Kinamissionen inkomna medel.

Och churu vänkretsen var liten, uppgick summan i regel till omkring 1,000 mark, ibland åtskilligt mer än så.

Nu blott en fråga: Skulle icke tanken vara värd att realiseras även av *S. M. K:s Steninge-vänner* — kanske av många fler än de vilka bevistat Steningemötena? Att vi själva komma att bli överraskade av det synliga resultatet, det är visst. Och har det hela troget genomförts av kärlek till Herren och hans verk i Kina, så komma de andliga resultaten en gång på den andra sidan att överraska oss ännu mer.

För övrigt, när vi tänka närmare på saken, är det häpnadsväckande huru stora ekonomiska värden som även förspillas blott genom vår tanklöshet. Det uppgavs nyligen i en amerikansk missionstidning vilka summor som representeras årligen t. ex. av blott den senap som lämnas kvar på tallrikarna efter slutade måltider. Hur mycket i den vägen förspilles ej!

Det heter att Jesus, efter bespisandet av de femtusen männen, befallde, att överblivna stycken skulle tillvaratagas *»att intet må förfaras»*. Det är i alla avseenden nyttigt öva sig med att tillvarataga även sådant, som synes vara av ringa värde, och att avstå från utgifter, som icke äro nödvändiga. Men det blir därjämte till oberäknelig välsignelse om det tillvaratagna och sparade användes *med ett bestämt missionerande mål i sikte,* ty när allt kommer omkring är det på bevekelsegrunden det beror; det är kärleken till Herren och hans sak som har en så förunderlig makt att förmera utsädet och föröka frukterna.

Särskilda sparbössor med namnet: Det kan jag undvara, äro ju icke nödvändiga, men däremot skulle det troligen bli många av oss till en hälsosam påminnelse om vi, *på de sparbössor vi redan ha,* skrevo med tydlig skrift: *Det kan jag undvara.* Vilket intresse skulle ej knyta sig till varje insänt bidrag om, när det insändes, uppgift lämnas, att medlen komma från sådan sparbössa. Och vilket än större intresse skulle det ej medföra, om vi kunde få ut flera sådana sparbössor bland dem som ännu inga ha. *Joh. Rinman.*

Peking.

Från Gatulivet.

En svensk, som vandrar den stora Hatamengatan fram, frapperas ständigt av egendomliga scener. Man förvånas över de europeiska husen och affärerna omväxlande med kinesiska smutsiga bodar och stojiga marknadsplatser. Där driver en herde fram sin fårhjord, som nästan blir

Foto: Morris Bergling.
»Lejon av enris». (foto 1.)

överkörd av en modern spårvagn. En bil kommer susande tätt följd av andra, lyxbilar och bussar. Plötsligt skymmes utsikten av ett dammoln, stort som en sandstorm, ty en svart svinhjord drives förbi, rörande upp det tusenåriga vägdammet i högan sky.

Gatorna äro kantade med rickshawmän, som vilja draga en i sina lätta två-

Foto: Morris Bergling.
»Kvinnor av papper, som skola tjäna den döde i en annan värld.» (foto 2.)

hjulingar. De äro envisa vill jag lova. Man har svårt att bli dem kvitt. Tittar man på dem det allra minsta, bums äro de färdiga att draga en — och förtjäna en slant. Jag tänker ofta på hur Jesus skulle ha gjort. Han »varkunnade sig» ju ofta över folket. Jag föreställer mig, att han såg på dem med kärlekens medlidande blick. Men det kan man knappast göra med en rickshawman. Gör man det, får man honom genast över sig och med honom en hel skara andra män, som alla under skrik och skrän vilja tjäna sig en extra shilling. Dock tror jag, att Jesu mäktiga personlighet så skulle ha imponerat på en modern penningkär rickshawman, att han fattat, att Jesus ville giva honom mer än en slant.

*

Peking är de ständiga festernas stad. Den 30 i första månaden firas i lamatemplet »Djävulsdansen». Den 8 i fjärde månaden celebreras Buddas födelsedag. Man tvättar buddabilderna i templen. Har man tid och råd, målar man upp dem ett slag, så de blänka och skina. Den 15 i nionde månaden högtidlighålles »alla själars dag», och den äkta konfucianisten vördar minnet av hädangångna förfäder. Varje fredag vandrar den rättrogne muhammedanen till en av Pekings 30 moskéer, tvättar sig och tillbeder Allah. Och taoisterna ha ingen ände på högtidsdagar.

Buddism, modern lamaism, konfucianism, taoism och muhammedanism, se där de religioner, som möta oss i Peking.

Råka vi vara ute på en »lyckodag» är gatan full av glada bröllopsprocessioner och larmande sorgetåg. Just nu kommer ett begravningsfölje. Men vi se blott de främsta i processionen, ty den är flera kilometer lång. Trasiga pojkar och män äro lejda medhjälpare. Granna rockar hänga över trasorna. De

Foto: Morris Bergling.
»En ståtlig fäderneluvla.» (foto 3.)

bära förgyllda trästänger i form av svärd, tavlor och skyltar. Där framskymtar lejon av enris (se foto 1), parasoller i granna färger, två stora dockor (se foto 2), kvinnor som skola tjäna den döde i en annan värld — kanske som ans hustrur där. (När jag skulle knäppa detta foto, ville bärarna ej tillåta mig, förrän jag gav dem en slant. Jag lovade att så göra, om de blott gingo

Foto: Morris Bergling.
»En skara taoistpräster.» (foto 5.)

Foto: Morris Bergling.
»Se där hans fotografi,»
(foto 4.)

sin väg lugnt fram, Men jag hade ej väl givit en pojke några kopparslantar till fördelning förrän alla kommo rusande och ville ha mer. Jag måste hastigt försvinna för att ej bli åtalad för att ställa till uppträde. Vad bryr sig en kines om liktågets helgd, om han med litet buller och bråk kan skrämma en utlänning att giva en extra penning.)

Nu bäres en ståtlig fädernetavla förbi, prydd med pappersrosor (foto 3). Den döde är kanske konfucianist. Se där hans fotografi (foto 4) i stort format inramat i ett papperstempel, buret av åtta man. Litet senare tåga en skara taoistpräster förbi. De stanna nu och då och ta sig en språkstund (foto 5). Är den döde taoist? Nej, hör blott. En entonig underlig sång ljuder på avstånd. Det är lamaister, 12—20-åriga pojkar, klädda i vitt. Strax bakom dem ses kistan buren av 48 män (se foto 6). Den närmast sörjande går framför kistan, han stannar för vart åttonde eller tionde steg och faller på knä på en dyna, som lägges framför honom. Man tröstar honom med te.

Foto: Morris Bergling.
»Vilklädda lamapojkar. Strax bakom dem kistan» (foto 6.)

Den döde var tydligen en typisk kines, som funnit det bäst att stå på god fot med alla Kinas tre huvudläror, buddism, konfucianism och taoism. Han har skänkt en summa till varje grupp.

En utlänning häpnar över att dessa olika tre religionsgrupper gå så fredligt sida vid sida, när de inbördes väl borde vara konkurrenter. Men för kinesen är det blott en penningfråga. När skall Guds eviga sanna ljus få genomträngа dessa förmörkade själar?

Morris Bergling.

Läget i Kina.

Missionär *Joh. Aspberg* har godhetsfullt tillställt oss en tidningsartikel, som han skrivit för en Norlandstidning. Denna innehåller delvis meddelanden, som redan förut varit införda i Sinims Land, men sista delen av uppsatsen torde vara av intresse för vår läsekrets, varför vi härnedan införa den.

I Central- och Sydkina är läget, i likhet med i det övriga Kina, mycket tilltrasslat. Nationalisterna i Nanking tyckas dock ha repat sig betydligt på sista tiden. De ha helt nyligen fördrivit kommunisterna från Hankow, och om Djiang Kai-schek håller sitt ord och kommer tillbaka som deras fältherre och ledare, kunna de möjligen i framtiden — med Jens? och Fengs? hjälp — driva bort Tschang Tso-lin från Peking. Peking är f. ö. målet omkring vilket striderna i den närmaste framtiden komma att röra sig. Och den av de större krigsherrarna, som först hinner dit, kommer att slå sig ned som härskare där — tills han blir bortkörd av någon annan.

Kommunisterna fortsätta här och var med sin »röda terror» enligt det program, som man i våras kom över vid raiden på ryska ambassaden i Peking. De ha dock synnerligen små utsikter att vinna fotfäste i Kina.

Hungersnöd, översvämningar och farsoter följa i krigets spår och öka det arma, värnlösa folkets lidanden. Bönderna ha de senaste åren sammanslutit sig till s. k. rödaspjutsföreningar och sökt värja hem och härd mot de grymma hänsynslösa militaristerna. Vidskepliga och fanatiska som de äro tro de sig bliva osårbara genom vissa besvärjelser och procedurer, och så gå de löst på soldaterna — oavsett vilket parti dessa månde tillhöra — med sina stora knivar, spjut och hakebössor. Ofta förvildas de dock själva och bli i stor utsträckning antingen rövare — eller soldater.

Framtidsutsikterna? Den som något känner till det kinesiska inbördeskrigets historia aktar sig för att profetera. Ty Kina är i politiskt avseende de oväntade och överraskande omslagens förlovade land. Undertecknad har under några års vistelse där ute haft tillfälle att både på nära håll och genom tidningspressen följa utvecklingen och utgången av många fältslag, stora som små, och jag tror mig vaga påstå utan någon som helst överdrift, att tre fjärdedelar av alla slag avgjorts ej genom öppen strid på slagfältet utan genom svek och förräderi i det kritiska ögonblicket. Ännu torde det dröja några år innan ordning och skick åter råder i Kina, men under och genom de nuvarande brytningarna spirar dock det rätta nationella självmedvetandet småningom fram, och vi få hoppas, att Kina i en snar framtid skall stå fram bland nationerna som en värdig modern representant för den kultur vars bärare det urgamla Mittens rike varit.

Johannes Aspberg.

Våra Steningevänner, s. 268.
Våra missionärer i Peking, s. 270, 277.
Läget i Kina, s. 272.
Sinims Land, s. 273, 280.
Tack för uppmuntrande erfarenheter och Guds nådefulla omvårdnad, s. 273 f.
Våra missionärer i Shansi och Honan.
Trettondagens gemensamma böne- och tacksägelseämnen, s. 278.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Steningevänner!

En av våra Steningevänner har begärt, att vi, förutom rektor Rinmans artikel på annat ställe i detta nummer av vår tidning, under ovanstående rubrik skulle införa även följande uppmaning: *»Låt oss hjälpas åt att försöka sprida Hans Stjärna i Östern!»*

Vi äro tacksamma för att härmed ha tillfälle att tillmötesgå denna önskan. Ännu återstå rätt många exemplar av vår kalender, och det vore säkerligen i fullaste mening en missionsgärning att arbeta för att få upplagan slutsåld. *Och i den gärningen äro vi tacksamma, om även de, som ej haft förmånen vara med på något Steningemöte, godhetsfullt ville träda in.*

Sinims Land.

På sista sidan av dagens nummer av Sinims Land återfinnes prenumerationsanmälan för denna vår missionstidning; och vi ville härmed fästa uppmärksamheten därvid.

Samtidigt ville vi också uttala ett varmt tack till våra vänner, som år efter år gå in i kärleksgärningen att sprida Sinims Land. Vi tacka även Gud för dem och bedja Gud giva dem nåd och kraft till uthållighet och oss många nya sådana vänner.

En stor uppmuntran.

På »Red och Exp.» kunna ibland svårigheter och trångmål hopa sig, så att de som där arbeta frestas att kasta bort sin frimodighet. Vid sådana tillfällen har emellertid Gud ofta någon särskild uppmuntran i beredskap åt dem. För några dagar sedan fingo vi *en stor uppmuntran* genom ett brev, avsänt från en av Sveriges städer. Vi införa det här, på det att det må bli till uppmuntran även för våra missionsvänner:

Till Svenska Missionen i Kina.

Under sommaren 1927 ha vi barn å X—Barnhem haft den förmånen att bo på landet. Där fanns i närheten en grind, som vi kappades att få öppna åt de åkande. Vi fingo då slantar, vilka vi sparade. Nu sända vi vår lilla slant (20: — kr.). Vi ville så gärna få glädja något behövande barn i det arma Kina.

Vördsamt
Barnen vid X Barnhem
gm flickan —.

* *
*

Detta var för oss i sanning en stor uppmuntran. Det blev riktig julstämning i våra hjärtan, och därför tillägga vi nu:

En god, fröjd- och fridfull jul tillönskas alla Sinims Lands läsare!

FRÅN MISSIONÄRERNA

Exempel på Guds nådefulla omvårdnad.

Från Shanchow foro vi med tåg, som ankom till Sinan fram på e. m. Vi kommo överraskande, men återseendets glädje mellan barnhemmets folk, stor och liten, och fröken Maria Pettersson var inte mindre för det. Det ropades och skrattades och gråts om vartannat. Det var ju ett halvt år sedan den sistnämnda reste.

O, vad ha ej dessa stackars människor gått igenom under denna tid. Rövarnas skräckregemente förra vintern och våren är ju tidigare bekant. Kom så nationalarméns infall i provinsen västerifrån. De anfallna trupperna, ursprungligen rövare, gjorde hårdnackat motstånd just här för att giva sin huvudarmé tid att plundra och sedan rymma ut Honanfu, 3½ sv. mil österut. Alltså förskansade de sig i denna lilla arma stad och gjorde motstånd i ej mindre än tio dygn.

Stadsbefolkningen flydde hals över huvud, så att staden var så gott som folktom. Vårt folk kunde ju emellertid inte ge sig

iväg med den stora barnskaran, ett sjuttiotal, varav de flesta äro små, och en hel del, även av de större, äro krymplingar. I stället grävde de sig två källarlika gömställen i den stora gården, omkring 5×2 meter i storlek och 4 m. djupa med lodräta väggar och en brant sluttande nedgång i ena änden. Plankor lades över hålet och halva nedgången, motsvarande en källare hemma, och täcktes sedan med jord. Nere vid golvet grävde de sedan ut mindre grottor i väggarna.

Här i dessa kolmörka »källare» tillbringade omkring *fyra hundra* människor — grannar, bekanta och anhöriga — så gott som hela belägringstiden, ibland hela dygn i sträck under den häftiga kanonaden. Man kan tänka sig vilken luft det blev därnere med denna massa människor hoppackade och utan möjlighet till luftväxling. Mat var ju naturligtvis inte möjligt att ens tänka på att laga.

*

En morgon föreföll det emellertid så lugnt och stilla. Inga skott hördes, och de stackars förskrämda människorna kravlade sig ut för att få frisk luft och lagade sig ett mål mat i all hast. Stor var glädjen då de samlades i matsalen och stora hallen utanför den i barnhemmet för att spisa. Då, utan något förebådande ljud, kom en projektil från en stor kanon på berget väster om staden susande genom grannens hus in genom tegelväggen ovanför fönstret i matsalen, tvärs igenom denna, dock för högt för att träffa någon, genom mellanväggen ut i hallen någon meter från golvet, splittrade trappan, fortsatte genom hallen och slog hål i ytterväggen nere vid golvet men hade nu ej kraft att gå ut utan föll tillbaka och blev liggande.

Tegelskärvor, murbruk, damm och svavelrök fyllde rummen och de skräckslagna människorna började skrika och jämra sig. Undra på det. Herr Shao, känd under namnet Boken, som under denna tid på ett utomordentligt sätt tjänat missionen, rusade härvid in och såg då blod flyta genom hålet i väggen ut på verandan.

Så snart damm och rök något skingrats upptäcktes, att fyra personer, som suttit på golvet i skottlinjen i hallen, blivit träffade Två barn, som fått sina huvud mer eller mindre krossade, så att hjärnsubstansen flöt omkring, dogo genast. Två kvinnor hade fått benen bortslagna och dogo efter ett par timmars svåra plågor. Underligt nog hörde ingen av de dödade till barnhemmet eller stationen utan till skaran, som tagit sin tillflykt dit.

*

Projektilen, som slagit halvmeterstora hål i de tre väggar den gått igenom, bars ut på gården, där den söndertogs och befanns innehålla 270 kulor av ett duväggs storlek. Det är väl ett oförklarligt Guds stora under, att den icke kreverade i huset, ty i så fall hade ju förödelsen blivit fruktansvärd såväl i fråga om antalet dödade och lemlästade som i fråga om husets ödeläggande. Sju sådana projektiler föllo sedan under följande belägringsdagar inom hemmets område och oskadliggjordes. Hur många som kreverade i luften och strödde sitt farliga innehåll på våra gårdar vet man ej, men kulor plockades efteråt kilovis av barnen. Ej mindre än omkring 160 grova kanonskott träffade inne i staden. Gevärselden var fruktansvärd. Femtiofyra kulor gingo igenom fönstren in i barnhemmet. Antalet som träffade och studsade mot tegelväggen utvändigt var mycket stort. Taket blev som ett såll av kulor ur i luften kreverande granater och dessutom sönderslaget av nedfallande tegel från sönderskjutna skorstenar, varav de rappade innantaken på övre våningen blevo rätt illa ramponerade. Att, trots allt detta och väl ett halvt dussin kanonkulor genom väggarna, huset inte bara står kvar utan, i anseende till den våldsamma behandlingen, maste anses såsom lindrigt skadat, är ett Guds stora under.

*

Soldatinkvarteringarna på missionsstationerna är ett för missionen sorgligt kapitel i det unga nationalpartiets historia i Kina. I deras instruktion heter det, att de under inga förhållanden få göra intrång i *hem* eller hos *affärsmän;* endast offentliga eller allmänna lokaler få tagas

i anspråk. Detta är ju något utomordentligt gott för den arma befolkningen, som slipper dessa trakasserier, men till *allmänna platser* höra, enligt denna uppfattning, missionsstationer med skol- och sjukhuslokaler samt missionärsbostäder. Detta kan ej tydas som annat än motstånd mot kristendomen och utlänningarna samt en viss tillfredsställelse över att kunna förorsaka de senare obehag. En orsak härtill torde ock vara, att våra lokaler äro rena och bättre underhållna än t. ex. gamla ruckliga tempel, fulla av smuts, och oftast om ej alltid äro ju våra lokaler försedda med åtminstone en del inventarier, som ju allt gör vistelsen drägligare.

I själva barnhemmet ha vid flera tillfällen bott ända till över ett hundra man, packade »som sillar» på golvet i några av rummen, förstuga och verandor, allt under det att de våra ock bodde där. En gång ålades vårt folk att även förse inkvarteringarna med mat. Efter ett par dagar föreställde Shao dock befälet att detta ej kunde fortgå i längden. De insågo detta, och vidtogo andra anordningar samtidigt med att de lämnade ett hundra dollar som ersättning för vad de redan hade fått. Några gånger under sommaren har gården varit alldeles full med hästar, mulor och kameler för artilleri. Att ingen explosion inträffade under kinesernas kända vårdslöshet i handhavandet av ammunitionsförråden måste också tillskrivas endast Guds beskydd. Samma blir också förklaringen, att hemmets alla invånare kunde bo där hela denna tid med alla dessa skiftande erfarenheter och stora oro. Vidare att inget döds- eller ens allvarligare sjukdomsfall förekommit i den stora skaran under hela sommaren. För någon månad sedan blev dock läraren Shao efter alla kropps- och själsspännande påfrestningar allvarsamt sjuk och var mycket nära döden. Han är emellertid nu i det närmaste återställd igen, Herren till pris.

*

En hel del detaljsaker skulle kunna berättas, både av upprörande, ja rent av skräcknatur men ock uppmuntrande, men det blir för långt och gagnar intet. Endast en sak till och det är hemmets ekonomi. Denna var en svår sak att ordna med i denna brydsamma och prövande tid. Bara maten för dagen för dessa nära hundra människor, personalen inberäknad, är ju ingen liten affär. Pengar kunde ej sändas dit av missionsledningen, särskilt i början av den osäkra och oroliga tiden. Förråden började tryta och hungersnöd grinade emot dem.

Då grepo de ledande männen i staden in. Var det månne dem ovetande en Guds skickelse? De samlade ihop en del penningmedel och spannmål. Affärsmän och andra lämnade ut varor på kredit, detta delvis hällre än att riskera få lagren utplundrade. För ej länge sedan lämnade borgmästaren *fem hundra dollar*, (bötesmedel för kortspel) till inköp av spannmål. Han har vidare i hela sitt distrikt påbjudit en större spannmålsinsamling för hemmet. Så har Herren hjälpt underbart igenom nöden.

Verner Wester.

Från Shansi.

Missionär *C. F. Blom* skriver i ett brev daterat Swedish Mission, Yuncheng Sha, China, den 20 oktober 1927 bl. a. följande:

Kära Vänner!

Vi reste till Chichichow fredagen den 14 dennes för att på inbjudan deltaga i församlingens stormöte.

Intet dop förrättades, vilket ej är att undra på efter de många orosrykten och anbud till ingripande från agitatorer och skolföreningar, som pågått i sommar, men åtskilliga forskare voro med på mötet, och en del nya intresserade kommo till, så att alla voro glada, och de kände, att mötet var dem till hjälp. Kvinnoskolan pågår med fem elever f. n., och föreståndarinnan var glad åt dem och hoppades på frukt av arbetet. Några nya hade anmälts och skulle komma efter hand, men några unga flickor, som endast önskade lära räkning och andra sekulära ämnen, hade hon avböjt. Det är nog viktigt, att skolan får behålla sin rent religiösa prägel, både för andan inom skolan, och emedan det

ej kan bli fråga om att den går in på folkskolans område, i vilket fall det kunde komma att krävas registrering i en framtid.

Under mötets gång kom det ofta fram, att det är genom kärlek och ej genom fordringar, som vi skola hjälpa de svaga framåt och uppresa dem som fallit. Att detta hade gjort intryck visade sig vid församlingsrådets sammanträde, då det blev fråga om en del slappa kristna, som enligt beslut vid vårmötet blivit varnade och förmanade, men ej visat sådana tecken till bättring, som avsetts. En av ledarna reste sig upp, sedan rapporten avgivits och då det var fråga om åtgärders vidtagande, och sade: »Nu har jag mjuknat. Jag tänkte ursprungligen, att det var bäst att bli av med dem, som ej ville bättra sig, men nu kan jag blott anhålla att få tillfälle till att ytterligare söka vinna dem, och om vid nästa möte, intet resultat vunnits, så kan beslut då fattas.» Det gjorde mig gott att höra, ty det visar, hur han själv fostras mer och mer till herdesinne.

*

Efter återkomsten hit har jag hållit på med undersökningar angående möjligheten att få penningar hitremmitterade från kusten. Det har på sista tiden varit stor efterfrågan på kontanter, dels emedan uppköpare varit i gång med lagrandet av den rika bomullsskörden, och dels emedan inga varor kunnat fraktas upp från kusten, så att kapitalet blivit fastlåst här. Därför har provisionen på växlar blivit ovanligt hög, ända upp till 8 procent för remissa från Tientsin. Och nu är den vägen stängd på grund av det nya kriget, och vi ha måst göra förfrågningar åt andra håll. Om vi hade medel i Hankow, skulle vi kunna få dem hit mot 6 % provision, men troligen är det nu fortfarande svårt att få kontanter där, så att detta hjälper oss ej. Att få en remissa från Shanghai skulle kosta oss ej mindre än 12 % nu, men jag har nödgats sätta mig i förbindelse med Kina Inlandsmissionen där för att få veta, om vi kunna räkna med några medel där att draga på, samt även i brev till Malte Ringberg bett honom söka ordna så, att vi få en summa i Shanghai att röra oss med, ty de dollar 1,800, som funnos här vid vår ankomst, ha redan starkt tagits i anspråk för innevarande kvartals utbetalningar. Ur denna synpunkt sett är det gott, att inga flera av syskonen kommo med oss hit till fältet.

Jag hade i går besök av en läkare, som har privat sjukhus här i staden och som samarbetat med missionen i medicinskt arbete. Han studerade under dr King i Lanchow och var djupt berörd av sin lärares tragiska slut under resan utför Gula floden. Själv erkände han, att han ej längre levde ett så varmt andligt liv som förr, men förstod ej riktigt vad som kommit i vägen, eller vad han kunde göra för att återvinna sin första kärlek. Vi hade ett långt, ingående samtal, och jag tror nog, att Herren håller på med honom och vet vad som behöver göras för att återställa honom, om han ej själv vet det. Han har kommit in i stora affärer och vidsträckt umgängeskrets, så att både tid och sinne blivit upptagna av de ting, som denna världen tillhöra, och han behöver på ett eller annat sätt frigöras därifrån.

*

I dag språkade jag en stund med en av våra unga lärare, som f. n. är utan anställning. Enligt hans syn på förhållandena behöver församlingen såsom sådan alltjämt missionens hjälp, även beträffande organisationen, emedan det finns så få verkligen andliga individer, som kunna uppbära ansvar och fylla uppgifter. Denna synpunkt möter man nog ej så ofta annars, utan de flesta anse missionärens användning böra läggas på det mera odelat andliga området, under det att det organisatoriska arbetet lämpligast bör ligga i de infödda ledarnas händer.

Den 21:sta. — Vi ha i dag övervarit diakonen Shih's mors begravning. Hon dog för över tre veckor sedan, men begravningen måste uppskjutas, emedan det starka regnet gjorde vägarna ofarbara. Nu var det en stor del av församlingens medlemmar och andra släktingar och umgängesvänner samlade, så att middag för

16 bord med 8 personer vid varje var anordnad. Det var den första begravning, jag varit med om bland kinesiska kristna, där utlänningar endast voro med i egenskap av gäster, utan att ha något med ledning eller andakt att göra. Emellertid gick alli till på det mest ordnade sätt och vår infödde pastor i Yuncheng skötte sin uppgift som ledare av den religiösa delen utmärkt, fastän han betydligt förkortade det formulär, vi vanligen följt. Det hela tydde på ett innerligt gott förhållande, och har bidragit till att öka mitt hopp för framtiden.

Efterat hade pastorn och jag ett långt samtal och bön om och för hans arbete samt metoderna i arbetet. Han studerar flitigt för att göra sig bättre skickad att undervisa och leda andra, samt önskar mera hjälp i sina studier. Han finner, säger han, både att vad han förut lärt är så mycket djupare än han visste, och att det ännu är så mycket större djup, som han ej alls blickat in i, att han tycker sig ingenting veta. Detta är också en anledning till gott hopp för framtiden, ty det är ett rätt lärjungasinne.

Vi ha här på besök vår gamle, käre vän från Chüe-ling-cheng i Lingpao distrikt. Hans trogna, självuppoffrande arbete synes bära rik frukt där, och man önskar blott, att de som komma till tron genom hans förbön måtte få mera undervisning till uppbyggelse i tron. Nit och offervilligheet äga de, och de se dem alltid ådagalagda hos honom, så att de vittna och giva frivilligt i Herrens tjänst.

Med varma hälsningar till alla våra vänner.

I Herren tillgivne
Carl F. Blom.

Från de våra i Peking.

Missionär *Oscar Carlén* skriver från Peking den 8 nov. 1927:

I gar var jag hos bibelsällskapet efter bibeldelar och har även lyckats fa en del traktater. Har tänkt göra försök med att sprida Guds ord i denna stad. Men mitt första försök i gär var ej alls uppmuntrande Jag fick ej sälja en enda bok. Men om de fa den gratis, så finnas ju sådana, som önska taga emot. Men det är emot reglerna att dela ut utan någon som helst betalning. Emellertid är det ju alltid en hjälp att komma i samtal med folk ute på gatorna och i spårvagnarna, om man har böcker och traktater att sälja eller dela ut.

På eftermiddagen var jag till ett av metodisternas gatukapell och fick där avlägga ett vittnesbörd över Luk. 19: 10. De ha 12 predikoplatser i Peking, men använda, tycker jag mig förstu, nästan alltid kineser att predika vid dessa. K. F. U. M. i legationskvarteret har sin samlingsplats just utanför porten till det område, där vi bo. Den är avsedd endast för utlänningar. Längre upp på stora gatan har kinesiska K. F. U. M. ett mycket stort hus. Jag har dock ej varit hos dem ännu.

Två söndagar har jag varit i den kinesiska kristna kyrkan, som står självständig. Sista söndagen vi voro där, Gerda och jag, fingo vi lyssna till en mycket god predikan av den kinesiska pastorn över texten: »När änglarna kommo till Abraham». Den kyrkan brukar också kallas »Den Förenade Kyrkan», ty den hyres av utlänningar för utländska möten varje söndag eftermiddag kl. halv 6. På Frälsningsarmén anordnas engelska möten varje fredag afton. De ha rätt många officerare här i Peking och Tientsin.

— — —

Vi ha ännu fint väder, blott litet kyligt om morgnarna. Vi ha ej behövt tända pannan, som värmer hela huset ännu. När vi skola börja därmed har jag lovat bli eldare. Henrik Tjäder är eldare i Nr 7. Kolen äro dyra men dock ej så dyra, som hemma i Juicheng. — Ja, vårt kära Juicheng. Därifrån har jag ej haft mer än ett brev sedan vi kommo hit, och det var från läraren Pei. Nu synas inga brev komma fram ifrån Shansi.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Trettondagen gemensam böndag för missionen.

Svenska Missionsrådet vill även i år låta en maning utgå till alla svenska missionssällskap att avskilja Trettondagen, den 6 januari 1928, till gemensam böndag för missionen.

Vi minnas, vilken vikt vår Frälsare lägger vid bönen bakom den stängda kammaredörren, och hur han knyter välsignelsen »i det uppenbara» till bönen »i det fördolda». (Matt. 6:6.) Men han har ock givit oss en minnesvärd undervisning rörande den gemensamma bönen och välsignelsen därav: »Ytterligare säger jag eder, att om två av eder här på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskäras dem av min Fader, som är i himmelen. Ty var två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.» Den gemensamma bönen har för de *bedjande själva* en stor och *enande* makt. Det är gott att lägga märke till, att Herren Jesus givit oss denna undervisning om den gemensamma bönen just i samband med undervisningen om brödrakärleken. Detta visar oss, vilken betydelse den gemensamma bönen har att i lärjungakretsen skapa fram och bevara det rätta sinnet gentemot bröderna, och vilken makt den har att i enig kärlek föra samman och hålla samman dem, som böra vara ett. Visst är, att skall Herrens söndrade församling ännu en gång kunna bli ett — i de bedjande kretsarna skola förutsättningarna därför skapas fram. Blott på bönens väg skola betingelserna härför varda oss givna.

Vi förstå ock, att den bästa nyckeln till Guds rika skattkammare heter gemensam bön. Om blott de angelägenheter, som Herrens ande givit den bedjande kretsen sasom böneämnen, bli verkliga *hjärteangelägenheter*, verkliga *livsintressen*, så skall den gemensamma bönen bli den kanal, genom vilken kommer att förmedlas den rikaste välsignelse från all välsignelses Gud. Visst är, att när Guds rikes hemligheter en gång fullt uppenbaras, vi då med häpnad men ock med jubel skola få skåda in i den underbara verklighet den gemensamma bönen dock varit, såväl i den enskildes liv som i Guds församlings liv på vår jord, ja, i hela den världshistoriska utvecklingen.

Hur många *gemensamma böneämnen* ha vi icke! Böra vi icke bedja för det *närvarande läget* på våra missionsfält, för de stora möjligheterna just nu? Kunde de blott tillvaratagas skulle mer kunna ske på missionsfälten under vart och ett av de närmaste åren än under årtionden förut. Ty nära nog varje meddelande därutifrån täljer om segrar och framgångar, om »hela folk, som börja att vända sig till Gud». — Men om möjligheterna äro stora, så är ock motståndet nu mäktigare än eljest. Starka rörelser äro i gång att hindra evangelii framgång. Man söker reformera den gamla hedendomen, uppblanda den med kristna element för att få den mera tilldragande, man söker blåsa nytt liv i de gamla formerna, så att de ännu må få makt att hålla folken bundna.

Därför må vi bedja om *kraft* att kunna möta den nya situationen på missionsfälten. Vi behöva bedja om *den helige Andes utgjutande* över varje missionsvän, missionär och infödd medarbetare. Ty vi orka ej längre leva kraftlöshetens liv. Det blir för tungt och resultatet av vårt arbete kommer icke att motsvara den nedlagda mödan. Mer och mer behöva vi lära oss sanningen av Herrens ord i Sak. 4:6: »Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande.» Det är genom andefyllda personligheter Guds rike skall föras framåt. Ja, förstode alla, vad saken gäller, och hur mycket som hänger på den gemensamma bönen om helig andekraft, sannerligen, det skulle bli rop bland oss: Herre, giv oss mer av din gode, helige Ande. Förlåt oss all likgiltighet och gör oss brinnande i vår åkallan och lär oss att uttaga ditt underbara löfte om Andens gåva! Då skulle det ej heller dröja länge, innan den stora välsignelsen kom. Då skulle personliga krafter och medel till missionsarbetets bedrivande ock ställas till Herrens och vårt förfogande. Då skulle vi på ett rätt sätt

kunna möta den nya situationen på missionsfälten krav. Då skulle de stora möjligheterna förvandlas till lika stora verkligheter och Guds rike komma med hast.

Låtom oss därför avskilja den kommande Trettondagen till en gemensam böne- och tacksägelsedag och minnas, att den gemensamma bönen är det underbaraste medel, som Herren givit oss, att sätta de himmelska krafterna i rörelse: »vilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem av min Fader, som är i himmelen.»

Svenska Missionsrådet.

Svenska Kvinnors Missionsförening

anordnar 25-årsmöte i Upsala den 8--10 januari 1928. Såsom ämnen för förhandlingarna angivas: »Har den kristna kyrkan rätt att vidare missionera?» och »Varför får den kristna kyrkan icke underlåta att driva mission?»

Bland talarna märkas: Ärkebiskop Söderblom, professor K. B. Westman, pastorerna Paul Sandegren och Lars Nilsson, fruarna Elin Silén och Elisabet Sandström samt fröknarna Jenny Pettersson och Ingeborg Wikander.

Centralstyrelsen ombesörjer inkvartering till ett pris av 2 kr. per natt, då sänglinne emellertid torde medtagas. Gemensamma måltider anordnas. Anmälningar mottagas ju förr dess hellre — senast den 31 dec. 1927 av sekreteraren, fröken Andrea Thomaeus, Upsala.

Ett tack.

På begäran av Svenska Alliansmissionens missionär R. E. Blomdahl, införes nedanstående tack i vår missionstidning:

Till Svenska Missionens i Kina Missionärskår!

»Nåd och frid föröke sig hos Eder.»

»Vilken som giver en enda av dessa små allenast en bägare kallt vatten att dricka för hans namn av lärjunge, sannerligen säger jag eder: Han skall icke mista sin lön!»

Jag vet inte, hur jag skall kunna uttrycka vårt hjärtas djupaste tack för all den kärlek, som från S. M. K:s Missionärskårs sida kom mig och min trolovade till del, då vi kommo till Peking för att vigas av ministern. Vi trodde ej, att det fanns några svenskar i Peking då och blevo därför mycket förvånade, då vi mötte missionärerna Berg, Berglings, Hultqvist med flera. Vi fingo sedan till och med missionär Berg och fru Bergling till vittnen vid vigseln inför ministern. Vi minnas med glädje och teksamhet, hur fyra av S. M. K:s missionärer följde med till vigseln under det att de övriga arbetade i sitt anletes svett för att iordningställa en festsal. Ej heller glömma vi, huru vi sedan fingo tåga in i denna under sången: »En tillflyktsort är urtidens Gud.» Salen var då prydd med röda och gula rosor, tända ljus och på bordet stod den blå och gula flaggan, som talade om svenskheten, fastän vi voro långt borta i hednaland. Flera höllo tal och tillönskade oss all Guds välsignelse. Gåvor fingo vi också mottaga. Vi vilja nu på detta sätt frambära vårt ur hjärtat gående tack till alla, som voro med, och som på flera sätt gåvo oss kärleksfull uppmuntran.

Liang-Ch'eng Hsien, Chahar, N. Kina.
Edra i arbetet delaktiga
Evelyne och Rob. Elias Blomdahl.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1927 i sin 32:dra årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, samt missionsnotiser från när och fjärran.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 33:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1928 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreteraren Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilken på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, 3 kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, 1 kvartal kr. 0:90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2:25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Giv Gud äran. — Till våra Steningevänner. — Peking. — Läget i Kina. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Trettondagen gemensam böndag för missionen. — Sv. Kvinnors Missionsförening. — Ett tack. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1927.